

mg.yoe.com

SAMPLE BOOK

ကြွေပွဲပုန်တိုင်း ၂

လင်းဘန့် (၆၄၀၁၆၄)

LEMONY SNICKET'S
~ A SERIES OF ~
UNFORTUNATE
EVENTS

mg.yoe.com

LEMONY SNICKET'S
 ~ A SERIES OF ~
 UNFORTUNATE
 EVENTS

ကြွေပုန်တိုင်း ၂

လင်းဘို (၆၄၀၇၆၄)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာပုံးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)

အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

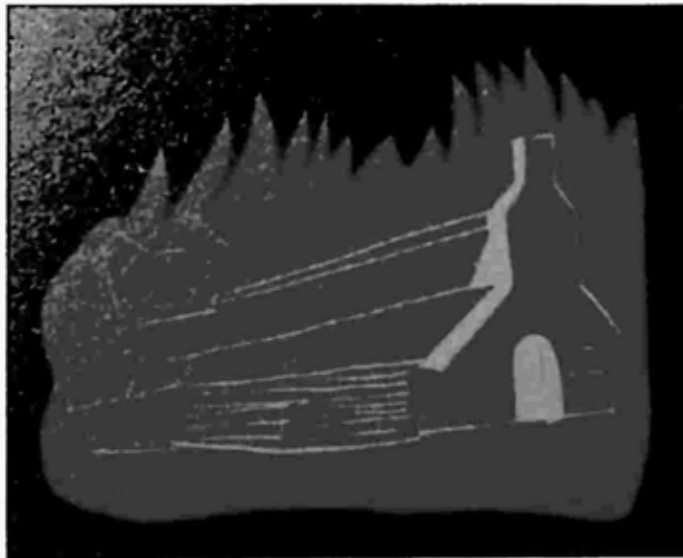
မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်- ဇော်မောင်

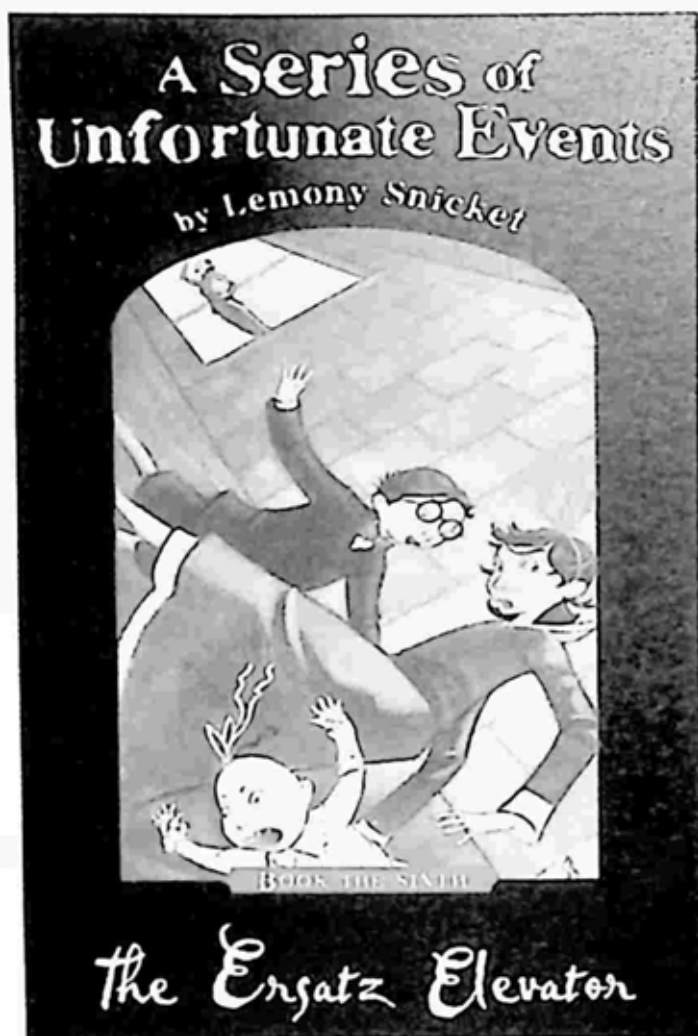
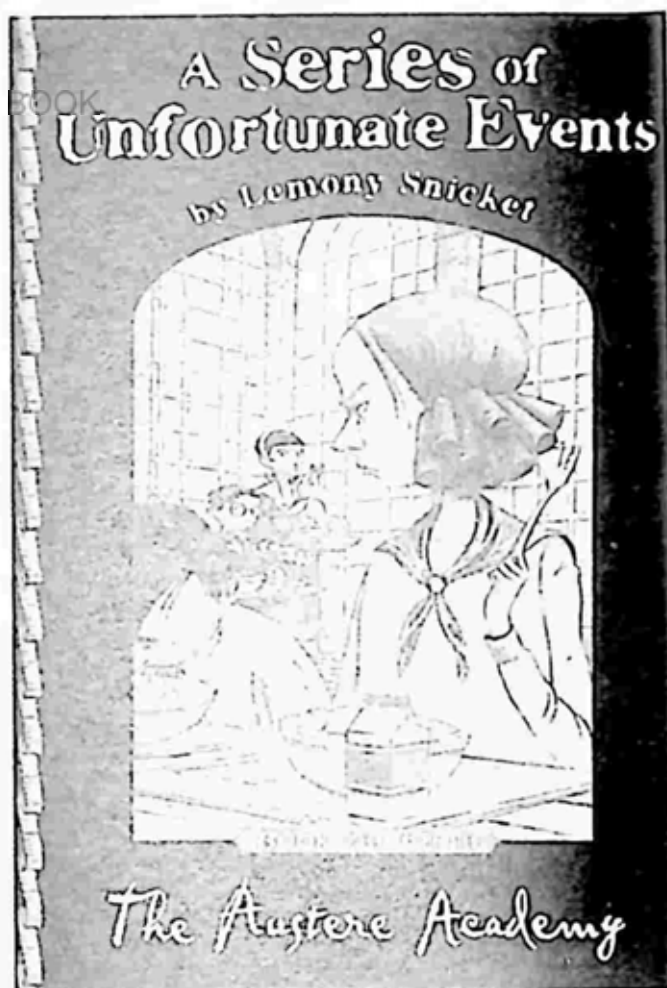
တန်ဖိုး - ၈၅၀၀ ကျပ်

ကြမ္မာမုန်တိုင်း ၂

လင်းခန့်
မြန်မာပြန်

A Series of Unfortunate Events by Lemony Snicket

ကြမ္မာမုန်တိုင်း ၂

အတွဲ ၄ - ဒုက္ခမျိုးစုံ သစ်စက်ရုံ

Book the Fourth : The Miserable Mill

ချစ်လှစွာသော စာဖတ်သူ ခင်ဗျား

သင့်အနေဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ အတွေ့အကြုံကို လိုချင်တောင့်တနေပါလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့ မရွေးချယ်မိပါစေနှင့်။ အကယ်၍ ရွေးထားမိပြီဆိုလျှင်လည်း ယခုချက်ချင်း လက်ထဲက ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ အကြောင်းမှာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသော စာအုပ်အားလုံးမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများသာဖြစ်ပြီး ဤစာအုပ်သည် အားလုံးထဲတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ဇာတ်လမ်းမှာ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့ကို ပန်ထရီဗီးလ်မြို့ရှိ သစ်ခွဲစက်ရုံတစ်ခုသို့ အလုပ်လုပ်ရန် လွှတ်လိုက်ရာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုနှင့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတို့က သစ်လုံးများနောက်ကွယ်မှာ ပုန်းခိုချောင်းမြောင်းနေကြသည့် အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြောရမှာတော့ အားနာပါ၏။ ဤစာအုပ်တွင် သစ်ခွဲလွှဲစက်ကြီးတစ်ခု၊ အရသာဆိုးဝါးသော ကတ်စွရိုးဟင်းလျာ၊ စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချပညာရှင်၊

mgyoe.com

ဦးခေါင်းနေရာတွင် မီးခိုးထု ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်၊ ဆိုးဝါးသော
မတော်တဆမှုကြောင့် ရရှိသော ထိခိုက်ဒဏ်ရာနှင့် ကူပွန်လက်မှတ်များ
စသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မူကား သနားစရာ ဤလူမမည်ကလေးသုံးယောက်၏ သမိုင်း
ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို စာအက္ခရာနှင့် မှတ်တမ်းတင်ရန် သံနိဗ္ဗာန်ချထားသဖြင့်
စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ် ဇာတ်လမ်းများကို နှစ်ခြိုက်သည်ဆိုပါက
တခြား စာအုပ်တစ်ခုခုကိုသာ တွန့်ဆုတ်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ ရွေးချယ်ဖတ်ရှု
တော်မူကြပါလေ။

လေးစားစွာဖြင့်
လီမိုနီစနစ်ကတ်

ဘီးထရစ်သို့

ကိုယ့်အချစ်က လိပ်ပြာလေးလို တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်ပျံ့ဝဲနေစဉ်မှာ
မရုဏတရားက လင်းနို့တစ်ကောင်လို စွတ်ခနဲ ထိုးသုတ်သွားခဲ့၊
ကဗျာဆရာမ အမ်မာမွန်တာနာမက်အယ်လ်ရွှင်း ပြောသလိုပါပဲ
‘အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားရော’ တဲ့လေ

အခန်း (၁)

ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ စာအုပ်တစ်အုပ်၏ ပထမဆုံးစာကြောင်းကို ဖတ်လိုက်သည်နှင့် ထိုစာအုပ်သည် ဘာဇာတ်လမ်းမှန်း တန်းသိနေသည့်နှယ် ဖြစ်တတ်၏။ ဥပမာဆိုရလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်၌ ‘တစ်ခါတုန်းက သစ်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့ ရှဉ့်မိသားစုတစ်စု နေထိုင်ကြတယ်’ ဟူ၍ စာကြောင်းစထားလျှင် ဇာတ်လမ်းထဲ၌ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံရတော့မည့် စကားပြောတတ်သော တိရစ္ဆာန်များ ပါဝင်ဖို့ များသည်။ သို့မဟုတ် ‘အမ်မလီ ဟာ အမေပြင်ထားတဲ့ ဘလူးဘယ်ရီပန်ကိတ်အထပ်လိုက်ကြီးကို ထိုင်ကြည့်နေပေမယ့် Timbertops စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်ရေးမှာ ပျော်ဖို့ ကောင်းပါ့မလားဆိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမို့ တစ်ကိုက်တောင် မစားမိဘူး’ ဟူ၍ စထားလျှင် သစ်ရွက်လှုပ်သည်နှင့် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်မိတတ်သော အသက်အရွယ်နှင့် မိန်းကလေးတွေချည်း ပါဖို့ များသည်။ သို့မဟုတ် ‘ဂယ်ရီက အသစ်စက်စက်

ဘေ့စ်ဘောလက်အိတ်ရဲ့ သားရေနဲ့ကို ရှူရင်း သူ့သူငယ်ချင်း လာရီကို အခန်း
 ထောင့်မှာ စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်တော့ဘူး'ဟု စထားလျှင် ဆုဖလားတစ်ခုခု
 အနိုင်ရသွားသော ချွေးသံရွဲရွဲနှင့် ကောင်လေးတွေချည်း ပါဖို့ များသည်။
 တိရစ္ဆာန်လေးများ ဒုက္ခရောက်ကြခြင်း၊ ပျော်စရာ အတွေ့အကြုံတစ်ခုခု အလို
 ရှိခြင်း၊ ဆုဖလား ဆွတ်ခူးရခြင်း အကြောင်းများကို သဘောကျလျှင် ကိုယ်
 ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်မှာ မည်သို့သော စာအုပ်မျိုးဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် သိကြ
 ပေလိမ့်မည်။ ကျန်သော စာအုပ်များကို လွှင့်၍သာ ပစ်လိုက်ပါလေ။

ဤစာအုပ်မှာမူ 'ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများသည် မီးရထား၏
 ညစ်ထပ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ဖိုင်းနိုက်တောအုပ်ကြီး
 အုပ်ဆိုင်းမှောင်မည်းနေပုံကို ငေးမောရင်း သူတို့ဘဝ ဘယ်တော့များမှ သာယာ
 ပါ့မလဲဟု တွေးနေကြသည်'ဟူ၍ စသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် ဂယ်ရီ၊ အမ်မလီ၊
 ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသော ရှဉ့်မိသားစု စသည့်ဇာတ်လမ်းများနှင့် အတော်
 ကွာခြားမည် ဖြစ်သည်ကို သိသင့်ပါ၏။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် ဝိုင်အိုလက်၊
 ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့၏ ဘဝမှာ သာမန်လူများ၏ ဘဝနှင့် မတူညီကြောင်း
 ထင်ရှားလှသည်။ အဓိကမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ၊ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ၊
 စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစရာ ပမာဏ များပြားလှသောကြောင့်တည်း။ သောက၊
 ဒုက္ခ၊ ဗျာပါဒများ သူတို့အနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့်
 ကလေးများခမျာ ဆော့ကစားဖို့ပင် အချိန်မရှိကြရှာချေ။ မိဘများ မီးထဲမှာ
 ဆုံးပါးသွားကတည်းက ပျော်စရာ အတွေ့အကြုံလည်း မရှိတော့သလို အနိုင်
 ရမည့် ဆုဖလားဆိုလျှင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရသည့် နေရာမှာသာ ဗိုလ်စွဲစရာ
 ရှိသည်။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများ ကြုံတွေ့ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခများမှာ
 အမျိုးအစား စုံလင်လှပေရာ လောကကြီးကား မတရားသဖြင့် ရက်စက်
 နိုင်လွန်းပါရဲ့ဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။ သို့သော်ငြား ဇာတ်လမ်းကိုတော့
 သည်အတိုင်းသာ ဆက်ရမည်ပင်။ ဤစာအုပ်၏ ပထမဆုံးစာကြောင်းမှာ
 'ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများသည် မီးရထား၏ ညစ်ထပ်ထပ် ပြတင်း
 ပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ဖိုင်းနိုက်တောအုပ်ကြီး အုပ်ဆိုင်းမှောင်မည်း

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

နေပုံကို ငေးမောရင်း သူတို့ဘဝ ဘယ်တော့များမှ သာယာပါ့မလဲဟု တွေးနေကြသည်ဟူ၍ စ၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဇာတ်လမ်းကို ရှောင်ရှား လိုသည်ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဘေးချထားလိုက်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများသည် မီးရထား၏ ညစ်ထပ်ထပ် ပြတင်း ပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ဖိုင်းနိုက်တောအုပ်ကြီး အုပ်ဆိုင်း မှောင်မည်း နေပုံကို ငေးမောရင်း သူတို့ဘဝ ဘယ်တော့များမှ သာယာပါ့မလဲဟု တွေးနေ ကြသည်။ သူတို့၏ အုပ်ထိန်းသူအသစ် နေထိုင်ရာ ပန်ထရီဗီးလ်မြို့သို့ မကြာမီ ရောက်ရှိတော့မည့်အကြောင်း လော်စပီကာမှ ကျယ်လောင်သော ကြေညာသံ ထွက်လာသောအခါ သည်လိုကြက်သီးထစရာ မှောင်မည်းသည့် တောနယ်ဘက် တွင် ဘယ်လိုလူက ဘယ်နည်းနဲ့များ နေချင်တာပါလိမ့်ဟု မတွေးမိဘဲ မနေနိုင် ကြချေ။

အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် အစ်မအကြီးဆုံး ဝိုင်အိုလက်ဘော်ဒလဲ ယား ကြည့်နေသော တောအုပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်များမှာ အကိုင်း၊ အခက်များပင် ရှိမနေဘဲ လွန်စွာ ရှည်လျားလှသဖြင့် သတ္တုပိုက်ချောင်းများ ထောင်ထား သည်နှင့် တူနေ၏။ ဝိုင်အိုလက်သည် စက်ယန္တရားကိရိယာများ ဒီဇိုင်းထွင်သည့် အကြောင်းသာ တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေတတ်သည့် တီထွင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေလျှင် ခေါင်းမှဆံပင်များကို ဖဲကြိုးတစ်စဖြင့် စုချည် ထားတတ်၏။ ယခုလည်း ထိုသစ်ပင်များကို ကြည့်ရင်း ပြောင်ချောကြီး ဖြစ်သည့်တိုင် ထိပ်ဖျား အထိ ရောက်အောင် တက်နိုင်မည့် စက်တစ်ခုခု တီထွင်ရန် တွေးနေ၏။

အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် အလတ်ကောင် ကလေးကတော့ အညှီရောင်ရေညှီတွေ အကွက်လိုက် ဖုံးနေသော သစ်ပင်ခြေရင်းကို လိုက် ကြည့်နေသည်။ ကလေးက စာဖတ်ရတာ အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်၏။ သူက ပန်ထရီဗီးလ်မြို့ရှိ ရေညှီများအနက် မည်သည့်ရေညှီအမျိုးအစားကို စား၍ ရနိုင်ကြောင်း ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်တို့ကို ပြန်မှတ်မိအောင် ကြိုးစားနေသည်။

ဆန်နီကတော့ နို့စို့ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူကလေးသည် တောအုပ်ပေါ် စိုထိုင်းထိုင်း အနွေးထည်တစ်ထည် တွဲလောင်းချိတ်ထားသည် နှင့် တူသော မီးခိုးရောင်ရင့်ရင့် ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေ၏။ ဆန်နီမှာ ထက်မြဲ သည့် သွားလေးချောင်းရှိပြီး သူ စိတ်အဝင်စားဆုံး အရာများကို လိုက်ကိုက်တတ် သည်။ သည်အနားဝန်းကျင်မှာလည်း သူ ကိုက်စရာများ ရှိနိုင်မလားဟု စိတ်ဝင် တစား လိုက်ကြည့်သည်။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့ အိမ်အသစ်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ပါမလား တွေးတောနေကြသော်လည်း ဖိုင်းနိုက်တောအုပ်ကြီးကတော့ သူတို့ အတွေးများကို မအံ့ဩသည့်အလား။

“လှလိုက်တဲ့ တောအုပ်ကြီး”

မစ္စတာပိုးက မှတ်ချက်ချပြီး လက်ကိုင်ပဝါထဲ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုး သည်။

မစ္စတာပိုးသည် မီးလောင်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက ဘော်ဒလဲယားတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ကြီးမှူး၍ စီမံခန့်ခွဲရသော ဘဏ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော် လည်း ကောင်းမွန်စွာ မစီမံတတ်သူဟု ဆိုရမည်။ သူ၏ အဓိက တာဝန်မှာ ဤမိဘမဲ့ကလေးများအတွက် အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ရှာပေးရန်နှင့် ကလေး တို့ မိဘများ ချန်ထားရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့တာဝန်သူ ကျေဖို့ရန် ဆေးစွ ခြောက်ပါးတည်း။ အကြောင်း မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မြို့စားကြီး အိုးလပ်ဖ် ဆိုသူကြောင့် ဖြစ်၏။

မြို့စားကြီး အိုးလပ်ဖ်သည် ဘော်ဒလဲယား အမွေပစ္စည်းများကို လုယက်ခိုးယူရန် ယုတ်မာပက်စက်သော နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားနေသော လူဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့အကြံအောင်မြင်ခါနီးတိုင်း ဘော်ဒလဲယားကလေး များကလည်း လက်မတင်လေးအလိုတွင် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း။ ထိုသို့ ဖော်ထုတ်နိုင်တိုင်းမှာလည်း သင်းက ဖမ်းဆီးခံရမည့် ဘေးမှ ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်ခဲ့သည်ပင်။ မစ္စတာပိုးမှာ ချောင်းဆိုးခြင်းမှအပ ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။ အခုတော့ မစ္စတာပိုးက ပန်ထရီဗီးလ်သို့ ကလေးများနှင့်အတူ လိုက်လာသည်။

ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပင်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း မြို့စားကြီး အိုးလပ်ဖ်က စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် နည်းလမ်းတစ်မျိုးဖြင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပေါ်လာ ပြီး မစ္စတာပိုးလက်မှ လွတ်မြောက်ဦးမှာ ဖြစ်သည်။

“လှလိုက်တဲ့ တောအုပ်ကြီး...”

မစ္စတာပိုးက ထိုစကားကို ချောင်းဆိုးပြီး ထပ်ပြောပြန်၏။

“...ကလေးတို့ ဒီမှာ ပျော်ကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ မာလ်ကျူရယ်ရီ ငွေကြေးစီမံခန့်ခွဲမှုက ဦးကို ရာထူးတိုးပေးလိုက်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတို့ လည်း ပျော်ကြမှာပါ။ အခုဆို ဦးက ငွေကြေးတာဝန်ခံဌာနမှာ ဒုဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီ လေ၊ ကလေးတို့ ဒီမှာ တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ နောက်အိမ်တစ်လုံး ရှာမတွေ့မချင်း ဘော်ဒါကျောင်းကို ပို့ပေးမယ်၊ ဒီတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရစ်ကြပါ ကွယ်၊ နော်”

ဝိုင်အိုလက်က ခေါင်းညိတ်ကာ-

“နေမှာပါ မစ္စတာပိုးရှင်”

သူမနှင့်တကွ မောင်နှမသုံးယောက်လုံး အမြဲတစေ အဆင်ပြေ ချောမွေ့အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း အကောင်းတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့တာတော့ သူတို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြောင်း ထည့်မပြောတော့ ပါချေ။

ကလေးတစ်က-

“ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူ အသစ်ရဲ့ နာမည်က ဘာလဲ ဟင်၊ ဦး မပြောရသေးဘူးနော်”

မစ္စတာပိုးက အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ကြည့် ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သူ့နာမည်က မစ္စတာဝင်...၊ မစ္စတာကွီ၊ ထားပါတော့။ ရှည်လျား ထွေပြားလွန်းလို့ ဦးလည်း အသံထွက်တတ်ဘူးကွဲ့။”

“ကျွန်တော့်ကို ပြကြည့်ပါလား၊ ထွက်တတ်မလား ကြည့်ကြည့် မယ်လေ”

မစ္စတာပိုးက မပေးဘဲ-

“မထွက်တတ်ပါဘူး၊ လူကြီးတောင် ဖတ်ရဒီလောက် ခက်တာ။ ကလေးဆို ပိုခက်တော့မပေါ့”

ဆန်နီက-

“ဂမ့်” ဟု စူးခနဲ ထအော်၏။

တခြားနို့စို့အရွယ် ကလေးများလိုပင် ဆန်နီသည် အများအားဖြင့် ဘာသာပြန်ရခက်သော အသံများ မကြာခဏ ပြုလေ့ရှိသည်။ ယခုအသံမှာ ဆန်နီက ‘ဒါပေမဲ့ ကလေးက ဖတ်ရခက်တဲ့ စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးတယ် ရှင့်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။

မစ္စတာပိုးက ဆန်နီကို အရေးပင် မစိုက်ဘဲ-

“သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ သူ့ဟာသူ ပြောပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို လုပ်ကိစ္စ စမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံကျ ပင်မရုံးခန်းထဲမှာ တွေ့ရမှာပါ။ ရထားဘူတာရုံကနေ လမ်းတော့ နည်းနည်းလျှောက်ရမယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဦးက သမီးတို့နဲ့ မလိုက်ဘူးလားရှင့်”

“ဟင့်အင်း...၊ အဟွတ်၊ အဟွတ်၊ ရထားက ပန်ထရီဗီးလ်မှာ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ပဲ ဆိုက်တာ။ ရထားလွတ်သွားလို့ ညအိပ်နေရရင် ရုံးပျက်လိမ့်မယ်၊ ကလေးတို့ကို ဒီအထိ လိုက်ပို့ပြီးရင် မြို့ပြန်မှာ”

ကလေးများခမျာ ပီဇာတစ်ချပ် လာပို့သည့်နှယ် သူတို့သုံးယောက် အား နေရာ အစိမ်းတစ်ခုသို့ ရထားပေါ်မှ ချပေးရုံသာ လိုက်ပို့မည် ဆိုသဖြင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စိုးရိမ်တကြီး မျှော်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ကလေးက တိတ်ဆိတ်စွာ-

“တော်ကြာ မြို့စားကြီး အိုးလမ် ပေါ်လာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ရေဆုံးမြေဆုံး လိုက်ရှာမယ်လို့ ပြောသွားတာ”

မစ္စတာပိုးက-

“မစ္စတာဘက်...၊ ဟုတ်ပေါင်၊ မစ္စတာဒိုင်း ဆိုလား၊ ကလေးတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအသစ်ကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်အကြောင်း အပြည့်အစုံ တင်ပြ

ထားပြီးသားပါကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ပန်ထရီဗီးလ်မှာ သူ ပေါ်လာမယ့် အရိပ်အယောင် တွေတာနဲ့ မစွတာရိုး...၊ ဟုတ်ပေါင်၊ မစွတာဂိ ဆိုလား၊ သူက လုပ်ပိုင်ခွင့် အတိုင်း လှမ်းအကြောင်းကြားမှာပါ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်က ရုပ်ဖျက်တော်ပါဘိသနဲ့၊ သူ့ကို တော်ရုံနဲ့ မှတ်မိဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ခြေချင်းဝတ်က ဆေးမင်ကြောင်ကို မြင်မှပဲ သူပါလို့ တပ်အပ်ပြောလို့ ရမှာ” ဟု ထောက်ပြရာ မစွတာပိုးက စိတ်မရှည် တော့ဘဲ-

“တင်ပြလိုက်တဲ့ အထဲမှာ ဆေးမင်ကြောင် အကြောင်းလည်း ပါပါ တယ်ကွဲ့”

ကလော့စ်က-

“သူ့လက်ထောက်တွေကိုကော။ သူနဲ့အတူ အနည်းဆုံး ကြံရာပါ တစ်ယောက်တော့ ပါလာတတ်တယ် မဟုတ်လား”

မစွတာပိုးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကောက်ထောင်၍-

“မစွတာ ဘယ်သူ ဆိုလား၊ သစ်ခွဲစက်ရုံပိုင်ရှင်ကို အားလုံး အစီရင်ခံ ပြီးပြီလို့ ပြောနေတယ်လေကွယ်၊ ချိတ်ကောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ လူ၊ နှာခေါင်း ချွန်ချွန်နဲ့ ခေါင်းတုံး၊ မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါအဖွေးသားနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် အကုန် လုံးပဲ၊ ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို လူဝကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်၊ ကလေးတို့ အုပ်ထိန်းသူအသစ်က အားလုံးကို သတိထားပြီးနေတာ၊ ပြဿနာ တစ်ခုခုတက်တာနဲ့ ဦးဆီ တိုက်ရိုက်၊ မဟုတ်ရင်လည်း မာလ်ကျူရယ်ရီ ငွေကြေး စီမံခန့်ခွဲမှုဌာနက ဦးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်း အကြောင်းကြားလိုက်ချေ”

ဆန်နီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်-

“ကက်စကာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ ‘တော်တော် အားရှိစရာပဲ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။

သို့သော် ပန်ထရီဗီးလ် ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဥဩ ဆွဲလိုက်ရာ ဆန်နီစကားကို ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ကြချေ။

မစွတာပိုးက-

“ကဲ ရောက်ပြီ”

ကလေးများခမျာ ဘူတာရုံထဲ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြင့် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ရထားကြီးက မှောင်ရီမည်းနက်သော ဖိုင်းနက်တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်တန်းများထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘူတာရုံထဲတွင်လည်း သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်သာ ရှိလေ၏။ သူတို့သည် ရထားကြီး အင်ဂျင်သံတိုးသည်ထက် တိုး၍ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေမိကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဝိုင်အိုလက်က အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော အိတ်လေးကို ကောက်ဆွဲလျက်-

“အင်းလေ၊ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ဆိုတာကို အရင်ရှာကြရအောင်၊ ပြီးမှ အုပ်ထိန်းသူအသစ်နဲ့ တွေ့ကြတာပေါ့”

ကလော့စ်က ဆန်နီလက်ကို ဆွဲကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်-

“အနည်းဆုံးတော့ နာမည်လေး သိလိုက်ရရင် အကောင်းသားနော်”

အပန်းဖြေခရီးတစ်ခု ထွက်မယ် ကြံလျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ် အလည်အပတ်နေရာများကို စာရင်းပြုစုထားသော၊ ဘယ်နေရာရောက်လျှင် ဘာလုပ်ဟု သဲလွန်စ ပေးထားတတ်သော လမ်းညွှန်စာအုပ် တစ်အုပ်တော့ လိုရမည်ရ ဆောင်လာတတ်ကြသည်။ ပန်ထရိုဗီးလ် အကြောင်းကား မည်သည့် လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာမှ မပါချေ။ အကြောင်းရင်းကိုတော့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်ကြည့်မိတော့မှ သိရ၏။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဈေးဆိုင်လေးများ ရှိသော်လည်း အပေါက်ဟူ၍ တစ်ခုမှ မရှိချေ။ စာတိုက်ရုံး တစ်ခု ရှိသော်လည်း အလံတိုင် လွင့်ထူထားရမည့်အစား တိုင်ထိပ်ဖျားတွင် ရှူးဖိနပ်အဟောင်းတစ်ဖက် ချိတ်ထား၏။ ယင်းမှလွန်သော် သစ်လုံးများဖြင့် လမ်းအဆုံးထိ မြင့်မားစွာ ကာရန်တိုက်ထူထားသော နံရံသာလျှင် ရှိလေ၏။ သစ်လုံးနံရံ အလယ်ကောင်တွင်

ဂိတ်ပေါက်တစ်ခုရှိပြီး ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်’ဟူသော စာလုံးကြီးများကို အရောင်မှိန်တိန်တိန်နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပုံဖော်ထား၏။ နံရံနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင်မူ သစ်ပင်အစား မျှော်စင်အလား မိုးထိုးနေသည့် သတင်းစာ အဟောင်း ပုံကြီးများသာ ရှိ၏။ အတိုချုပ်ရလျှင် ဤမြို့တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးဖွယ် ဘယ်နေရာမျှ မရှိ နှတ္ထိ။ အရာရာသည် ပျင်းရိဖွယ်၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်သာ ရှိ၏။ လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် ပန်ထရီဗီးလ်မြို့အကြောင်း ပါလာသည် ရှိသော် ဘယ်နေရာ ဘာလုပ်ဟု ဖော်ပြသည့်အခါ ပေးထားမည့် သဲလွန်စမှာ ‘ထွက်သွားလိုက်ပါ’ ဟူ၍သာလျှင် ဖြစ်မည်တည်း။

သို့သော် ကလေးများကား ဤနေရာမှ ထွက်သွား၍ မရပါချေ။ ဝိုင်အိုလက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်၍ သစ်သားဂိတ်ပေါက်သို့ သွားကာ တံခါးခေါက်မည်ပြုစဉ် ကလော့စ်က သူမပခုံးကို လက်ဖြင့် တို၍-

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

ဝိုင်အိုလက်က ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံ’ဟု ရေးထားသော စာကို ပြသည် အထင်နှင့်-

“ငါ သိပါတယ်”

စာလုံးများ အရောင်မှိန်၍ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖြစ်နေခြင်းမှာ ပီကေများ ကပ်၍ ပုံဖော်ထားခြင်းကြောင့်မှန်း အနားရောက်မှ သိကြရ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မြင်ဖူးသမျှထဲ၌ ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံ’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်မှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာ ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ထိုသို့တွေးမိသဖြင့် မောင်ဖြစ်သူ နှင့် သဘောထားချင်း တူညီကြောင်း ပြောရန် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ကလော့စ် ညွှန်ပြသည်မှာ ထိုဆိုင်းဘုတ် မဟုတ်ဘဲ လမ်းအဆုံး တစ်နေရာ ဖြစ်နေ၏။

ကလော့စ်က-

“တွေ့လား”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုမိကြဘဲ ပန်ထရီဗီးလ် လမ်းအဆုံးရှိ အိမ်ကြီးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ပီကေစာလုံးများ ကို သွားဖြင့် ကိုက်ရန် ကြံနေသော ဆန်နီလည်း အစ်မကြီးနှင့် အစ်ကိုလတ်

တို့ ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းအဆုံးရှိ အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို ကြည့်နေကြောင်း သိသွား၏။

မောင်နှမသုံးယောက်သား စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြပြီးနောက် ဝိုင်အိုလက်က

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်”

ကလော့စ်ကလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ-

“ဟုတ်ပါ့ဟာ၊ တိုက်ဆိုင်တာကြီးကလည်း”

ဆန်နီက ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့်-

“ဗာနီ”ဟု အသံပြုလိုက်သော်လည်း တိုက်ဆိုင်သည်ဟု မယုံချေ။

တကယ်တော့ ဤအခြင်းအရာကို တိုက်ဆိုင်ခြင်းသက်သက်ဟု သူတို့ သုံးဦးလုံး မယုံချင်ကြ။ ထိုအိမ်သည် ဤမြို့ရှိ အခြားသော အဆောက်အအုံ များလိုပင် အလယ်ကောင်ရှိ တံခါးအဝိုင်းတစ်ချပ်မှလွဲ၍ ဘာအပေါက်မျှ မရှိ။ သူတို့ငေးကြည့်ရခြင်းမှာ အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဆေးရောင်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်သည် ဘဲဥပုံရှိပြီး အိမ်နံရံဆေးနှစ်ဖက်က အထက်သို့ ကွေးညွတ်သွား၍ ခေါင်မိုးတွင် အချွန်အတက်များ ထောင်နေ၏။ တစ်အိမ်လုံးနီးပါး အညှီရောင် သုတ်ထားပြီး အလယ်ကောင်ရှိ တံခါးအဝိုင်းမှာ အဖြူရောင် ဖြစ်၏။ ထိုအဖြူရောင် စက်ဝိုင်းထဲတွင် ပို၍ သေးငယ်သော အစိမ်းရောင်စက်ဝိုင်း ရှိသဖြင့် အိမ်ကို မျက်လုံးပုံသဏ္ဍာန် ဆောက်ထားသည်နှင့် တူ၏။

မြို့စားကြီး အိုးလဖ်၏ ဆေးမင်ကြောင်နှင့် တူသော မျက်လုံးပုံ အိမ်တစ်လုံး ဤမြို့တွင် ရှိနေခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း ယုံရ ခက်စွာနှင့် မောင်နှမသုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၊ အိမ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေကြရှာ၏။

အခန်း (၂)

သတင်းဆိုး ဟူသည် တစ်ပါးသူ နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောလာသည်ထက် စာတစ်တန် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို ဖတ်ရခြင်းက ပို၍ ဆိုး၏။ အကြောင်းမှာ သတင်းဆိုးကို လာပြောပြလျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ကြားရသည်။ သတင်းစာ၊ ပေးစာ စသည်တို့နှင့် ဖတ်ရပါမူ ထိုသတင်းကို ဖတ်တိုင်း အထပ်ထပ် ပြန်လည် ကြားနေရသလို ခံစားရ၏။ ဥပမာဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက မိန်းမ တစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြီးသွယ်မိခဲ့သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နဖူးစာ မင်ရည်ကျဲကာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းသို့ မရောက်ခဲ့ချေ။ အကယ်၍သာ သူမနှင့် ပေါင်းဖက်ဆုံစည်းခွင့် မရခြင်းကို လူကိုယ်တိုင် လာပြောခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် အင်မတန် ဝမ်းနည်းမည်။ ပြီးလျှင်တော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့် မည်။ သို့သော် ယင်းအစား သူမက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ မဆုံစည်းနိုင်သော ဖူးစာ ဇာတ်လမ်းကို တစ်ချက်ချင်း အသေးစိတ် စာမျက်နှာ နှစ်ရာခန့် ရေးသား

ထားသည့် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပို့ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စာပို့ခိုတစ်အုပ်
 လာပို့သွားသည့် ထိုစာအုပ်ကြီးကို တစ်ညလုံး ထိုင်ဖတ်လိုက်မိသည်။ ယခုထိ
 လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြန်ဖတ်နေဆဲ ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာ
 သော ဘီးထရစ်က သတင်းဆိုးကို နေ့တိုင်း၊ ညတိုင်း ပြန်ပြောပြနေသည့်နှယ်
 ဖြစ်နေတော့၏။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများသည် ပီကောစာလုံးများကို မထိအောင် ဂရုစိုက်၍
 သစ်သားဂိတ်တံခါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်ပါသော်လည်း
 ဘယ်သူမှ လာမဖွင့်ပေးကြချေ။ သို့နှင့် ဂိတ်တံခါးကို သေချာ စစ်ဆေးကြည့်
 တော့မှ ပွင့်နေမှန်း သိရလေ၏။

ဂိတ်တံခါးနောက်တွင် ညစ်ပတ်နေသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိပြီး
 ‘ဘော်ဒလဲယား’ ဟု တံဆိပ်ရိုက်ထားသော စာအိတ်တစ်လုံး ကျနေသည်။
 ကလေးက စာအိတ်ကို ကောက်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ-

‘အမှာစာ

ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသို့

လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံမှ

အကြောင်းအရာ - ရောက်လာလျှင် ပေးရန်

ဒီစာအိတ်ထဲမှာ မင်းတို့သုံးယောက် နေရမယ့် အိပ်ဆောင်အပါအဝင်
 လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံ မြေပုံပါ ထည့်ပေးထားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်
 ကျရင် တခြားအလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ သတင်းပို့ချေ။ ဇွဲနဲ့
 လုံ့လ နှစ်ခုလုံး စိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ စက်ပိုင်ရှင်က မျှော်လင့်ပါတယ်’

ဟု ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရ၏။

ကလေးနှင့်အတူ စာဝိုင်းဖတ်ကြည့်သော ဝိုင်အိုလက်က-

“ဇွဲနဲ့ လုံ့လက ဘာလဲ”

စကားလုံးမြောက်မြားစွာ ဖတ်ရှုမှတ်သားထားသော ကလေးက

“ဇွဲနဲ့ လုံ့လက အတူတူပဲ၊ အလုပ်ကြိုးစားဖို့ ပြောတာ”

“ဟယ်၊ မစ္စတာပိုး ပြောတဲ့အထဲမှာတော့ သစ်ခွဲစက်ရုံမှာ အလုပ် လုပ်ဖို့ တစ်လုံးမှ မပါပါဘူး။ ဒီမှာ လာနေရုံပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကလော့စ်က စာရွက်ကို ပီကေနှင့် တွဲကပ်ထားသော မြေပုံကို ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ မြေပုံမှာ လက်နှင့် ဖြစ်သလို ဆွဲထား ခြင်း ဖြစ်၏။

“မြေပုံက ရှင်းရှင်းလေးကို၊ အိပ်ဆောင်က ဒီကနေ တည့်တည့် ဆက်သွားရုံပဲ၊ သိုလှောင်ရုံနဲ့ သစ်ခွဲစက်ကြားမှာ ရှိတာ”

ဝိုင်အိုလက်က ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခြံဝင်းတစ်ဖက်ရှိ ပြတင်းပေါက်မဲ့သော မီးခိုးရောင် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“သိုလှောင်ရုံနဲ့ သစ်ခွဲစက်ကြားမှာတော့ မနေချင်ဘူးဟယ်”

ကလော့စ်က-

“နေလို့ကောင်းမယ့် ပုံလည်း မပေါ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့လည်း မသိသေး ပါဘူး၊ သစ်ခွဲစက် ဆိုတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ စက်ကိရိယာတွေ ရှိမှာပဲ၊ နင် စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုခု တွေ့ချင် တွေ့မှာပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မနေကြည့်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သစ်သားအမာ တွေလည်း ရှိတော့ ဆန်နီ ကိုက်ချင်စရာလည်း ရှိချင်ရှိမှာ”

ဆန်နီက-

“စနက်မီ” ဟု စူးခနဲ အော်လိုက်၏။

ကလော့စ်က-

“သစ်ခွဲစက် လက်စွဲတို့ ဘာတို့ စိတ်ဝင်စားစရာ စာအုပ်တွေလည်း ရှိမလား မသိဘူး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်တယ်၊ နေလို့တော့ ကောင်းမယ့် ပုံပါ”

မောင်နှမသုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။ မှန်၏။ မနေကြည့်ဘဲနှင့်တော့

သိမှာ မဟုတ်။ အတွေ့အကြုံသစ်သည် အလွန်တရာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သည်းညည်း မခံနိုင်စရာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ဒါကို မကြိုးစားကြည့်ဘဲတော့ မသိနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကလေးသုံးယောက်သည် မီးခိုးရောင် ပြတင်းပေါက်မဲ့ အဆောက်အအုံကြီးဆီ တက်ညီလက်ညီ လျှောက် သွားကြစဉ် လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံကို သူတို့အိမ်အသစ်လို ခံစားနေကြရ၏။ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ သူတို့ မသိ။

သို့သော် ပြောရမှာတော့ စိတ်ထိခိုက်လှပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သိနေ နှင့်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ယင်းနေရာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အဖြစ်သနစ်တို့ကို လေ့လာသိရှိ ခဲ့သည့်အတွက် ထိုနေရာမှာ နေထိုင်သွားခဲ့သည့် သနားစရာ မိဘမဲ့ကလေးများ အပေါ် ကျရောက်လာတော့မည့် အခြင်းအရာများကို သိနေပါ၏။ ပန်ထရီဗီးလ် မှာ နေသွားစဉ်က ယင်းအချိန်မှာ အတူရှိနေခဲ့သည့် လူများ ပြန်ပြောပြသည့် ကလေးတို့၏ ဒုက္ခဒုက္ခ အဝဝကိုလည်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပါ၏။ ဤသို့သိနေသည်ကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ချမရေးရမချင်း ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းနေရသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ခမာတို့ ဒုက္ခ မည်မျှကြုံရသည်ကို စာဖတ်သူတို့ သိစေရန်အလို့ငှာ ယခုလို အသေးစိတ်၍ စီစဉ်တကျ ချိတ်ဆက် ရေးသားလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ကတော့ ဘာမှ မသိသဖြင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအချိန်၌ သူတို့အနား ကျွန်ုပ်သာ ရှိနေလိုက်ချင်၏။ ခြေလှမ်း တိုင်း ဖုန်တသောသော ထသွားတတ်သည့် ခြံဝင်းကို ကလေးများ ဖြတ်နေစဉ် မှာ ကျွန်ုပ်သိရသမျှ ပြောပြလိုက်ချင်၏။ သူတို့ မသိသော်လည်း ကျွန်ုပ် သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုလည်း သိစေချင်၏။

မီးခိုးရောင် အဆောက်အအုံကြီး၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ကလေးတစ်က မြေပုံကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်၍ တံခါးခေါက်လိုက်၏။ တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့မှ ကျွီခနဲ တံခါးပွင့်သွားပြီး လွှစာမှုန့်တွေ ဖုံးနေသော အဝတ်အစား၊ စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်နှာပေးနှင့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

ထိုသူက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ သူတို့ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့် နေပြီးမှ-

mgjoe.com

“ဒီတံခါးကို ဘယ်သူမှ လာမခေါက်တာ ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီ”
တစ်ခါတလေ ကိုယ် မသိသော လူတစ်ယောက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားဆိုသည့်အခါ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်တတ်၏။ သည့်အတွက် အယဉ်ကျေးဆုံး ဆိုရန်မှာ ‘ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစ’ ဟူသော နှုတ်ဆက်စကား သာ ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစရှင်၊ ကျွန်မက ဝိုင်အိုလက် ဘော်ဒလဲယား ပါ၊ ဒါက ကျွန်မ မောင်လေး ကလေးစံနဲ့ ညီမလေး ဆန်နီပါ”
စိတ်ရှုပ်နေပုံရသူက ပို၍ စိတ်ရှုပ်သွားပုံရသည်။
ထိုသူက အင်္ကျီပေါ်က လွှစာမှုန်များကို သပ်ကာ ခါးထောက်လိုက်

ပြီး-

“မင်းတို့ သွားချင်တဲ့ နေရာ ရောက်လာတာကော ဟုတ်ရဲ့လား”
ကလေးစံက-

“ဟုတ်တယ် လို့တော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်က အိပ်ဆောင် မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုသူက-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဆီ ဘယ်ဧည့်သည်မှ မလာခိုင်းထား ဘူးကွ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျွန်မတို့က ဧည့်သည်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ လာနေမလို့ပါ”
ထိုသူက ဖင်ကုတ် ခေါင်းကုတ် လုပ်နေသဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်ဖြူ များကြားမှ လွှစာမှုန်များ ထွက်ကျလာသည်ကို ကလေးများ ကြည့်နေမိကြ သည်။

ထိုသူက-

“မင်းတို့က ဒီမှာ လာနေမလို့ ဟုတ်လား။ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက် မှာလေ”

ဆန်နီက-

“စီးဂန်း” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ယင်းမှာ ‘မယုံရင် ဟောဒီ စာရွက်ကို ကြည့်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ကလေးစစ်က မှတ်စုစာရွက်ကို ပြလိုက်ရာ ထိုသူက ပီကေမက္ခာ အောင် ဂရုတစိုက် ကိုင်ဖတ်ပြီးနောက် လွှစာမှုန်များ ကပ်နေသော နွမ်းနယ် သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကလေးများကို ငုံ့ကြည့်ကာ-

“မင်းတို့က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မလို့ ဆိုပဲ၊ သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ် လုပ်ရတာ သိပ်ခက်တယ် ကလေးတို့ရဲ့၊ သစ်ပင်တွေကို အခေါက်ခွာပြီး အပြားလိုက်ရတဲ့အထိ လွှစက်နဲ့ တိုက်၊ ပြီးရင် သစ်သားပြားတွေကို စုချည် ပြီး ကုန်တင်ကားပေါ် တင်ရတာ၊ သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆို အဓိကက လူကြီးဖြစ်မှ ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ စက်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က မင်းတို့ကို ဒီမှာ လုပ်ခိုင်း တယ် ဆိုတော့လည်း လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ ကဲ... လာ၊ အထဲဝင်ကြ”

တံခါးကို ခပ်ကျယ် ကျယ် ဟပေးလိုက်သဖြင့် ကလေးများလည်း ထင် လိုက်ကြလေ၏။

“ဪ... ဒါနဲ့ ငါ့ နာမည်က ဖီးလ်တဲ့၊ ခဏ နေရင်ညစာဝင်စားလိုက် လေ၊ ခုလောလောဆယ် တော့ မင်းတို့ကို အိပ် ဆောင်တစ်ခိုက် လိုက်ပြ ပေးမယ်”

ဖီးလ်က ကလေးများကို အင်္ဂါတေကြမ်းပြင်တွင် နှစ်ထပ်ခုတင် အိမ်စင်များ အပြည့် အတန်းလိုက်

စိထားသော မီးရောင်မှိန်မှိန်နှင့် အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုဆီ ခေါ်သွား၏။
 ခုတင်ပေါ် လှဲနေကြသော ယောက်ျား၊ မိန်းမ အသီးသီးမှာ လွှစာမှုန်များနှင့်
 ညစ်ထေး၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပုံ ရသည်။ သူတို့သည် လေးငါးယောက်
 တစ်စုစီ ဖွဲ့၍ ဖဲကစားကြ၊ အလ္လာပသလ္လာပ တီးတိုးပြောကြနှင့် အချို့မှာ
 နဖူးပေါ် လက်တင်၍ တောင်တွေး မြောက်တွေးနှင့်၊ အချို့ကတော့ အခန်းထဲ
 ဝင်လာသော မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်ကြ၏။
 ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အနံ့ ပေါင်းစုံလည်း ထောင်းထောင်း
 ထနေသလို ဖွင့်စရာ ပြတင်းပေါက်ကို မရှိချေ။ ယင်းအစား မီးခိုးရောင်နံ့ရံတွင်
 ဘောလ်ပင်နှင့် ရေးခြစ်ထားပုံရသော ပြတင်းပေါက်ပုံ တချို့သာ ရှိသည်။
 ထိုပုံများကြောင့်ပင် အခန်းသည် ကရုဏာသက်စရာ ပိုကောင်းနေ၏။ ထို
 မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်နှင့် ကလေးများခမျာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားကြ
 လေသည်။

ဖီးလ်က

“ဒါ ငါတို့ အိပ်တဲ့ အခန်းပဲ၊ ဟိုအခန်းထောင့်မှာ မင်းတို့ သုံးယောက်
 အိပ်လို့ရတဲ့ အိပ်စင်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အထုပ်ကိုတော့ အိပ်စင်အောက်မှာ ထား
 လိုက်ပေါ့၊ ဟိုတံခါးကနေ သွားရင် ရေချိုးခန်း ရောက်တယ်၊ အောက်ဆင်း
 သွားရင်တော့ မီးဖိုချောင်ပဲ၊ လိုက်ပြစရာကတော့ ဒါပဲ၊ ကိုယ့်လူတို့ရေ...
 ဒါက ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နဲ့ ဆန်နီတဲ့၊ ဒီမှာ လာအလုပ်လုပ်ကြမလို့”

မိန်းမတစ်ယောက်က-

“ဟောတော်၊ သူတို့က ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

ဖီးလ်က-

“ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်က ဒီမှာ လာလုပ်ခိုင်းတာမို့ လာ
 ကြတာ”

ကလော့စ်က-

“ဪ... ဒါနဲ့ ပိုင်ရှင်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်
 တို့ကို ဘယ်သူမှ ပြောပြမထားလို့”

ဖီးလ်က ဖုန်တက်နေသော မေးစေ့ကို ပွတ်ကာ-

“မသိဘူးကွ၊ သူ ဒီကို မလာတာ ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ ပိုင်ရှင် နာမည်ကို မှတ်မိတဲ့ သူများ ရှိကြလားဟေ့”

ယောက်ျားတစ်ယောက်က-

“မစွတာ ဘယ်သူ ဆိုလားပဲ”

ပိုင်အိုလက်က-

“ရှင်တို့ သူနဲ့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးဘူးပေါ့”

ဖီးလ်က-

“တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးဘူး၊ ပိုင်ရှင်က သိုလှောင်ရုံ တစ်ဖက်က အိမ်ထဲမှာ နေတာ၊ ထူးခြားတာ တစ်ခုခု ရှိတော့မှ လာတာ၊ ဖိုမင်ကိုပဲ တွေ့ရတာ၊ ပိုင်ရှင်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဆန်နီက-

“တာရှူကာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ‘ဖိုမင် ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’ ဟု မေးခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ကလော့စ်က-

“ဖိုမင် ဆိုတာ အလုပ်သမားခေါင်းကို ပြောတာ။ သူက သဘော ကောင်းလား ဟင်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်က-

“ရွံ့စရာ ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုရာ-

အခြားတစ်ယောက်က-

“အရမ်းဆိုးတာ”

“သောက်မြင်ကတ်စရာကြီး”

“အော်ဂလီဆန်လိုက်တာ”

“မြင်ဖူးသမျှ ဖိုမင်ထဲမှာ အဆိုးဆုံးပဲ” ဟူသော အသံများ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ထွက်လာ၏။

ဖီးလ်က-

“သူက တော်တော်ဆိုးတယ်၊ တို့ဆီက ဖိုမင် ဖားစတိုန်းက အဆင်ပြေ ပေမယ့် ပေါ်မလာတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ၊ ဆန်းတော့ အဆန်းသား၊

သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးတဲ့ ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နို့က သိပ်အပေါက်ဆိုးတယ်။ သူ့ရှေ့ရောက်ရင်တော့ ကြည့်ကျက်သာ နေ”

မိန်းမတစ်ယောက်က-

“သူ့မှာ ကောင်းတာ ဘာရှိလို့လဲ”

ဖီးလ်က-

“လူတိုင်းမှာ ကောင်းကွက်ကလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်ကွ၊ ကဲ၊ ထမင်းစားကြစို့ရဲ့”

ဘော်ဒလဲယားကလေးများက ဖီးလ်ကို ပြုံးပြကာ တခြားလုပ်သားများနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်သို့ သွားကြ၏။ သို့သော် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေကြဆဲမို့ မျိုမကျနိုင်ကြ။ ဖီးလ်ကို ကြည့်ရတာ အကောင်းမြင်သမား ဖြစ်ပုံရ၏။

‘အကောင်းမြင်သမား’ဟူသည် အရာရာတိုင်းနီးပါး မျှော်လင့်ချက်ထား၍ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာ ရှုထောင့်မှ တွေးမြင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဥပမာ- ဆိုရလျှင် မိချောင်းတစ်ကောင်က အကောင်းမြင်သမား၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဝါးစားပစ်လိုက်လျှင်တောင် အားမလျှော့သော လေသံဖြင့် ‘ဪ... ဘယ်ဘက်လက် မရှိတော့ပေမယ့် ငါ့ဘဝက အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ဘယ်သန်လား၊ ညာသန်လားလို့ လာမမေးကြရုံပေါ့’ဟု ဆိုချင် ဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အများစုကတော့ ‘အမယ်လေး၊ ငါ့လက်၊ ငါ့လက်’ဟုသာ ရေရွတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ဘော်ဒလဲယား ကလေးများလည်း ဖီးလ်လိုပင် အကောင်းမြင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါ၏။ သို့သော် စဉ်းစားမိသမျှ အတွေးတိုင်းက အားတက်ချင်စရာ မရှိသလို စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်လည်း မကောင်းလှချေ။ သူတို့ သုံးစွဲရမည့် အိမ်စင်အကြောင်းကို စဉ်းစားသောအခါ နံရံတွင် ပြတင်းပေါက်ပုံ ဆွဲထားသည့် နံပောင်နေသော အခန်းသာ ပေါ်လာ၏။ သစ်ခွဲစက်ရုံမှာ လုပ်ရမည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်လျှင်လည်း ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နို့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လွှစာမှုန့်များကြား ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်နေရသည့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ မြင်ယောင်လာ၏။ သစ်သားဂိတ်ပေါက် အပြင်ဘက်က မျက်လုံးပုံ အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

သူတို့ အများဆုံး တွေးမိသည်က ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မြင်ရမှာ မဟုတ်သည့် သနားစရာ မိဘများကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတသည့် အကြောင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းများကို ထမင်းစားရင်းလည်း တွေးသည်။ အဝတ်အစား လဲရင်းလည်း တွေးသည်။ အိပ်စင်အပေါ်ထပ်မှာ တက်အိပ်သည့် ဝိုင်အိုလက် ရော၊ အောက်ထပ်မှာ အိပ်သည့် ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီပါ မအိပ်မချင်း တွေးနေ မိကြ၏။ အစကတော့ အိမ်အသစ်ကို ပျော်စရာကောင်းမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ကလေးများမှာ တခေါခေါ ဟောက်နေသည့် လပ်ကီးစမဲ လုပ်သားများ အလယ်တွင် သူတို့၏ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အခြေအနေအရပ်ရပ်အား အိပ်ရာ ထက်၌ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နှင့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားတွေးတော ရင်း တစ်စက်ကလေးမျှ အကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

အခန်း (၃)

မနက်ခင်း ဟူသည် တစ်နေ့တာပတ်လုံး၏ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်တစ်ခု ဖြစ်၏။ မနက်ဖြန် အချိန် ဘယ်လို ကုန်သွားသလဲ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်လိုနေမျိုး ဖြတ်သန်းရတော့မည်ကို ပြောလို့ ရသည်။ ဥပမာ- အိစက် ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာ သလွန်ညောင်စောင်းမှာ စက်တော်ခေါ်နေရာက ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တီတီတာတာအသံနှင့် နိုးထလာမည်။ မနက်စာ သုံးဆောင်ရန် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖုတ်ထားသော ကိတ်မုန့်လုံးလေးများ၊ လက်ညှစ် လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်၊ ငွေလင်ဗန်းနှင့် အရန်သင့်ရပ်စောင့်နေသော အိမ်တော်ထိန်းတစ်ယောက် ရှိမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အလွန်တရာ ခမ်းနား တင့်တယ်သော တစ်နေ့တာကို ဖြတ်သန်းရပေမည်။ သို့မဟုတ် အတော်အသင့် ကြီးမားသော အိပ်ရာထက်တွင် ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံနှင့် နိုးထ လာမည်။ မနက်စာအဖြစ် ပေါင်မုန့်မီးကင် ပန်းကန်တစ်ချပ်၊ လက်ဖက်ရည်ပူပူ

တစ်ခွက်နှင့် ရပ်စောင့်နေသည့် အိမ်တော်ထိန်း တစ်ယောက် ရှိမည်။ ဤသို့ ဆိုလျှင်လည်း မိမိ၏ တစ်နေ့တာက အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေဦးပေမည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဒန်အိုးနှစ်လုံး ဝှမ်းခနဲ တီးချလိုက်သဖြင့် အိပ်စင် အသေးလေးပေါ်မှ နိုးလာရမည်။ မနက်စာ လုံးဝမစားရဘဲ ခပ်ဆိုးဆိုး ဖိုမင် တစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်တော့ ထိုတစ်နေ့တာ မည်မျှ ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းလိုက်မည်လဲ စဉ်းစားကြည့်ရုံနှင့် သိပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်မှာ ကြံ့ရသော ဘော်ဒလဲယား ကလေးများ၏ ပထမဆုံးနေ့ကို သိပ်တော့ အံ့ဩမိမည် မထင်ချေ။ သူတို့ခမျာ သည်နေရာ ရောက်လာကတည်းက အိမ်တော်ထိန်းများ၊ တီတီတာတာ ကျေးငှက်သံများကိုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့မိရိုး အမှန်ပါပင်။ သို့သော် ဤမျှလောက် နားဝင်ဆိုးသော အသံဗလံမျိုးနှင့် နိုးထရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူး ကြချေ။

“ထကြတော့လေ နံစော်နေတဲ့ ငပျင်းတွေရဲ့၊ အလုပ်လုပ်ချိန် ရောက်ပြီ၊ ခွဲရ စိတ်ရမယ့် သစ်တွေ ရုံထဲ ရောက်နေပြီ”

ဖိုမင်၏ အော်ဟစ်သံက သာယာနာပျော်ဖွယ် လုံးဝမရှိဘဲ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်၍ ပြောနေသလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။ ကလေးများက မျက်လုံး ပွတ်၍ ထထိုင်ကြ၏။ အနားဝန်းကျင်က လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက် လုပ်သားများ လည်း အကြောဆန့်သူ ဆန့်၊ နားပိတ်သူ ပိတ်ဖြင့် ထလာကြ၏။ ဖီးလ်ကတော့ သူ့အိပ်ရာသူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်သိမ်းပြီးနှင့်လေပြီ။ သူက ကလေးများကို ပင်ပန်းနိုးချည့်စွာ ပြုံးပြရှာ၏။

“ဝှတ်မောနင်းပါ ကလေးတို့ရေ၊ ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နို့လည်း ဝှတ်မောနင်းပါနော်၊ အသစ်ရောက်လာတဲ့ လုပ်သားလေး သုံးယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမလား မသိဘူး၊ ဒါက ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နဲ့ ဆန်နီ ဘော်ဒလဲယားတဲ့ ဖိုမင်ရဲ့”

ဖိုမင်က ဒန်အိန်နှစ်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝှမ်းခနဲ ပစ်ချကာ-

“လုပ်သားသစ်တွေ ရောက်တာ ကြားပါတယ်၊ မလောက်လေး မလောက်စားလေးတွေ ဆိုတာတော့ ပြောမသွားပါလား”

ဝိုင်အိုလက်က-

“မလောက်လေး မလောက်စားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးတို့က ကလေးတွေမို့ပါ”

ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနိုက ကလေးများ၏ သို့ လျှောက်လာကာ ခပ်အုပ်အုပ် အသံ

“ကလေးမကလို့ ဘာ ဘာကရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ငါကရုစိုက် ခုချက်ချင်း ထပြီး သစ်စက် ကလေး

ပေးသည့် ပေါ်မှ နှုတ်ဆက် ပြန်တက်၍ မျက်နှာ

အိပ်စင်နား ကြီးဖြင့်- ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ရာက

များမှာ ဒန်အိန်နှစ်လုံး ဖင်ချင်းရိုက်သံ လူ စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးသဖြင့် အိမ်ရာ ချက်ချင်းထကာ ‘ဝှတ်မောနင်းပါ’ဟု လိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် အိပ်စင်ပေါ် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံနေချင်သော ကလေးများ၏ အခိုအကဲကို ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနိုက ဖမ်းမိသွားလေ၏။

အပြင်ပန်း အသွင်သဏ္ဍာန်ထက် အတွင်းစိတ်က ပိုအရေးကြီးသည် ဆိုသော စကားကို ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းမှာ တကယ်တော့ ဂျင်း(ချင်း) ထည့်သည့် စကားသာ ဖြစ်၏။ ထိုအတိုင်းမှန်ပါက အတွင်းစိတ် မည်မျှ ကောင်းမွန် ပါစေ၊ ရေမိုးမချိုး၊ မဖြီးလိမ်း၊ မပြင်ဆင်ဘဲ နေကြသည်ရှိသော် တစ်လောကလုံး နံ့စော်ကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ပြင်ပရုပ်သွင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရှု၍ လူကဲ ခတ်နိုင်သည့်အတွက် ယင်းမှာ တကယ်ပင် အရေးကြီးလေသည်။

ကလေးများသည်လည်း ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနိုကို ကြည့်ရင်း အိပ်စင် ပေါ် ပြန်တက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ ဖိုမင်တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ထားသမျှမှာ စွန်းထင်း ပေကျံနေသဖြင့် အထင်ကြီးစရာ တစ်စက်မျှ မရှိ။ ရှူးဖိနပ်ကို သည်းကြီးဖြင့် ချည်ရမည့်အစား တိပ်နှင့် ကပ်ပိတ်ထားသည်။ စိတ်ညစ်စရာ

အကောင်းဆုံးကတော့ ဘဲဥတစ်လုံးလို ပြောင်ချောနေသော ဖိုမင့် ဦးခေါင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိပ်ပြောင်ခြင်းကို ဝန်ခံရမှာ ရှက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဖိုမင်က ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်နေသော အဖြူရောင်ဆံပင်တုတ်တစ်ခု ဝယ်စွပ်ထားရာ တီကောင်အသေ တစ်သိုက်ကို ခေါင်းပေါ် တင်ထားသည်နှင့် တူ၏။ ထိုတီကောင် များမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကြီး ထောင်၍ ထွက်နေသည့် အကောင်တွေက တစ်မျိုး၊ ဘေးတစ်ဖက်တည်းကို စုပြုံကောက်ကွေးနေသည့်အကောင်တွေက တစ်ဖုံ၊ နားရွက်နှင့် နဖူးပေါ် တွဲလောင်းကျသည့် အကောင်တွေက တစ်နည်း နှင့် အကြည့်ရဆိုးလှ၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာအကောင်းဆုံးကတော့ ကလေး များကို မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကြည့်တတ်သည့် ဖိုမင်၏ ပုတီးစေ့လို သေးသေးနက်နက် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ကျန်အစိတ်အပိုင်း များကိုတော့ မည်သို့ ဖော်ပြရမှန်း မသိ။ အကြောင်းမှာ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များလို အဝတ်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် mask တစ်ခု တပ်ထားသောကြောင့်တည်း။ ဖိုမင်၏ နှုတ်ခေါင်းမှာ မျက်နှာဖုံးအောက်မှာ ကောက်ကွေးနေရသောကြောင့်လား မသိ။ ရွံ့အိုင်ထဲမှာ ပုန်းကွယ်နေသော မိကျောင်းခေါင်းတို့နှင့် တူ၏။ ဆေးရုံက ဆရာဝန်မို့ ပိုးမွှားရန်မှ ကာကွယ်ရန် mask တပ်ထားခြင်းမှာ သင့်တော်သော် လည်း လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရုံက ဖိုမင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် mask တပ်ထား ခြင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ အပ်စပ်ခြင်း မရှိချေ။ ယင်းမှာ လူတွေ ကြောက်အောင် ခြောက်ဖို့သာ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ဖိုမင်က သေချာစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ကလေး များ အတော်လေး ကြောက်သွားကြသည်။

ဖိုမင်က-

“ဘော်ဒလိုင်းယား ကလေးတွေ အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက ငါ့ဒယ်အိုး တွေ ကောက်ဖို့ပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ခုလို ပစ်ချရအောင် မလုပ်နဲ့”

ကလေးတစ်က-

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပစ်မချခိုင်းပါဘူး”

ဆန်နီကလည်း-

“ဘရမ်း” ဟု ဝင်ပြောရာ ‘ဘော်ဒလိုင်းယား မဟုတ်ပါဘူး။ ဘော်ဒလဲ ယား ပါ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပေလိမ့်မည်။

ဖိုမင်က-

“ဒယ်အိုးကို ခုချက်ချင်း ကောက်မပေးလို့ကတော့ နေ့လယ်စာ ဝါးစရာ ပီကေတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ကလေးများက ပီကေဝါးဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ အထူးသဖြင့် ပူစိန်အရသာ ပီကေ ဆိုလျှင် ဓာတ်မတည့်သည့်အတွက် ဂရုပင် မစိုက်ပါ။ သို့သော် ဒယ်အိုးကိုတော့ ပြေးကောက်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက ဒယ်အိုးတစ်ချပ်စီ သွားကောက်ကြစဉ် ကလေးတစ်က အိပ်ရာကို အလျင်အမြန် သိမ်းလိုက်၏။

ဖိုမင်က ကလေးများ လက်ထဲမှ ဒယ်အိုးများကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲ ကာ-

“ပေးစမ်း၊ ကဲ... အလုပ်သမားတွေ၊ အချိန်ကုန်တယ်၊ စက်ရုံဆီ သွားတော့၊ သစ်လုံးတွေ ရောက်နေပြီ”

အလုပ်သမား တစ်ယောက်က-

“သစ်လုံးဖြတ်ရတဲ့ နေ့တွေကို မုန်းလိုက်တာ” ဟု ညည်းညူသော် လည်း အိပ်ဆောင်ထဲမှ ထွက်ကာ ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနီ နောက်သို့ လိုက် သွားကြ၏။ သူတို့သည် ညစ်ပတ်သော ကြမ်းခင်းရှိရာ ခြံဝင်းမှတစ်ဆင့် ဖြူဆူးများသဖွယ် အငွေ့တလူလူ ဟိုမှသည်မှ ထွက်နေသော မီးခိုးရင့်ရောင် သစ်ခွဲစက် အဆောက်အအုံကြီးဆီ သွားကြလေ၏။

ကလေးသုံးယောက်မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ကြည့်မိကြ သည်။ မိဘများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ် တစ်ခုသော နွေတစ်နေ့၌ အိမ်ရှေ့တွင် ခုံကလေး ချကာ သံပရာရည် ဖျော်ရောင်းဖူးသည်မှလွဲ၍ တစ်ခါမှ အလုပ် မလုပ်ဖူးကြသဖြင့် ရင်တဖိုဖို ဖြစ်နေကြလေ၏။

စက်ရုံထဲ ရောက်သောအခါ မြောက်မြားစွာသော စက်ယန္တရားများ ပြည့်နှက်နေသော ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသည့် အခန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် ကဏန်းလက်မနှင့်တူသော ပြောင်လက်နေသည့် သံမဏိ ခွညပ်ကြီးတစ်စုံကို ကြည့်ရင်း ယင်း၏ အလုပ်လုပ်ပုံကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်ယောင် ပုံဖော်ကြည့်လေ၏။ ကလေးတစ်က ကြီးအထပ်ထပ် ပတ်ထားသော လှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခုနှင့်တူသည့် စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုကို သေချာကြည့်ရင်း

သစ်ခွဲစက် အကြောင်း ဖတ်ရှုဖူးသည်တို့ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်၏။ ဆန်နီကတော့ သံချေး တက်နေသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်လွှာသွားပါသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုကို ငေးရင်း သူ့သွားများထက်ပင် ပို၍ ထက်ရှုနေမည် လားဟု တွေးနေ၏။ ကလေးသုံးယောက်လုံး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ သည့် စက်တစ်ခုကို ကြည့်နေကြစဉ် ဖိုမင်ဆီမှ ဒယ်အိုးနှစ်ချပ် ဝှမ်းခနဲ တီးသံနှင့် အတူ ‘သစ်လုံးတွေ သယ်ကြ’၊ ‘ညှပ်စက်ကို ဖွင့်ပြီး သစ်လုံးတွေ စထည့်တော့’ ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားရ၏။

ဖီးလ်က ညှပ်စက်ဆီ ပြေးကာ လိမ္မော်ရောင် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ် လိုက်ရာ တဝိုင်းဝိုင်း လည်သံကြီး ထွက်လာပြီး ညှပ်လက်မကြီးတစ်စုံ ဆန့်ထွက် လာ၏။ ကလေးများသည် သစ်ခွဲစက်နံရံကို ကပ်ထားသည့် မဖြတ်တောက်ရ သေးသော သစ်ပင်များ အလျားလိုက်ပုံထားသည်ကို အခုမှ သတိပြုမိသွား၏။ မသိလျှင် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က သစ်တောအုပ်ငယ်တစ်ခုကို အပျောက်ရှင်း၍ ဤ အခန်းထဲ လာပုံထားသည်နှင့် တူ၏။ ညှပ်လက်မကြီးများက အပုံထိပ်က သစ်ပင်ကို ကောက်ယူကာ အောက်ချနေစဉ် ဖိုမင်က ဒယ်အိုးများကို တီးကာ အော်ပြန်၏။

“အခေါက် ခွာမယ်၊ သစ်ခေါက် ခွာမယ်ဟေ့”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ပုံးအစိမ်းလေးများ ထပ်ထားသည့် အခန်း ထောင့်သို့ သွား၍ ပုံးထဲမှ သတ္တုပြားများ နှိုက်ယူပြီး အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်တစ်ခု လိုက်ဝေ၏။

သူမက ကလေးများနား ကပ်ကာ-

“သစ်ခေါက်ခွာပြား တစ်ယောက်တစ်ခု ယူလိုက်ချေ” ဟု တိုးတိုး ပြောသည်။

ကလေးများက သတ္တုပြားတစ်ယောက်တစ်ခုစီ ယူထားလိုက်ကြပြီး ဗိုက်ကလည်း ဆာ၊ စိတ်ကလည်း ရှုပ်နှင့် အမြစ်တွယ်နေသည့်နှယ် နေရာ မှာပင် ဆက်၍ ရပ်နေမိကြ၏။ ဖိုမင်က ဒယ်အိုးကို ထပ်၍ တီးလိုက်ရာ အလုပ်သမားများက အောက်ချထားသော သစ်ပင်နား ဝိုင်းပတ်ကာ အခေါက် ကို သစ်ခေါက်ခွာပြားများနှင့် ခြစ်ယူကြလေ၏။

ဖိုမင်က-

“ဟိုအသေးလေးတွေကလည်း ဝိုင်းခြစ်ကြလေ” ဟု အော်သဖြင့် ကလေးများပါ လူကြီးတွေကြားထဲ ကမန်းကတမ်း သစ်ခေါက် ဝင်ခြစ်ရ၏။

သစ်ခွဲစက်အလုပ် ဟူသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှကြောင်း ဖီးလ်က ပြောပြခဲ့ဖူးရာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဖီးလ်သည် အကောင်းမြင်သမား ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အပြောကို တကယ်တမ်း လုပ်ရသည့်အခါ ပို၍ ဆိုးဝါးလေသည်။ သစ်ခေါက်ခွာပြား ဆိုသည် လူကြီးများအတွက် ပြုလုပ်ထားသည့် အရွယ်အစား ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးများခမျာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုင်တွယ်ရရှာလေ၏။ ဆန်နီဆိုလျှင် သစ်ခေါက်ခွာပြားကို လက်နှင့်လုံးလုံး မကိုင်နိုင်သဖြင့် ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ရ၏။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးတို့မှာတော့ သွားဖြင့် ကိုက်မရ၍ လက်နှင့် မနည်းကိုင်ရသည်။ ကလေးသုံးယောက်မှာ သစ်ခေါက်ကို ကြိုးစား ခြစ်ယူသော်လည်း အနည်းငယ်သာ ကွာကျလာ၏။ ထို့ပြင် မနက်စာလည်း မစားရသဖြင့် သစ်ခေါက်ခွာပြားကို ကိုင်ထားဖို့ပင် အနိုင်နိုင် အားယူနေရရှာ၏။ သစ်တစ်ပင် ခြစ်ပြီးသည့်အခါတွင်လည်း နောက်တစ်ပင်ကို ပြောင်းခြစ်ရသဖြင့် အလွန်တရာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းလှသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ နားပင်းမတတ် ဆူညံလှခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သစ်လုံးများ ကောက်ယူသည့်အခါ ထွက်ပေါ်လာသော ညှပ်စက်ကြီးမှ စက်လည်ပတ်သံများ၊ သစ်ခေါက်ခွာသံများနှင့် ဖိုမင်ဆီမှ ထွက်ထွက်လာသည့် ဒယ်အိုးသံများကြောင့် ကလေးများခမျာ မောပန်းနွမ်းလျှ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြလေ၏။ မိုက်လည်း ဆာသည်။ နားလည်း ငြီးသည်။ ပြီးတော့ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

နောက်ဆုံး ဆယ့်လေးပင်မြောက် သစ်လုံးကို ခြစ်ပြီးသည့်အခါ ဖိုမင်က ဒယ်အိုးသံ ပေးရင်း-

“နေ့လယ်စာ စားချိန်” ဟု အော်သဖြင့် အလုပ်သမားများလည်း လက်စသတ်လိုက်ကြ၏။

ညှပ်စက်ကြီးမှ အသံများလည်း တိတ်သွားသည်။ အားလုံးသည် မောပန်းနွမ်းလျှ စွာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ ဖိုမင်က ဒယ်အိုးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှင့်ပစ်ကာ ပုံးအစိမ်းလေးများဆီ လျှောက်သွားသည်။ ထိုနောက်

mgjoee.com

ပုံးတစ်ပုံး ဆွဲထုတ် ဖွင့်ဖောက်ပြီး ပန်းရောင် လေးထောင့်ပြား သေးသေးလေး များကို အလုပ်သမားများဆီ တစ်ယောက်တစ်ခု လိုက်ပစ်ပေးသည်။

သူက ကလေးများဆီ ပန်းရောင်အပြားလေး သုံးပြား ပစ်ပေးရင်း

“နေ့လယ်စာ စားဖို့ အချိန်ငါးမိနစ် ရမယ်။ ငါးမိနစ်ပဲနော်” ဟု အော်ပြောသည်။

သူပါးစပ်မှ တံတွေးတွေ ထွက်လာသဖြင့် mask မှာ အကွက် ထလာ သည်ကို ကလေးများ တွေ့ရ၏။ ဝိုင်အိုလက်က သူ့ဆီမှ အကြည့်လွဲကာ လက်ထဲမှ ပန်းရောင်အပြားလေးကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုခဏတွင် သူ့မျက်လုံး သူပင် မယုံနိုင်ချေ။

“ဟယ်၊ ဒါ... ဒါ ပီကေကြီးပဲ”

ကလေးက သူ့အစ်မ လက်ကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့လက် သူ ကြည့် လိုက်ဖြင့်-

“ပီကေက နေ့လယ်စာမှ မဟုတ်တာ။ ပီကေဆိုတာ အဆာပြေမှုန့် တောင် မဟုတ်ဘူး” ဟု ထအော်သည်။

ဆန်နီကလည်း-

“တန်ကို” ဟု စူးခနဲ ထအော်၏။

သူ ပြောချင်သည်က ‘ပီကေ လည်ချောင်းထဲ ဆို့မှာ စိုးလို့ ကလေး တောင် စားလို့ မရဘူး’ ဟူ၍ ဖြစ်မည်။

ဖီးလ်က ကလေးများနား လာထိုင်ကာ-

“ကိုယ့်ပီကေ ကိုယ် စားနေလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်ကွယ်၊ ဗိုက်ပြည့် မှာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ညစာမစားခင် စားလို့ရတာ ဒါပဲ ရှိတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် မနက်စောစောထပြီး ဆင်းဒုတ်ချ်လေး ဘာလေး လုပ်စားလို့ မရဘူးလား”

“ဆင်းဒုတ်ချ်လုပ်စားစရာ ဘာမှမှ မရှိဘဲကွယ်။ ညနေတိုင်း သီးစုံ ဟင်း တစ်နပ်ပဲ စားရတာလေ”

ကလေးက-

“ဒါဆိုလည်း ဆင်းဒုဂ်ခံချိလုပ်ဖို့ မြို့ထဲ သွားဝယ်မယ်လေ”
ဖီးလ်က-

“သွားချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ”
ဝိုင်အိုလက်က-

“လုပ်အားခက ဘယ်မလဲ၊ အဲဒါနဲ့ဆို ဆင်းဒုဂ်ခံချိလုပ်ဖို့တော့
ဝယ်လို့ ရမှာပေါ့”

ဖီးလ်က ကလေးများကို ဝမ်းပန်းတနည်း ပြုံးပြရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲ
လက်နှိုက်၍ စာရွက်ပိုင်းလေးတချို့ ထုတ်ပြကာ-

“လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်မှာ တို့ကို ပိုက်ဆံမပေးဘူး။ ကူပွန်စာရွက်
တွေပဲ ပေးတာ၊ ဒီမှာ မနေ့က ရတာလေ၊ Sam's Haircutting Palace မှာ
ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်ဘူး ဝယ်ရင် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးတဲ့ ကူပွန်၊
တစ်နေ့ကတော့ ရေခဲစိမ်လက်ဖက်ရည် free refill ရတဲ့ ကူပွန်ရတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့
အပတ်က ‘ဘင်ဂျီနှစ်ခုဝယ်ရင် တစ်ခု အလကားယူ’ဆိုတဲ့ ကူပွန် ရတယ်၊
ဘင်ဂျီနှစ်ခုလည်း မဝယ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ကူပွန်ကလွဲပြီး ဘာမှမှ မရှိတာ”

ဆန်နီက-

“နဲ့နဲ့” ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဖိုမင်က ဒယ်အိုးနှစ်ချပ် ဝှမ်းခနဲ
ထတီးလိုက်သဖြင့် ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိလိုက်တော့ချေ။

“နေ့လယ်စာ စားချိန် ပြီးပြီ၊ အလုပ်ပြန်လုပ်ကြတော့၊ ဘော်ဒလန်စ်
ဆိုတဲ့ ဟာကလေးတွေက လွဲပြီး ကျန်တဲ့သူ အကုန်လုံး အလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ကြ၊
နင်တို့ကို ဆရာက ရုံးခန်းထဲမှာ တွေ့ချင်တယ် တဲ့”

မောင်နှမသုံးဦးသား သစ်ခေါက်ခွာပြားများ အောက်ချကာ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ အလုပ်လုပ်ဖို့သာ အာရုံရောက်နေသဖြင့်
နာမည်ပင် မသိရသော အုပ်ထိန်းသူနှင့် တွေ့ဖို့ မေ့သလောက် ဖြစ်နေပြီ။
ဘယ်လိုလူမျိုးက ကလေးငယ်များကို သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းပါလိမ့်။
ဘယ်လိုလူမျိုးက ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နဲ့မိမိတ္တကောင်ကို အလုပ်သမားခေါင်း
ရာထူး ပေးလိုက်ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုလူမျိုးက ဝန်ထမ်းကို ပီကေကျွေးပြီး ပိုက်ဆံ
မပေးဘဲ ကူပွန်တွေ ပေးရက်တာပါလိမ့်။

ဖိုမင်က ဒယ်အိုးပြားကို ဝှမ်းခနဲ တီးကာ တံခါးဝကို ညွှန်ပြသဖြင့်
 ကလေးများလည်း ဆူညံနေသော အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလေးစစ်
 က သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ မြေပုံကို ထုတ်ကာ ရုံးခန်းဆီ သွားရာလမ်းကို ထောက်ပြ
 ၏။ မနက်ကတည်းက အလုပ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်သာမက
 ဟာနေသော ဝမ်းကြောင့်လည်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်နေ့ကုန်
 ဘာတစ်ခုမှ အဆင်ပြေတာ မရှိ။ သို့သော် ရုံးခန်းနှင့် နီးလာလေ တစ်နေ့ထက်
 တစ်နေ့ သည့်ထက်များ ပိုဆိုးလာလေမလားဟု တွေးနေကြလေ၏။

အခန်း (၄)

လူအများသည် ဘယ်နေရာမဆို မှန်တွေ့သည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲ တစ်ချက်တော့ ကြည့်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ် သိသည့်တိုင် လောလော ဆယ် ဘယ်လို ရုပ်ထွက်နေသလဲ သိချင်သောကြောင့်တည်း။ ဘော်ဒလဲယား ကလေးများသည်လည်း အုပ်ထိန်းသူအသစ်ကို ရုံးခန်းအပြင်တွင် စောင့်ရှင်း ခန်းမထဲ ချိတ်ထားသော မှန်တစ်ချပ်ထဲမှာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သွားကြည့်ရာ မြင်မြင်ချင်းပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေမှန်း သိသွားကြ၏။ သူတို့အသွင်က ပင်ပန်းပြီး ဆာလောင်နေကြပုံ ပေါက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်၏ ဆံပင်မှာ သစ်ခေါက် အစအနများ ဖုံးနေ၏။ ကလေးစုံ မျက်မှန်က ရွဲ့စောင်းနေပြီး ဆန်နီသွားများတွင် သစ်ခေါက်ခွာပြား ကိုက်ထားသဖြင့် သစ်အစအနလေး များ ကပ်နေ၏။

သူတို့နောက်ရှိ နံရံပေါ်၌ ပင်လယ်ကမ်းခြေပုံပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် တွေ့ရသောအခါ ပိုဆိုးသွားသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို မြင်လျှင် သူတို့ဆီ မစွတာပိုး ရောက်လာပြီး မိဘများ ဆုံးပါးသွားကြောင်း သတင်းပါးသည့် အလွန်တရာ ဆိုးဝါးလှသော နေ့တစ်နေ့ကို ပြန်အမှတ်ရမိ တတ်သည်။ ကလေးများသည် မှန်ထဲမှ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကြည့်လိုက်၊ သူတို့နောက်ရှိ ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်နှင့် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို အလုံးစုံ ပြန်သတိရကာ စိတ်လှုပ်ရှားလာလေ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကမ်းခြေရောက်ခဲ့တဲ့ အဲဒီနေ့တုန်းက ငါ့ကို လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲ စက်မှာ နေရမှာ သိပ်မကြာတော့ဘူးလို့ လာပြောရင် ရူးနေသလားလို့ ပြန်ပြော မိမှာပဲ”

ကလော့စ်က-

“ငါ့ကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်ဆိုတဲ့ လောဘအိုး လူဆိုးကြီးဆီ လိုက်နေ ရမှာလို့ ပြောရင်လည်း စိတ်ရော နှံ့ရဲ့လားလို့ ပြန်မေးမိမှာ”

ဆန်နီက-

“ဝိုရာ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ‘သစ်ခေါက်ခွာပြားကို သွားနဲ့ ကိုက်ပြီး သစ်ခေါက်ခွာရမယ်လို့ သမီးကို လာပြောရင်လည်း စိတ်ကော မှန်ရဲ့လားလို့ ပြန်ပြောမိမှာပဲ’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလေးများက မှန်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်မိကြသည့်အခါ မှန်ထဲက သူတို့ ပုံရိပ်များကလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြန်ကြည့်ကြ၏။ ကလေးများသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် သူတို့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ရင်း အတွေးထဲ နစ်နေစဉ်-

“မင်းတို့က ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နဲ့ ဆန်နီပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟူသော အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်၍ ထခုန်မိကြ၏။

အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်တရာ ရှည်လျားသော အရပ်နှင့် ဆံပင်တိုနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် အပြာရောင် တောက်တောက် စွပ်ကျယ်ကို ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ မက်မွန်သီးတစ်လုံး ကိုင်ထား၏။

ထိုသူက ပြီးကာ သူတို့နား လျှောက်လာပြီး သူတို့နား ရောက်သော အခါ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း-

“နေပါဦး၊ မင်းတို့တစ်ကိုယ်လုံး သစ်စသစ်နတွေ ဖုံးနေပါလား ကွဲ့။ သစ်ခွဲစက်နား သွားကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အဲဒီမှာ ကလေး တွေအတွက် အန္တရာယ်သိပ်များတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က ထိုသူ့လက်ထဲမှ မက်မွန်သီးကို ကြည့်ရင်း တစ်ကိုက် လောက် စားချင်လာသော်လည်း-

“ကျွန်မတို့ တစ်မနက်လုံး အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာပါရှင်”

ထိုသူက မျက်မှောင်ပိုကြုတ်ကာ-

“အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာ ဟုတ်လား”

ကလေးတစ်က ထိုသူ့လက်ထဲမှ မက်မွန်သီးကို လှပစ်လိုက်ချင်စိတ် ကို မနည်းထိန်းရင်း-

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဦးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ရတာနဲ့ တန်းအလုပ် ဝင်လိုက်တာပါပဲ၊ ဒီနေ့က သစ်လုံးအသစ်တွေ ရောက်တဲ့ နေ့လေ”

ထိုသူက ခေါင်းကုတ်ကာ-

“ညွှန်ကြားချက် ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ နားကို မလည် တော့ဘူး”

ဆန်နီက မက်မွန်သီးကို ခုန်မကိုက်မီအောင် ကြိုးစားရင်း-

“မိုလုတ်”ဟု စူးခနဲ ထအော်ရာ ‘သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ဆင်းဖို့ ပြော ထားတဲ့ စာရွက်ကို ပြောတာလေ’ဟူ၍ ဖြစ်မည်။

“အေးကွယ်၊ မင်းတို့လို ကလေးငယ်ငယ်လေးတွေက သစ်ခွဲစက် မှာ ဘယ်လိုများ အလုပ်လုပ်သလဲ နားကို မလည်တော့ဘူး၊ ဒီအတွက် ဦးကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ၊ မင်းတို့က ကလေးတွေပဲကို၊ ဟယ် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မိသားစုဝင်တွေလို ဆက်ဆံ ရမှာပေါ့”

ကလေးများမှာ ပန်ထရီဗီးလ်တွင် ကြုံရသည့် ဆိုးဝါးသော ဤ အတွေ့အကြုံမှာ တစ်ခုခုများ လွဲနေပြီလားဟု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

၉၂

ဝိုင်အိုလက်က-
 “သမီးတို့ သစ်ခေါက် ထပ်ခွာစရာ မလိုတော့ဘူးလို့များ ပြောချင်တာ လားရှင်”

ထိုသူက-
 “ဘယ်ခွာစရာ လိုတော့မလဲကွဲ့၊ မင်းတို့ကို အဲဒီထဲ ဝင်ခိုင်းတာ ကိုတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာလို့ ဝင်ရမှာလဲ၊ အဲဒီမှာ သိပ်အန္တရာယ်များတဲ့ စက်ယန္တရားကြီးတွေ ရှိတာကိုး၊ ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ အုပ်ထိန်းသူ အသစ်ဆီ ချက်ချင်း သွားပြောမှ ဖြစ်မယ်”

ကလေးက-
 “ဦးက ကျွန်တော်တို့ အုပ်ထိန်းသူအသစ် မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျ”
 “မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မိတ်ဆက်ရ သေးဘူး၊ ခွင့်လွှတ်နော်၊ ဦးနာမည်က ချားလစ်၊ ကလေးတို့ သုံးယောက်ကို လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်မှာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-
 “ဒီမှာ နေရတာ ကောင်းပါတယ်ရှင်” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ လိမ်ပြော လိုက်၏။

ချားလစ်က-
 “မင်းတို့ကို သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ခိုင်းတာကို တယ်ယုံရခက်တာပဲ၊ ဒါတွေ ထားပြီး အစက ပြန်စရအောင်၊ မက်မွန်သီး စားဦးမလား”

ထိုစဉ်-
 “သူတို့ နေ့လယ်စာ စားထားပြီးသား” ဟူသော အသံကျယ်ကြီး တစ်သံ ထွက်လာသဖြင့် ကလေးများက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကလေးစံ ထက်ပင် ပိုပုသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် အစိမ်းပုပ်ရောင် တောက်နေသော ချည်ထည်ဖြင့် ချုပ် ထားသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် လူအစား ပုတ်သင်ညှို့ တစ်ကောင်နှင့် ပိုတူ၏။ ထိုသူ၏ တစ်ခေါင်းလုံး ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့တွေ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် မျက်နှာကိုပင် သေချာမမြင်ရချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာ မည်သို့မည်ပုံရှိနေ

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

မည်ကို ကလေးများက ပို၍ သိချင်သွား၏။ စာဖတ်သူ သင်လည်း သိချင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သင် သေသည့်တိုင် သိရမည် မဟုတ်။ ဘော်ဒလဲယား ကလေးများလည်း မသိခဲ့။ ကျွန်ုပ်လည်း မသိ။ ထို့ကြောင့် သင်လည်း သိမှာ မဟုတ်ချေ။

ချားလ်စ်က-

“ဟာ ဆရာ။ ကျွန်တော် ခုပဲ ကလေးတွေနဲ့ တွေ့တာ။ သူတို့ ရောက်တာကို သိပြီးပြီလား။”

မီးခိုးငွေ့ လူသားက-

“ရောက်ကတည်းက သိသားပဲ၊ ငါက အရူးမှ မဟုတ်တာ”

ချားလ်စ်က-

“ဪ အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ခိုင်းထားတာကို သိသလားလို့ပါ။ အဲဒါ တစ်ခုခုတော့ တော်တော့ကို လွဲနေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ရှင်းပြနေတာ”

“တစ်ခုမှ မလွဲပါဘူး၊ ငါလုပ်လို့ လွဲတာ ဘာရှိလို့လဲ ချားလ်စ်ရဲ့၊ ငါက အရူးမှ မဟုတ်တာ”

မီးခိုးငွေ့တွေ ကလေးများဘက် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မှန်း နားလည်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲလို ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးတွေ၊ ချားလ်စ်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ ဆိုတော့ ပြောပြမယ်၊ သူက ဘာမဆို တစ်ယောက် တစ်ဝက် တာဝန်ခွဲပေးယူတဲ့ ငါ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပဲ၊ ဒီလို ညှိနှိုင်းထားတာ မကောင်းဘူးလား၊ မင်းတို့ကော ဘယ်လို ထင်လဲ”

ကလော့စ်က-

“ကောင်းပါတယ်၊ သစ်ခွဲစက် လုပ်ငန်းအကြောင်းတော့ ကျွန်တော် လည်း များများစားစား မသိပါဘူး”

ချားလ်စ်က-

“ဪ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးကတော့ ဒီလို ညှိထားတာ ကောင်း တယ်လို့ ထင်တယ်”

မီးခိုးငွေ လူသားက-

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့သုံးယောက်ကိုလည်း ညှိနှိုင်းစရာ တစ်ခု ပေးမယ်၊ မင်းတို့မိဘတွေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကိုတော့ ကြားပြီးပြီ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်ပုံ ရတဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ် ဆိုတဲ့ ဟိုငနဲနဲ သူ့အဖွဲ့သားတွေ အကြောင်းကိုလည်း ကြားပြီးပြီ၊ မစ္စတာပိုးက ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ သူ့ကို ငါ ဒီလို ညှိတယ်၊ ငါက မြို့စားကြီး အိုးလမ်နဲ့ သူ့အကောင်တွေ မင်းတို့အနား လုံးဝ မကပ်နိုင် အောင် ထားပေးမယ်၊ မင်းတို့က ငါ့သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်ပေးရမယ်၊ အရွယ် ရောက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာနိုင်တဲ့ အထိပေါ့၊ မျှတရဲ့လား”

အဖြေက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ရှင်းနေသဖြင့် ကလေးများ ခမျာ ပြန်၍ပင် မဖြေနိုင်ကြတော့ချေ။ မျှတသော ညှိနှိုင်းမှု ဟူသည်မှာ နှစ်ဖက် စလုံးက အနည်းနှင့် အများ တန်ဖိုးချင်း အပေးအယူ လုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိကြပေမည်။ ဥပမာ- သင်သည် ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ခွဲကိရိယာများနှင့် ဆော့ရင်း ပျင်းလာလျှင် အရုပ်အိမ် ဆောက်နေသော သင့်အစ်ကိုနှင့် အလဲ အလှယ် လုပ်၍ ပြောင်းဆော့လို့ ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို တိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှ တရားမဝင် နည်းလမ်းတစ်ခုခုဖြင့် ရွက်သင်္ဘောပေါ် ခိုးတင်ပေးသူကို ရေခဲပြပွဲ လက်မှတ် အလကားကြည့်ခွင့် လက်မှတ်သုံးစောင် ပေးရသည်။ ဤကား မျှတ သော ညှိနှိုင်းမှု ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ် မတွေ့အောင် ထားပေးရုံနှင့် သစ်ခွဲစက်တွင် နှစ်အတန်ကြာအောင် အလုပ်လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကား အလွန် တရာ မမျှတသော ညှိနှိုင်းမှုသာ ဖြစ်လေ၏။

ချားလ်စ်က ကလေးများကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြုံးပြရင်း-

“ဪ ဆရာကလည်း။ ဒီလောက်ကြီး လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ သစ်ခွဲ စက် ဆိုတာ ကလေးတွေ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မီးခိုးငွေလူသားက လက်တစ်ဖက် မြှောက်ကာ သူ့မျက်နှာ တစ်နေရာ ရာကို ကုတ်ရင်း-

“လုပ်ရတာပေါ့၊ ဒါမှ တာဝန်ယူမှု ဆိုတာကို သိမှာ၊ အလုပ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်မှာ၊ ဒါမှ သစ်ပင်ကနေ ပျဉ်ချပ် ဘယ်လို ပြောင်းသွားလဲ သိမှာ”

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

ချားလ်စ်က ပခုံးတွန့်ကာ-

“အင်းလေ၊ ဆရာက အသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ”

ကလော့စ်က

“ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို စာအုပ်ဖတ်ပြီး သင်လို့ ရတာပဲ”

ချားလ်စ်က-

“ဟုတ်သားပဲ ဆရာရဲ့၊ စာကြည့်တိုက်မှာ သွားသင်လို့ ရတာပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လိမ္မာရေးခြား ရှိမယ့်ပုံပါ။ ဘာပြဿနာမှ မရှိလောက် တာ သေချာပါတယ်”

မီးခိုးငွေ လူသားက-

“မင့် စာကြည့်တိုက်ကိုများ” ဟု စူးရှစွာ အော်ကာ-

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ ချားလ်စ်ပြောတာ မယုံနဲ့၊ သစ်ခွဲစက် လုပ်သား တွေအတွက် စာကြည့်တိုက် ထားပေးဖို့ သူပဲ တောင်းဆိုလို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာ၊ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ဖို့အတွက်တော့ ဘာနဲ့မှ အစားထိုးမယ် မကြံနဲ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“သမီးတို့ ညီမလေးကိုတော့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာပဲ နေခဲ့ဖို့ ခွင့်ပြုပေး ပါ ဆရာရယ်၊ သူက နို့စို့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာမို့ပါ”

“မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ညှိပေးခဲ့ပြီးပြီလေ၊ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ဝင်းထဲမှာ နေသရွေ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ် မင်းတို့အနား မကပ်စေ ရဘူး၊ အပိုဆောင်းအနေနဲ့ အိပ်ဖို့ နေရာရယ်၊ ညစာ ပူပူနွေးနွေးရယ်၊ ပီကေ တစ်ချောင်းရယ်တောင် ပေးထားသေး၊ မင်းတို့ ပြန်ပေးရမှာက နှစ်အနည်းငယ် လောက် အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ပဲ၊ ငါကတော့ ဒီလိုညှိတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ကဲ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မေးစရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် ပြန်မယ်၊ ငါ့ပီဇာ အေးကုန်တော့မယ်၊ နေ့လယ်စာ အေးသွားရင် ငါ သိပ်မုန်းတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“မေးစရာ တစ်ခု ရှိပါတယ်”

အမှန်တော့ သူ့မှာ ‘ရှင် ဘယ်လိုများ’ ဟု အစချီသော မေးခွန်းတွေ များစွာ ရှိပါ၏။ ‘သစ်ခွဲစက်မှာ ကလေးသေးသေးလေးတွေကို ရှင် ဘယ်လို

များ အလုပ်ခိုင်းရက်တာလဲ’ဟူ၍တစ်မျိုး၊ ‘ကျွန်မတို့ ကြုံခဲ့ရတာတွေကို သိရက်နဲ့ ရှင် ဘယ်လိုများ ခုလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံရက်တာလဲ’ဟူ၍ တစ်ဖုံ၊ ‘ရှင် ဘယ်လိုများ လုပ်သားတွေကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ကူပွန်တွေ ပေးရက်တာလဲ’ဟူ၍ တစ်ဖန်၊ ‘မျက်နှာမှာ မီးခိုးငွေ့တွေ အုပ်နေတာတောင် ရှင် ဘယ်လိုများ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်တာလဲ’ဟူ၍ တစ်နည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးတွေ မေးလို့ ရမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

သို့နှင့် ဝိုင်အိုလက်သည် အုပ်ထိန်းသူ အသစ်၏ မီးခိုးငွေ့တည့်တည့် သို့ ကြည့်ကာ-

“ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးချလိုက်၏။

“ငါ့နာမည်ကို စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့၊ ငါ့နာမည်ကို အသံထွက်တတ် တာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဆရာလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

ချားလ်စ်က လက်တစ်ဖက် အလျင်အမြန် မြှောက်ကာ-

“ကလေးတွေကို တံခါးဝ လိုက်ပို့လိုက်မယ် ဆရာ”ဟု ပြောလိုက် သဖြင့် ထိုသူလည်း ပြန်သွားသည်။

ချားလ်စ်က ဆရာပြန်သွားမှန်း သေချာအောင် ခဏ စောင့်လိုက်ပြီးမှ ကလေးများဆီ မက်မွန်သီး လှမ်းပေးကာ-

“ကလေးတို့ နေ့လယ်စာ စားပြီးတဲ့အကြောင်း ပြောသွားတာ စိတ်ထဲ မထားနဲ့၊ ဒီမက်မွန်သီး စားလိုက်”

ကလေးတစ်က-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”ဟု အော်ကာ မက်မွန်သီးကို ခွဲသည်။

ဆန်နီက ပီကေ မစားသဖြင့် အကြီးဆုံးအပိုင်းကို ပေးလိုက်၏။ ပုံမှန်အခြေအနေမျိုး ဆိုလျှင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သည်လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆူညံစွာ စားမှာ မဟုတ်သော်လည်း အခုတော့ ကလေးများ ချော ဆာလွန်းရှာသဖြင့် အငမ်းမရ ငုံ့လွေးကြလေ၏။ အခြေအနေကလည်း ပုံမှန် မဟုတ်သဖြင့် သူတို့ ယခုလို အလှအယက် စားသောက်ကြသည်ကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာ သင်တန်းဆရာတစ်ယောက်ပင်လျှင် တားမြစ်မှာ မဟုတ်ချေ။

ချားလ်စ်က-

“ကလေးတို့က လူလိမ္မာလေးတွေ ဖြစ်မယ့်ပုံ ရပါတယ်၊ ဒီနေ့လည်း အလုပ်ကို သိပ်ကြိုးစားခဲ့တာ ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးရမယ်၊ ဘာလုပ် ပေးမယ် ထင်လဲ မှန်းကြည့်စမ်း”

ဝိုင်အိုလက်က မေးစေ့မှာ ပေနေသော မက်မွန်ရည်ကို သုတ်ကာ

“သမီးတို့ သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်မလုပ်သင့်ကြောင်း ဆရာ့ကို ပြော ပေးမှာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အဲဒီလို ပြောလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကလော့စ်က-

“သူက ဦးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပဲကို” ဟု ဝင်ထောက်သည်။

ချားလ်စ်က-

“အဲဒါက အရေးမပါပါဘူး၊ ဆရာက သူ့စိတ်ထဲ ရှိတာ ဒါဆို ဒါပဲ၊ တစ်ခါလေ နည်းနည်းတော့ ကြောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့က အဲဒါကို စိတ်ထဲ မထားရဘူး၊ သူ ငယ်ငယ်က သိပ်ဆိုးတဲ့ အခြေအနေ ကြုံခဲ့ရတာ၊ ဦး ပြောတာ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဝိုင်အိုလက်က ပင်လယ်ကမ်းခြေ ပန်းချီကားကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့် ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် နေ့တစ်နေ့အကြောင်း တွေးရင်း သက်ပြင်းချ၍-

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်၊ သမီးလည်း သိပ်ဆိုးတဲ့ အခြေအနေ ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တာပဲ”

ချားလ်စ်က

“အင်း၊ ဒါကို နည်းနည်းတော့ သက်သာအောင် လုပ်လို့ ရတဲ့ နည်း ဦးသိတယ်၊ အလုပ်ထဲ ပြန်မဝင်ခင် စာကြည့်တိုက်ဘက် လိုက်ပြမယ်လေ။ ပြီးမှ သွားချင်တဲ့ အချိန် သွား၊ လာ၊ စာကြည့်တိုက်က ခန်းမအောက် တည့်တည့် မှာ”

မကြာခင် လုပ်ငန်းခွင် ပြန်ဝင်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ချားလ်စ်က သူတို့ကို ခန်းမအောက်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ဤအခွင့်အရေးမှာ

ကလေးများအတွက် အနည်းဆုံးတော့ မျှတသော ညှိနှိုင်းမှု ဖြစ်ပုံရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ နည်းနည်းရလာ၏။ စာကြည့်တိုက် ဆိုလျှင် တရားရှင် စထရော့စ်၏ ဥပဒေစာကြည့်တိုက်၊ ဦးလေးမွန်တီ၏ တွားသွားသတ္တဝါ စာကြည့်တိုက်၊ ဒေါ်လေးဂျိုဆက်ဖင်း၏ သဒ္ဒါစာကြည့်တိုက်၊ မီးလောင်ပြာကျ သွားပြီ ဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါး၏ စာမျိုးစုံလင် ပန်းဥယျာဉ် စာကြည့်တိုက် အစ ရှိသည့် မည်သည့် စာကြည့်တိုက်မဆို သူတို့အတွက် အမြဲစိတ်သက်သာရာ ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ခန်းမအဆုံးတွင် တံခါးပေါက်လေး တစ်ခု ရှိသည်။ ချားလ်စ်က ထိုတံခါးတွင် ရပ်၍ ကလေးများကို ပြုံးပြကာ တံခါးဖွင့် လိုက်၏။

စာကြည့်တိုက်မှာ ကြီးမားသော အခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး သပ်ရပ် လှပသော သစ်သားစာအုပ်စင်ကြီးများ၊ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်မည့်ပုံရ သော ထိုင်ဖတ်စရာ ဆိုဖာခုံများနှင့် ပြည့်နေ၏။ နံရံတစ်ခုတွင် ပြတင်းပေါက် များ တန်းစီဖောက်ထားသဖြင့် စာဖတ်ရုံထက် ပိုသော အလင်းရောင် ရနေ သည်။ နံရံတစ်ခုတွင်မူ မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ ရှုခင်းပုံပန်းချီကားများ အစီအရီ ချိတ်ထားသည်။ ကလေးများက အခန်းတွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း စိတ်သက်သာရာ လုံးဝ ရမလာချေ။

ကလော့စ်က-

“စာအုပ်တွေက ဘယ်မှာလဲ ဟင်၊ စာအုပ်စင်ကြီးတွေကတော့ လှပါ ရဲ့၊ စာအုပ်တွေလည်း တစ်အုပ်မှ မရှိဘူး”

ချားလ်စ်က-

“အဲဒါကတော့ ဒီစာကြည့်တိုက်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လွဲချော်မှု ပေါ့ကွယ်၊ ဆရာက စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ မပေးဘူးလေ”

ပိုင်အိုလက်က-

“ဒါဆို ဒီမှာ စာအုပ် လုံးဝမရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ချားလ်စ်က အဆေးဆုံး တစ်နေရာရှိ စာအုပ်စင်တစ်ခုဆီ လျှောက်သွား

ကာ-

“သုံးအုပ်တော့ ရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိတော့ စာအုပ်လည်း ဘယ် ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ လျှာထားတဲ့ စာအုပ်တွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဆရာ့

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

လှူထားတဲ့ ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက် သမိုင်းကြောင်း’ရယ်၊ မြို့တော်ဝန် လှူထားတဲ့ ‘ပန်ထရီဗီးလ် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ’ရယ်၊ မြို့ထဲက ဆရာဝန် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ် လှူထားတဲ့ ‘အဆင့်မြင့် စက္ကသိပ္ပံ’ ရယ်ပေါ့”ဟု ပြောရင်း စင်အောက်ခြေကို လက်ညှိုးထိုးပြရာ သုံးအုပ်တည်းသော စာအုပ်များ စုစည်းထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချားလ်စ်က စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ကလေးများဘက် ကိုင်ပြလိုက်ရာ ဘော်ဒလဲယား မောင်နှမသုံးယောက်ခမျာ စာအုပ်များကို စိုက်ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ကြက်သေသေသွားကြ၏။ ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲ စက် သမိုင်းကြောင်း’၏ မျက်နှာဖုံးမှာ မီးခိုးငွေ့များ ဖုံးနေသော မျက်နှာနှင့် ဆရာဆိုသူ၏ ပန်းချီပုံ ဖြစ်သည်။ ‘ပန်ထရီဗီးလ် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ’၏ မျက်နှာဖုံးမှာ ဖိနပ်အဟောင်း တွဲလောင်း ချိတ်ထားသော အလံတိုင်နောက်က စာတိုက်ရုံး၏ ဓာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကလေးများ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ကား ‘အဆင့်မြင့် စက္ကသိပ္ပံ’၏ မျက်နှာဖုံးပင် ဖြစ်၏။

‘စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မျက်နှာဖုံးကြည့်ရုံဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရ’ ဟူသော စကားပုံကို မကြာခဏ ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မျက်နှာဖုံး တပ်ထားသော်လည်း ဆရာဝန်ဟု ယူဆ၍ မရ၊ အဖြူရောင် ဆံပင်တု စွပ်ထားသော်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ကလေးများအတွက် တော့ ‘အဆင့်မြင့် စက္ကသိပ္ပံ’ သည် ဒုက္ခမှ လွဲ၍ အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ ဖြစ်လာစေမှာ မဟုတ်မှန်း ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

ဤစာအုပ်ကို မျက်နှာဖုံးကြည့်ရုံဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍ ရသည်။ အကြောင်း မှာ မျက်နှာဖုံးမှာ ပုံနှိပ်ထားသော ပုံကို ကလေးများ မှတ်မိသောကြောင့်တည်း။ ထိုသို့ မှတ်မိနေအောင်လည်း ခြောက်အိပ်မက်ဆိုး အမျိုးမျိုးနှင့် ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များ ကြုံခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ ဘော်ဒလဲယားကလေးများ တစ်သက် မမေ့နိုင်သည့် မြို့စားကြီး အိုလမ်း၏ အမှတ်အသား ဖြစ်သော မျက်လုံးတစ်လုံး ၏ ပုံသာ ဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၅)

ထိုနေ့မှစ၍ ဘော်ဒလဲယား ကလေးများခမျာ ကျီးလန်စာစား ဖြစ်ကြရရှာ၏။
 မြို့စားကြီး အိုးလမ် တစ်ယောက် ဘယ်ချောင်မှ ဘယ်လို ဘွားခနဲ ပေါ်လာ
 မလဲ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က အမြင်နေသည်။ မနက်တိုင်း ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနို
 ဒယ်အိုးလာခေါက်၍ အိပ်ရာနှိုးလျှင် အဖြူရောင်ဆံပင်တုကြီး စွပ်၊ ခွဲစိတ်ခန်း
 မျက်နှာဖုံး တပ်ထားသော သူ့နေရာမှာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်များ ဖြစ်နေမလား
 ဟု သေချာကြည့်ကြရသည်။ သို့သော် ဖိုမင်၏ မျက်လုံးများမှာ ပုတီးစေ့လေး
 များနှယ် သေးငယ်ပြီး အမြဲလိုလို နက်မှောင်နေကြသဖြင့် စူးရှတောက်ပသော
 အိုးလမ်၏ မျက်လုံးများနှင့် မတူချေ။ သူ၏ အသံမှာလည်း ဗလုံးဗထွေးနှင့်
 ကြမ်းရှုရှု ဖြစ်ပြီး အိုးလမ်၏ အသံမှာမူ ချောတောတောနှင့် စူးထွက်နေသဖြင့်
 ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ ညစ်ပတ်သော ကြမ်းပြင်ခင်းထားသော ခြံဝင်းကို
 ဖြတ်၍ သစ်ခွဲစက်ဆီ သွားရာ လမ်းမှာလည်း အိုးလမ်က အလုပ်သမား

ဟန်ဆောင်၍ ဖိုမင်အလစ်မှာ သူတို့အား ဖမ်းခေါ်သွားမှာ စိုးသဖြင့် အလုပ် သမားများကို သေချာလိုက်ကြည့်ကြရသည်။ သို့သော် လုပ်သားအားလုံးမှာ ဆာလောင်မောပန်း၍ ညှိုးငယ်နေကြသောကြောင့် ရက်စက်သော၊ လောဘ ကြီးသော စသည့် မနှစ်မြို့စရာ အမူအရာတစ်ခုမှ မရှိချေ။

သစ်ခွဲစက်မှာ ခါးချည့်မတတ် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်လုပ်ရင်းမှလည်း အိုးလိမ်က စက်ယန္တရားကြီး တစ်ခုခုကို သုံး၍ သူတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရယူသွားမလားဟု တွေးကြောက်နေကြရှာ၏။ သို့သော် သူတို့ ထင်ထားသလို တစ်ခုမှ ဖြစ်လာမည့် ဟန် မရှိချေ။ ရက်အတန်ကြာအောင် သစ်ခေါက် ခွာပြီး သည့်နောက် သစ်ခေါက်ခွာပြားများကို အခန်းထောင့်မှာ ပြန်သွားထားကြပြီး သစ်ခွဲစက်ကြီးကိုလည်း ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ ထပ်လုပ်ရသည်က အခေါက် ခွာပြီးသော သစ်ပင်များကို ပျဉ်ချပ်များ ဖြစ်အောင် လွှစက်ဖြင့် တိုက်ပြီး တစ်ခုချင်း လိုက်သိမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်လုံးများ မ,တင်ရသဖြင့် ကလေး များမှာ လက်မောင်းတွေ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲလာ၏။ သို့သော် အိုးလိမ်က ဤသည် ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူတို့ကို ချည့်နေသော လက်မှ ဖမ်းဆွဲ၍ ခေါ်မသွား ချေ။

ရက်အတန်ကြာအောင် လွှတိုက်ပြီးသည့်နောက် ဖိုမင်က ဖီးလ်အား အတွင်းမှာ ကြိုးလုံးကြီး ထည့်ထားသော စက်ကို မောင်းခိုင်းသည်။ ထိုစက် သည် ပျဉ်ချပ်များကို ကြိုးဖြင့် အစည်းလိုက် ပတ်ပေးပြီး လုပ်သားများက ကြိုးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ထုံးပေးကြရ၏။ ကလေးများမှာ လက်ချောင်း တွေ ကျိန်းစပ်လာသောကြောင့် တစ်နေ့တာ လုပ်အားခအဖြစ် ရသော ကူပွန် စာရွက်များကိုပင် မကိုင်နိုင်ကြတော့။ သို့သော် အိုးလိမ်က သူတို့၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာများကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ပေါ်မလာချေ။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်လွန် လတ်သော် အိုးလိမ်တစ်ယောက် သူတို့အနား ပေါ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါ ဘူးဟု ကလေးတို့ စိတ်မှာ လက်ခံယုံကြည်လာသည်။ ယင်းမှာ ပဟောဠိဆန် လှ၏။

တစ်နေ့ ပီကေစား အနားရချိန်တွင် ဝိုင်အိုလက်က-
“တော်တော်တော့ ပဟောဠိဆန်တာပဲ၊ မြို့စားကြီး အိုးလိမ်ကို ဘယ်

mgye.com

နေရာမှ ရှာမတွေ့ဘူး နော်”

ကလော့စ်က ကျိန်းစပ်နေသော ညာလက်မကို ပွတ်ရင်း-

“ငါသိသားပဲ၊ ဒီအဆောက်အအုံကြီးက သူ့ဆေးမင်ကြောင်နဲ့ တူတယ်၊ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးရောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ်းကို မျက်နှာတောင် မမြင်ရဘူး”

ဆန်နီက တွေးတွေးဆဆဖြင့်-

“အဲလ်လန်” ဟု ဆိုရာ ‘တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်စရာပဲ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဝိုင်အိုလက်က လက်ဖျောက်တီး၍-

“မျက်နှာတောင် မမြင်ရဘူး ဆိုမှ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ သူက ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ဆရာဆိုတဲ့ လူ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ သူ့မျက်နှာက မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူးလေ၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ်းက အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံကြီး ဝတ်၊ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး တို့ကို အရူးလုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကလော့စ်က-

“ငါလည်း အဲဒီလိုတော့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အရပ်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်းထက် အများကြီး ပုနေတယ်၊ အရပ်ပုသွားအောင် ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်လဲတော့ မသိဘူး”

ဆန်နီက-

“ချောန်” ဟု ထောက်ပြသည်။

သူမ ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ပြီးတော့ သူ့အသံက မြို့စားကြီး အိုးလမ်း နဲ့လည်း တစ်စက်မှ မတူပါဘူး’ ဟူ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်သားပဲ” ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပြင်မှာ ကျနေသော သစ်စလေး တစ်ခု ဆန်နီကို လှမ်းပေးသည်။

ဆန်နီမှာ ကလေးဖြစ်သောကြောင့် ပီကေးစားလို့ မရသဖြင့် နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ သစ်စသစ်နလေးများကို ဝါးခိုင်းထား၏။ တကယ်တော့ ဆန်နီ

ကလည်း သစ်သားကို မစားပါ။ သို့သော် ထိုသစ်စကိုပင် သူ ကြိုက်သော မုန်လာဥနီ၊ အမဲသားတုံး၊ ဒိန်ခဲလိပ် ချာပါတီအမှတ်ဖြင့် ဝါးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလော့စ်က-

“မြို့စားကြီး အိုးလဖ်တော့ တို့ကို ရှာမတွေ့လောက်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ပန်ထရိုဗီးလ်က ဘယ်ချောင် ကလောင်ထဲမှာ ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး၊ တို့နောက်ကို ခြေရာခံဖို့ နှစ်နဲ့ချီ ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဆန်နီက-

“ပယ်လီ”ဟု ဆိုသည်။

ယင်းမှာ ‘ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးပုံ အဆောက်အအုံနဲ့ စာအုပ်မျက်နှာဖုံး ကျတော့ကော’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါတွေကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက် ဖြစ်မယ်၊ တို့တစ်တွေ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်ကို သိပ်ကြောက်တော့ နေရာတကာမှာ သူ့ကို တွေ့နေ ရတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ နေမှာ၊ သူ ပေါ်မလာလောက်တော့ပါဘူးလေ၊ ဒီမှာ နေတာ တို့တစ်တွေ စိတ်ချရမယ် ထင်ပါရဲ့”

သူတို့နားမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နားထောင်နေသည့် ဖီးလ်က-

“အဲဒါ စိတ်ကြောင့်ပဲကွဲ့။ အကောင်းဘက်က ကြည့်၊ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ကို ကလေးတို့ ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ ပြောပြောနေတဲ့ အိုးလဖ် ဆိုတဲ့ လူကို အရိပ်အယောင်တောင်မှ မမြင်ရဘဲ။ ဒါဟာ ကလေးတို့ဘဝရဲ့ ကံအကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ပေါ့”

ကလော့စ်က ဖီးလ်ကို ပြုံးပြရင်း-

“ဦးရဲ့ အကောင်းမြင်စိတ်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် ဗျာ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျွန်မရောပဲ”

ဆန်နီကလည်း-

“တန်ပါ”

ဖီးလ်က-

“အဲဒါ စိတ်ကြောင့်ပဲ” ဟု ထပ်ပြောကာ မတ်တတ်ရပ်၍ ခြေဆန့်သည်။

ကလေးများက ခေါင်းညိတ်ကြသော်လည်း အခန်းထောင့်တွေဆီတော့ ခိုးကြည့်မိကြဆဲ။ မြို့စားကြီး အိုးလဖ် ပေါ်မလာတာတော့ အမှန် ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ခုထက်ထိတော့ ပေါ်မလာသေးသော်လည်း သူတို့အခြေအနေက အမွေရဖို့ အလှမ်းဝေးနေဆဲပင်။ ဒယ်အိုးချင်း ရိုက်သံဖြင့် အိပ်ရာထရာ၊ ဖိုမင်ဖလက်ကူတို့နဲ့ ခိုင်းတာ လုပ်ရသော်လည်း ပီကေသာဝါးရရှာသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ သစ်စက်မှာ လုပ်ပြီးလျှင် တခြားဘာကိုမျှ မလုပ်ချင်လောက်အောင် အားအင်ကုန်ခန်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြရ၏။

နေ့စဉ် ရှုပ်ထွေး ပွေလီသော စက်ယန္တရားများ အနီးမှာ နေရသည့်တိုင် ဝိုင်အိုလက်ခမျာ ဘာပစ္စည်းကိုမှ တီထွင်ဖန်တီးလိုစိတ် ရှိမလာ။ ချားလ်စ်၏ စာကြည့်တိုက်ကို သွားချင်သလို သွားရသည့်တိုင် ကလော့စ်ခမျာ သုံးအုပ်တည်းသော စာအုပ်များထဲက ဘယ်တစ်အုပ်ကိုမျှ ဖတ်လိုစိတ် မရှိ။ ဆန်နီဆိုလည်း ကိုက်စရာ ပစ္စည်းအမာများစွာ ရှိသည့်တိုင် အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်တတ်သည်။ ကလေးများသည် ဦးလေးမွန်တီနှင့် တွားသွားသတ္တဝါများအကြောင်း လေ့လာခဲ့သည်ကို လွမ်းသည်။ လာရှရီမိုစ် ရေအိုင်ကြီးပေါ်မှာ ဒေါ်လေးဂျီဆက်ဖင်းနှင့် နေခဲ့ရသည်ကို လွမ်းသည်။ အလွမ်းဆုံးကား သူတို့မိဘများနှင့် နေခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလများပါပင်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“တို့ဒီမှာ နှစ်အနည်းငယ်လောက်ပဲ အလုပ်လုပ်ရမှာပါ။ နောက်ငါ ကြီးလာရင် အမွေတွေ သုံးလို့ ရမှာပဲ။ အဲဒီကျမှ လာရှရီမိုစ် ရေကန်ပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းတီထွင်ခန်း တစ်ခု ဆောက်မယ်။ ဒေါ်လေးဂျီဆက်ဖင်းလည်း အဲဒီမှာ နေခဲ့ဖူးတော့ သူ့ကို အမြဲအမှတ်ရတာပေါ့။”

ကလော့စ်က-

“ငါကတော့ အများပြည်သူ ဝင်ဖတ်လို့ ရတဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဆောက်ချင်တယ်။ ဦးလေးမွန်တီ စုဆောင်းထားတဲ့ တွားသွားသတ္တဝါတွေကို ပြန်ဝယ်လို့ ရရင် ကောင်းမယ်။ အဲဒါဆို တွားသွားသတ္တဝါတွေကို စောင့်ရှောက်လို့ ရမယ်။”

ဆန်နီက-

“ဒေါ့”ဟု စူးခနဲ ထအော်ရာ ‘သမီးကတော့ သွားဆရာဝန်ဖြစ်ချင် တယ်’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ချားလ်စ်က-

“ဒေါ့ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ကလေးများ မော့ကြည့်တော့ သစ်ခွဲစက်ထဲ ဝင်လာသော ချားလ်စ် ကို တွေ့ရသည်။ သူက ကလေးများကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ တော့ တစ်ခုခု ပါလာပုံ ရ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟဲလို ချားလ်စ်၊ ဘယ်တွေ ရောက်နေတာလဲ”

“ဆရာအင်္ကျီတွေ မီးပူတိုက်ပေးနေတာ၊ သူ့အင်္ကျီတွေက အများကြီး ဆိုတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း တိုက်ရတာ အလုပ်ရှုပ်လို့လေ၊ ဒီကို လာမလို့ပဲ၊ မီးပူတိုက်တာ ကြာသွားလို့၊ ကလေးတို့အတွက် အမဲခြောက်တုံးလေးတွေ ယူလာတယ်၊ အများကြီး ယူလာရင် ဆရာ သိသွားမှာ စိုးလို့၊ ရော့”

ကလော့စ်က ယဉ်ကျေးစွာ-

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တခြား အလုပ်သမားတွေနဲ့ မျှစားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ... ရပါတယ်ကွယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က အမဲခြောက်တုံး သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ကူပွန်တွေ ရထားတာ ရှိတော့ သူတို့လည်း နည်းနည်းပါးပါး တော့ ဝယ်စားကြမှာပါ”

လုပ်သားများမှာ အမဲခြောက်တုံး ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံပင် မရှိသည်ကို သိနေသော ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်၊ ဝယ်စားကြမှာပါ၊ ဪ ဒါနဲ့ ချားလ်စ်၊ စာကြည့်တိုက်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်အကြောင်း မေးချင်လို့၊ မျက်လုံးပုံ ကာဗာနဲ့ တစ်အုပ်လေ၊ အဲဒါ ဘယ်ကရ...”

သို့သော် ဝိုင်အိုလက်၏ မေးခွန်းမှာ ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနို၏ ဒယ်သံ ကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပြတ်တောက်သွား၏။

“အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်ကြတော့၊ သစ်စည်းတွေ ဒီနေ့ အပြီးစည်းရမယ်၊ စကားများနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

ချားလ်စ်က-

“ငါ ကလေးတွေနဲ့ စကားခဏ ပြောမလို့ ဖိုမင်၊ နေ့လယ်စာချိန်ကို နည်းနည်းတော့ ပိုပေးသင့်တယ်”

ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နို့က ကလေးများဆီ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်လာကာ-

“ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့ကိုပါ အပါခေါ်သွားဖို့ ဆရာက ခိုင်းထားတာ၊ မယုံရင် ဆရာ့ကို မင်း သွားပြော...”

ချားလ်စ်က ဖိုမင်စကားကို ပျာပျာသလဲ ငြင်းကာ-

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး”

ဖိုမင်က-

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ... ထတော့ မလောက်လေး မလောက်စားလေးတွေ၊ နေ့လယ်စာစားချိန် ပြည့်ပြီ”

ကလေးများက သက်ပြင်းချ၍ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ သူတို့ကို မလောက်လေး မလောက်စားတွေဟု မခေါ်ရန် ဟိုးယခင်ကတည်းက ပြောဖူးသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူတို့သည် ချားလ်စ်ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ပျဉ်ချပ်များဆီ လေးတွဲစွာ လျှောက်သွားကြ၏။

ထိုခဏတွင် ဖိုမင်က ကလော့စ်ကို ခြေထိုးခံလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လည်း ရှေ့ဖြစ်ဟော ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်၏ ဖန်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်လာစဉ် ရဲသားတစ်ယောက် ခြေထိုးခံခြင်းကို ကြုံဖူးပါ၏။ ယင်းကြောင့် ချော်လဲကာ ဖန်လုံးလည်း တစစီ ကွဲကြေပျက်စီးသွားရာ ဂျစ်ပစီက ကျွန်ုပ်အား ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့ချေ။ ယခုလည်း ဖိုမင်က ခြေထိုးခံလိုက်ရာ ကလော့စ်ခမျာ ကြမ်းပြင်ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ချော်လဲသွားပြီး မျက်မှန်ကျွတ်၍ ပျဉ်ချပ်အစည်းများပေါ် လွင့်သွား၏။

ကလော့စ်က-

“ဟာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခြေထိုး ခံလိုက်တာ”

သို့သော် ဖိုမင်က-

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ” ဟု ဆိုကာ မသိချင်ယောင်ဆောင် သွား၏။

ကလော့စ်မှာ စိတ်ဆိုးလွန်း၍ စကားပင် ပြန်ခံ မပြောနိုင်တော့။ သူ လဲရာမှ ပြန်ထနေစဉ် ဝိုင်အိုလက်က မျက်မှန်ဆီ သွား၍ ကုန်းကောက် သည်။ ကလော့စ် မျက်မှန်ကား ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် လွင့်ထွက်စဉ်က ခြစ်မိ၍လည်းကောင်း၊ ပျဉ်ချပ်များနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိ၍လည်းကောင်း တွန့်လိမ်ကွဲအက်၍ ပြင်မရလောက်အောင် ကျိုးပဲ့နေလေ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟယ် နင့်မျက်မှန်က တွန့်လိမ် ကွဲအက်ပြီး ကျိုးကြေသွားတာပဲ၊ ပြင်လို့တောင် မရလောက်တော့ဘူး၊ သူက မျက်မှန်မရှိရင် ဘာမှ မမြင်သလောက် ပဲ” ဟု ထအော်သည်။

ဖိုမင်က ကလော့စ်ကို ပခုံးတွန့်ပြပြီး-

“ဆိုးတာပေါ့”

ချားလိစ်က-

“အိုး ဒါရယ်စရာ မဟုတ်ဘူးနော် ဖိုမင်၊ သူ့ကို မျက်မှန်တစ်လက် တော့ အစားပြန်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

ကလော့စ်က-

“ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရသလိုပဲ” ဟု ဆိုရာ ချားလ်စ်က-

“ဦး လက်ကို တွဲချေ၊ မမြင်မစမ်းနဲ့တော့ သစ်ခွဲစက်မှာ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို မျက်စိဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်”

ထိုအခါမှ ဝိုင်အိုလက်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရကာ-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်”

ကလော့စ်က

“ဒီနားမှာ မျက်စိဆရာဝန် ရှိလို့လား”

ချားလ်စ်က-

“ဪ... ရှိတာပေါ့၊ အနီးဆုံးက မင်းပြောတဲ့ စာအုပ်ကို ရေးတဲ့ ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်ပဲ၊ သူ့ရုံးခန်းက သစ်ခွဲစက် အပြင်နားတင်၊ ဒီကို လာတဲ့ လမ်းမှာ မင်းတို့ သတိထားမိမယ် ထင်တာ၊ မျက်လုံးပုံ အကြီးကြီးနဲ့ အိမ်လေ၊ လာ ကလော့စ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟင်၊ သူ့ကို အဲဒီတော့ ခေါ်မသွားပါနဲ့လား ချားလ်စ်ရယ်”

အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်နေပြီဖြစ်၍ ဖီးလ်က ကြိုးပတ်သည့် စက်ခလုတ် ကို ဖွင့်လိုက်ရာ ဝှီးခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကျယ်လောင်သော စက်သံကြီး ကြောင့် ချားလ်စ်က နားကို လက်နှင့် ကာပြီး-

“ဘာ ပြောလိုက်တာ”

သို့နှင့် ကလော့စ်က-

“အဲဒီအိမ်မှာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်ရဲ့ အမှတ်အသား ရှိနေလို့ဗျ” ဟု အော်ပြောလိုက်သော်လည်း ဖိုမင်က ဒယ်နှစ်ချပ်ကို ဗြန်းခနဲ တီးထည့် လိုက်သဖြင့် ချားလ်စ်က ကလော့စ်စကားကို မကြားရကြောင်း ခေါင်းခါပြ သည်။

ဆန်နီက-

“ယောယာ” ဟု အော်ပြောသော်လည်း ချားလ်စ်က ပခုံးတွန့်ကာ ကလော့စ်ကို သစ်ခွဲစက်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

ပိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိ
ကြ၏။ တဝိုးဝိုး မြည်သံက ကျယ်လောင်စွာ ဆက်ထွက်နေသလို ဖိုမင်
ကလည်း ဒယ်သံတဖြန်းဖြန်း ဆက်ပေးနေ၏။ သို့သော် စက်သံ၊ ဒယ်သံ
ထက် ပို၍ ကျယ်လောင်သည်က ကလေးစစ် အဖြစ်ကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒုတ်ဒုတ်နှင့် ပြင်းစွာ ခုန်နေသော နှလုံးခုန်သံသာ ဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၆)

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက ဟင်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် ဖီးလ်က-
 “မင်းတို့တစ်တွေ စိတ်ပူနေစရာ မလိုပါဘူးလို့ပဲ ငါ ပြောချင်တယ်”
 ညစာစားချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဆီ
 သွားသော ကလေးတစ်ယောက် ခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဘော်ဒလဲ
 ယားတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်ပူနေကြရှာ၏။ အလုပ်
 ဆင်းချိန် ရောက်၍ တခြားလုပ်သားများနှင့်အတူ ကြမ်းပြင် ညစ်ညစ်ပတ်
 ပတ်ကို ဖြတ်လာစဉ်ကလည်း ပန်ထရီဗီးလ်ကို ထွက်သည့် ဂိတ်တံခါးကို
 စိုးရိမ်တကြီး မျှော်ကြည့်မိရာ ကလေးကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသဖြင့်
 တုန်လှုပ် ချောက်ချားရသည်။ အိပ်ဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့လည်း ညီအစ်မ
 နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်ရန် လုပ်သေး၏။ သို့သော်
 ယင်းပြတင်းပေါက်မှာ အစစ်မဟုတ်ဘဲ နံရံပေါ် ဘော့လ်ပင်ဖြင့် ဆွဲထားသည့်

ပုံတစ်ပုံသာ ဖြစ်မှန်း အတော်ကြာမှ သတိရသွားသည်။ သို့နှင့် အိပ်ဆောင် အပြင်ဘက် ထွက်၊ လှေကားခွင်မှာ ထိုင်ရင်း ဘာမျှ မရှိသော ဝင်းထရံကြီး ကိုသာ တမျှော်မျှော်နှင့် ကြည့်နေမိကြသည်မှာ ဖီးလ်က ညစာစားဖို့ လာခေါ် သည် အထိပင်။ အခုတော့ အိပ်ချိန်ကိုပင် ရောက်လှပြီ။ မောင်ဖြစ်သူလည်း ပြန်မလာသည့်တိုင် ဖီးလ်က စိတ်မပူဖို့ နားချနေသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ပူရမယ် ဖီးလ်ရဲ့၊ ပူစရာရှိလို့ကို ပူရတာ၊ ကလေးထံ ထွက်သွား တာ တစ်နေကုန်ပြီ၊ ဘေးတွေ့နေမှာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာ စိုးတယ်”

ဆန်နီက-

“ဘီဆာ” ဟု ထောက်ခံသည်။

ဖီးလ်က-

“ကလေးတွေက ဆရာဝန်ဆိုတာနဲ့ ကြောက်မယ်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ မင်းတို့ မိတ်ဆွေပါကွဲ့၊ နာအောင်တော့ မလုပ်ပါ ဘူး”

သူ့စကား အမှားကြီး မှားနေမှန်း သိသော ဝိုင်အိုလက်က ဖီးလ် ကို ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောစရာ စကား မရှိတော့မှန်း နားလည်လိုက်သဖြင့်

“ဦး ပြောတာ မှန်ပါတယ်” ဟု နှမ်းလျှော့ ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ရောက်ဖူးလျှင်တော့ ဆရာဝန် ဆိုသည်မှာ စာပို့သမား၊ ငါးစိမ်းသည်၊ ရေခဲသေတ္တာ ပြင်သူများလောက်တော့ မိတ်ဆွေမဆန်မှန်း သိပါလိမ့်မည်။ ဆရာဝန် ဟူသည်မှာ ဝေဒနာခံစားရ သက်သာအောင် ကုသပေးသူများသာ ဖြစ်၍ ‘နာအောင် မလုပ်ဘူး’ ဆိုသော စကားမှာလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိချေ။ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က ကလေးကို တမင်နာကျင်အောင် မလုပ်သည့်တိုင် မြို့စားကြီး အိုးလဖ်နှင့် တစ်နည်းနည်း ဆက်စပ်နေမည်ကို စိုးရိမ်နေမှန်း အကောင်းမြင်သမားကြီး ဖီးလ်ကို ရှင်းပြ လျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ဟင်းခွက်ကိုသာ ယူပြီး မောင်ဖြစ်သူကို အိပ်ချိန်ရောက်သည်အထိ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဖီးလ်က-

“ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်မှာ အပွိုင့်မန့်တွေ များနေလို့ ဖြစ်မယ်၊ waiting room က လူပြည့်နေလို့ နေမှာ”

ဆန်နီက ဝမ်းပန်းတနည်း-

“ဆူစက်” ဟု ဆိုရာ ‘သမီးလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဖီးလ်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြပြီး အိပ်ဆောင်မီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ လုပ်သားများ အချင်းချင်း တီးတိုးစကားပြောကြပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားလေရာ သိပ်မကြာခင် ဟောက်သံများ ထွက်လာကြ၏။ ကလေးများခမျာ မှောင်မည်းသော အခန်းကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း တစ်စတစ်စ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာပြီး အိပ်၍ပင် မပျော်ကြရှာတော့ချေ။

တံခါးပိတ်သံနယ် တအိအိ ရှိုက်နေသော ဆန်နီကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် ဝိုင်အိုလက်က တစ်နေကုန် ကြိုးထုံးရသဖြင့် နာကျင်နေရှာသော ဆန်နီလက်ချောင်းလေးများကို ယူ၍ ဖွဖွလေး လေမှုတ်ပေးသည်။ လက်ချောင်းလေးများ သက်သာလာသော်လည်း နှစ်ယောက်သား၏ ရင်တွင်း ဝေဒနာကတော့ သက်သာမလာချေ။ နှစ်ယောက်သား အိပ်စင်မှာ လဲလျောင်းရင်း ကလော့စ်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီ ရောက်၍ ဘာဖြစ်နေမလဲ ကိုသာ မြင်ယောင် ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် အဆိုးဆုံးမှာ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်၏ ယုတ်ပတ် ကောက်ကျစ်သော နည်းလမ်းများသည် စိတ်ကူးကြည့်လို့ မရအောင်ပင် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် သူ ဘာဆက်လုပ်မလဲ မှန်းဆမရချေ။ ၎င်းသည် ဘော်ဒလဲယား မိသားစု၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် ဆိုးဝါးကြောက်မက်ဖွယ်သော အကုသိုလ်အမှုများကို ပြုခဲ့ဖူးသဖြင့် မောင်ဖြစ်သူ မည်သို့မည်ပုံ ကြုံတွေ့ရရှာမည်ကို မတွေးတတ်အောင်ပင် ကြောက်လန့်နေကြသည်။ ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာလေ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား အိပ်ဆောင်ထက်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ လဲလျောင်းရင်း ကလော့စ် အဖြစ်ကို တွေး၍ ပိုကြောက်လာလေ ဖြစ်နေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဆန်နီက-

“စတင်တန်ကုန” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကလော့စ်ကို ထွက်ရှာကြလေ၏။

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သား အသံတိတ်ပြဇာတ် ကနေသည့်အလား အိပ်စင်မှ ထပြီး အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်ဆီ ခြေဖျားထောက်၍ ညအမှောင်ထဲ ထွက်လာကြသည်။

ထိုညက လပြည့်ည ဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံဝင်းထဲ ခဏရပ်ကြည့်သည်။ လရောင်ဖြာကျနေသည့် ညစ်ပတ်သော ကြမ်းပြင်သည် လမျက်နှာပြင်လို ထူးဆန်း၍ ကျောချမ်းဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီကို ကောက်ချီကာ သစ်ခွဲစက်အပြင်ဘက် ထွက်သည့် သစ်လုံးဂိတ်တံခါးကြီးဆီ ထွက်လာရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖော့လျှောက်နေသော ဝိုင်အိုလက်၏ ခြေသံတရုပ်ရုပ်သာ ထွက်နေသည်။

အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို သတိမထားမိသဖြင့် ရုတ်တရက် ကျီခနဲ မြည်သံတစ်ချက် ထွက်လာသောအခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား အံ့သြလန့်ဖျပ်ကာ ထခုန်လိုက်မိသည်။ ထိုအသံမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖြစ်ပုံရသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်တို့က မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် ကျီအိအိ မြည်သံထွက်လာကာ သစ်လုံးဂိတ်တံခါးကြီး ပွင့်ဟလာပြီးလျှင် အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက် သူတို့ရှိရာ ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည့် သဏ္ဍာန် ပေါ်လာ၏။

“ကလော့စ်”

ယင်းမှာ ဆန်နီအသံဖြစ်ပြီး သူ မှန်မှန်ကန်ကန် အသံထွက်နိုင်သော စကားလုံး အနည်းငယ်ထဲမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ နာမည်လည်း ပါ၏။ သူတို့ဆီ လျှောက်လာသူမှာ အမှန်တကယ်ပင် ကလော့စ် ဖြစ်မှန်း သိရတော့မှ ဝိုင်အိုလက် တစ်ယောက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ကလော့စ်သည် အဟောင်းနှင့် ချွတ်စွပ်တူသော မျက်မှန်အသစ်တစ်လက်ကို ဝတ်ထား၏။ ထိုမျက်မှန်မှာ သစ်လွင်လွန်းသဖြင့် လရောင်ဖြင့် တောက်နေလေသည်။ ကလော့စ်က သူ နှမလေးတွေကို သိပ်မရင်းနှီးသူတွေလိုမျိုး အကြောင်ကြောင်လှမ်းပြုံးပြ၏။

ဝိုင်အိုလက်က အနားရောက်လာသော မောင်ဖြစ်သူကို ဖက်၍
 “စိတ်ပူလိုက်ရတာ ကလော့စ်ရယ်၊ သွားတာ ကြာလှချည်လား၊
 ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိဘူး၊ ဘာမှလည်း မမှတ်မိဘူး”

ကလော့စ်အသံက တိုးလွန်းလှ၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား သူ့
 အနားကပ်ပြီး နားထောင်ရသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“မြို့စားကြီး အိုးလဖ်ကို တွေ့ခဲ့လား။ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က သူနဲ့
 အလုပ် လုပ်နေတာလား၊ နင့်ကို ဘာလုပ်လိုက်သေးလဲ”

ကလော့စ်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါ၍-

“မသိဘူး၊ ငါမှတ်မိတာက ငါ့မျက်မှန် ကျိုးသွားတယ်၊ ချားလ်စ်က
 ငါ့ကို မျက်လုံးပုံ အိမ်ကြီးဆီ ခေါ်သွားတယ်၊ ဒီအပြင် ဘာမှ မမှတ်မိဘူး၊
 အခု ဘယ်ရောက် လာတာလဲတောင် မမှတ်မိဘူး”

“နင်ရောက်နေတာ ပန်ထရီဗီးလ်က လပ်ကီးစမဲသစ်ခွဲစက်မှာလေ
 ကလော့စ်ရယ်၊ ဒါကိုတော့ သေချာမှတ်မိရမှာပေါ့”

ကလော့စ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်
 ငါးပြတိုက်တစ်ခု၊ လမ်းလျှောက်ချီတက်ပွဲကြီး တစ်ခုကို ကြည့်နေသလိုမျိုး
 မျက်လုံးကြီး ပြူး၍သာ ကြည့်နေ၏။

“ကလော့စ်၊ နင်ရောက်နေတာ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်လို့ ငါပြောနေ
 တယ်လေ”

ကလော့စ်က ခုထက်ထိ ဘာမှ ပြန်မဖြေသောကြောင့် ဝိုင်အိုလက်
 က ဆန်နီအား-

“သူ အရမ်းပင်ပန်းလာတာ ဖြစ်မယ်”

ဆန်နီက မယုံသင်္ကာဖြင့်-

“လီဘူး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“နင် အိပ်လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ် ကလော့စ်၊ လာ၊ ငါ့နောက်က
 လိုက်ခဲ့”

ထိုအခါမှ ကလော့စ်က-

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဆရာ ဟုတ်လား၊ ငါ ဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အစ်မလေ”

ကလော့စ်က ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်လည်း လက်
လျှော့လိုက်ပြီး ဆန်နီကို ချီလျက် အိပ်ဆောင်ဘက် လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။
ကလော့စ်က အနောက်မှ ခြေရုပ်တိုက် လျှောက်လိုက်လာ၏။

လရောင်ကြောင့် မျက်မှန်အသစ်က တလက်လက် တောက်နေသည်။
ကလော့စ် ခြေလှမ်းသွားသောကြောင့် ဖုန်အနည်းငယ် ထသော်လည်း စကား
တော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ ဘော်ဒလဲယား မောင်နှမ တစ်စုသည် အိပ်ဆောင်
ထဲသို့ ခြေဖျားထောက်ဝင်ကာ အိပ်စင်ဆီ သွားကြ၏။ ကလော့စ်က အိပ်စင်
အနီးမှာ ရပ်၍ မည်သို့အိပ်ရာဝင်ရမည်ကို မေ့နေပုံဖြင့် သူ့နှမလေးနှစ်ယောက်
ကို ငေးကြည့်နေရာ ဝိုင်အိုလက်က-

“လာလဲ့ချေလေ ကလော့စ်” ဟု လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ကလော့စ်က သူတို့ညီအစ်မကို ကြည့်ရင်း-

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ဆိုကာ အိပ်စင်မှာ ဝင်လှဲသည်။

ဝိုင်အိုလက်က အိပ်စင်အစွန်းမှာ ထိုင်ကာ ကလော့စ်ကို ဖိနပ်ချွတ်
ပေးသည်။ ကလော့စ်အသွင်က ဖိနပ်ချွတ်ဖို့ မေ့နေရုံမျှမက ဝတ်ထားမှန်း
တောင် သတိထားမိပုံ မရ။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ပြောစရာ ရှိတာကို မနက်ကျမှပဲ ပြောကြရအောင်၊ ခုလောလော
ဆယ် အိပ်ဖို့ လုပ်ချေတော့” ဟု တိုးတိုးသက်သာ ပြောရာ ကလော့စ်က

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်း မျက်လုံးမှိတ်သွားပြီး
တစ်ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် ကလေးပိစိကွေး ဘဝကတည်းက
ကလော့စ် အိပ်ပျော်သွားလျှင် ဖြစ်နေကျအတိုင်း ပါးစပ်ဟစ်ဟစ် ဖြစ်နေပုံကို
ကြည့်နေမိကြ၏။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ကလော့စ် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စိတ်သက်သာ

ရာ ရရမည် ဖြစ်သော်လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်သက်သာရာ မရကြ။ ကလေးကို သည်လို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုမူနေပုံ မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ အိပ်စင်အပေါ်ထပ်မှ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် အိပ်စင်အောက်ထပ်မှ ကလေးကို တစ်ညလုံး ထ၍ ချောင်းကြည့်နေမိကြ သော်လည်း ဘယ်နှခါကြည့်ကြည့် အရင်က ကလေး ပြန်ရောက်လာသည် ဟု လုံးဝ မခံစားကြရပေ။

အခန်း (၇)

လူများသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု ကြုံတွေ့လာရလျှင် နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ရောက်သောအခါ ယခင်ကလောက် စိတ်မသက်မသာ မဖြစ်တော့ဟု ဆိုတတ်ကြ၏။ အမှန်မှာ ယင်းသည် လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိသော စကားဖြစ်၏။ အလှပဆုံးမနက်ခင်း ဖြစ်ပါစေဦးတော့၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အဖြစ်အပျက်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အဖြစ်အပျက် အနေနှင့်သာ ကျန်ရှိ နေဆဲဖြစ်၏။ ဥပမာ- မွေးနေ့၌ လက်ဆောင်ဟူ၍ ကြွက်နို့ပျောက် လိမ်းဆေး တစ်ဘူးသာ ရသည် ဆိုပါစို့။ ညရောက်သောအခါ တစ်ယောက်ယောက်က ‘ကဲ... မနက်ရောက်တဲ့အထိသာ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်စမ်းပါ’ ဟူ၍ ဖျောင်းဖျမည်။ သို့သော် အနှို ကြွက်နို့ပျောက်ဆေးဘူးသည် မခွဲရသေးသော မွေးနေ့ကိတ်ဘေးမှာ ရောက်နေဦးမည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် စိတ်မချမ်းသာ သည်က စိတ်မချမ်းသာသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဘာထူးမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏

ကားဆရာ တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ ‘ဆရာ မနက်ကျ ခံစားရသက်သာ သွားမှာပါ’ ဟူ၏။ မနက် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလုံး လူသားစား မိကျောင်းများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကျွန်းသေးသေးလေးပေါ် ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤမျှဆိုလျှင် သဘောပေါက်လောက်မည် ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်မူကား မည်သို့မျှ စိတ်သက်သာရာ မရခဲ့ချေ။

ဘော်ဒလဲယား ကလေးများသည်လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်နေလေ၏။ ဖိုမင် ဖလက်ကူတို့နိုက ဒယ်သံစပေး၍ ကလော့စ် မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ဘယ် ရောက်နေတာလဲဟု ထမေးသောအခါ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နိုတို့ စိတ်ညစ် သွားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကလော့စ်”

ကလော့စ်က သူမအား နှစ်ချီအောင် ဝေးကွာခဲ့ဖူးသူလို သေချာ ကြည့်နေသည်။ သို့တိုင် သူမ၏ အမည်ကို မမှတ်မိ။

“မသိဘူး၊ ဘာမှ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မနေ့က ဘာဖြစ်ခဲ့တာ လဲဟင်”

“အဲဒါ ငါတို့က နင့်ကို မေးရမှာလေ”

သို့သော် ဝိုင်အိုလက် စကားမဆုံးခင် ရိုင်းပျသော ဖိုမင်က-

“ထကြတော့လေ၊ အပျင်းကြီးတဲ့ မလောက်လေး မလောက်စား လေးတွေရဲ့” ဟု ဖြတ်အော်ပြီး အိပ်စင်နား လျှောက်လာကာ ဒယ်အိုးကို ဗြန်းခနဲ ထပ်တီးလိုက်ရင်း-

“လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်မှာ အချိန်လာဖြုန်းဖို့ မကြိနဲ့၊ ခုချက်ချင်း အိပ်ရာထဲက ထပြီး အလုပ်တန်း သွားတော့”

ကလော့စ်က မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကာ ငုတ်တုတ် ထထိုင်ပြီး ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နိုကိုပင် စကားမဆိုတော့ဘဲ အိပ်ဆောင်တံခါးဝ လျှောက် သွား၏။

ဖိုမင်က-

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ဆိုကာ ဒယ်အိုးတစ်ချက် ထပ်တီးလိုက်ပြီး

“ကဲ အားလုံး ခုချက်ချင်း သစ်ခွဲစက်ထဲ သွားကြတော့”
 ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ
 ကလော့စ်နှင့် တခြားလုပ်သားများနောက် ကပျာကသီ ထလိုက်ကြရသည်။
 သို့သော် ဝိုင်အိုလက်သည် မနေ့က ချွတ်ပေးထားခဲ့သော ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ
 ကလော့စ်၏ ဖိနပ်များကို သတိထားလိုက်မိ၍ ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။
 ကလော့စ်သည် အပြင်သာ ထွက်သွားသော်လည်း ဖိနပ်ကို စီးမသွားခဲ့ချေ။

ဝိုင်အိုလက်က ဖိနပ်များကို ကုန်းကောက်ကာ-

“ဖိနပ်၊ ဖိနပ်။ ကလော့စ်ရေ၊ နင် ဖိနပ် မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဝိုင်အိုလက်က ကလော့စ်နောက် ပြေးလိုက်သော်လည်း သူက
 လှည့်ပင် မကြည့်။ ဝိုင်အိုလက် တံခါးနား ရောက်ချိန်တွင် ကလော့စ်မှာ
 ခြံထဲသို့ ခြေဖလားနှင့် ဆင်းသွားချေပြီ။

ဆန်နီက-

“ဂရမ်မီ” ဟု လှမ်းခေါ်သော်လည်း ကလော့စ်က ပြန်မဖြေချေ။

ဖီးလ်က-

“လာကြ၊ လာကြ ကလေးတို့၊ သစ်ခွဲစက်ဆီ မြန်မြန်သွားရအောင်”

လုပ်သားများရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ သစ်ခွဲစက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်နေ
 သည့် ကလော့စ်ကို ကြည့်ရင်း ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျွန်မ မောင်လေးတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ ဖီးလ်၊ ကျွန်မတို့ကို
 စကားတစ်လုံးတောင် မပြောတော့ဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှ မှတ်မိပုံလည်း မရဘူး၊
 ဒီမှာ ကြည့်၊ ခုမနက်ဆို သူ့ဖိနပ်တောင် သူ စီးမသွားဘူး”

ဖီးလ်က-

“အင်း၊ အကောင်းဘက်က ကြည့်ပေါ့ကွယ်၊ တို့တွေ ဒီနေ့ ကြီး
 အပြီးချည်ပေးရမှာ၊ ပြီးတော့ စတန်ပင်(stamping) လုပ်ရမယ်၊ စတန်ပင်
 လုပ်တာကတော့ သစ်လုပ်ငန်းမှာ အလွယ်ဆုံး အပိုင်းပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဘာသစ်လုပ်ငန်းမှ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကလော့စ် တစ်ခုခု
 ဖြစ်နေပြီ” ဟု ထအော်သည်။

ဖီးလ်က-

“တို့တွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဝိုင်အိုလက်ရယ်”
ဟု ဆိုကာ သစ်ခွဲစက်ဆီ ထွက်သွား၏။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူကယ် ရာမဲ့စွာ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူတို့မှာ ခြံဝင်းကို ဖြတ်ပြီး သစ်ခွဲစက်ဆီ လိုက်သွားဖို့က လွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ စက်ထဲမှာတော့ ယန္တရားများ လည်ပတ် နေသံ တစိုတစို ထွက်နေလေပြီ။ လုပ်သားများကလည်း ကျန်ရှိသော ပျဉ်ချပ် အနည်းငယ်ကို ကြိုး စချည်နေကြပြီ။ သို့နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ကလော့စ် ဘေးနား ပြေးသွားကာ ကြိုးချည်ရင်း ကလော့စ်ကို စကားပြောရန် ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် စက်လည်သံများနှင့် ဖိုမင်၏ ဒယ်သံကြောင့် ကလော့စ် က သူတို့ကို ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

နောက်ဆုံး၌ ပျဉ်ချပ်များ ကြိုးစည်းပြီးသွားသောကြောင့် ဖီးလ်က စက်သွားပိတ်သည်။ လူတိုင်းလည်း ပီကေရကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက ခြေဗလာနှင့် ကလော့စ်၏ လက်မောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဆွဲကာ အခန်းထောင့်ကို ခေါ်ပြီး စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကလော့စ်၊ ငါ့ကို စကားလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦး။ နင့်ပုံကို ငါတို့ လန့်လာပြီ၊ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က နင့်ကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ငါတို့ကို ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါမှ ငါတို့ ကူညီလို့ ရမှာ”

ကလော့စ်က သူ့နှုတ်ခမ်းများကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်သာ ပြန် ကြည့်နေသည်။ ဆန်နီက-

“အိရန်” ဟု ခပ်စူးစူး အော်ပြောသည်။

ကလော့စ်က တစ်လုံးမှ မပြော။ ပီကေကိုပင် ပါးစပ်ထဲ ထည့်မဝါး ချေ။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက အထိတ်တလန့်နှင့် စိတ်ရှုပ်စွာ ကလော့စ် ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လွတ်ထွက်သွားမှာ ကြောက်သည့်အလား သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖက်တွယ်ထားကြလေ၏။ ဖိုမင်က နေ့လယ်စာ ပြီးချိန်ကို ဒယ်သံဖြင့် အချက်ပေးသည်အထိ မောင်နှမသုံးယောက်သား ထိုနေရာလေးမှာပင် စုစုကလေး ထိုင်နေကြရှာသည်။

ဖိုမင်က မျက်စိရှေ့ ကျနေသည့် ကြီးမျှင်တွေလို တွန့်လိမ်နေသော အဖြူရောင် ဆံပင်တုကြီးကို သပ်ကာ-

“စတန်ပင် လုပ်မယ်ဟေ့၊ စတန်ပင်ဖို့ တန်းစီကြ၊ ပြီးတော့ မင်း”
ဟု ကလော့စ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ-

“မင်းက စက်သွား မောင်းရမယ်၊ မလောက်လေး မလောက်စား လပ်ကီးလေး၊ ဟောဟိုကို သွား၊ ငါ မင်းကို မောင်းနည်း ပေးမယ်”
ကလော့စ်က-

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြောလိုက်ရာ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သား အံ့အားသင့်စွာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိကြသည်။

ယင်းမှာ အိပ်ဆောင်မှ ထွက်လာကတည်းက ပထမဆုံး ပြောသော စကား ဖြစ်၏။ ကလော့စ်က ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ၏ လက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်၍ မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဖိုမင်ဆီ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်သွားသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်တို့မှာ သူ့အပြုအမူကိုသာ တအံ့တဩ လိုက် ကြည့်နေမိကြသည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် ညီမလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ အမေ လုပ်ပေး နေကျအတိုင်း ဆန်နီဆံပင်ကို သပ်ပေးလိုက်၏။ ယင်းကို ဝိုင်အိုလက် ကြိမ်ဖန် များစွာ မှတ်မိသည်။ ဆန်နီကို မွေးဖွားစဉ်က မိဘများကို ပေးခဲ့ဖူးသော ကတိ ကို မှတ်မိသည်။

“ဘော်ဒလဲယား ကလေးတွေထဲမှာ သမီးက အကြီးဆုံး ဆိုတော့ အငယ်လေးတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမှာက သမီးရဲ့ တာဝန်နော်။ သူတို့ကို ဒုက္ခမရောက်ရအောင် အမြဲကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးပါကွယ်”

ထိုစဉ်က သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ သည်လို ဆိုးဝါးသော ဒုက္ခသုက္ခ တွေ ကြုံရမည်ကို မိဘများက ကြိုသိ၍ ကတိခံခိုင်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို တော့ ဝိုင်အိုလက် ကောင်းကောင်း သိပါ၏။ ယခုမူ ကလော့စ်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေမှန်း ထင်ရှားလှသည်။ ထိုဒုက္ခဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ရမည်က သူမ၏ တာဝန်မှန်း နားလည်သောကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်း တော့ မရှိ။

ဖိုမင်က ကလော့စ်နားကပ်၍ တိုးတိုးလေး တစ်ခုခု ပြောလိုက်ရာ ကလော့စ်က အငွေထောင်းထောင်းထနေသော စက်ယန္တရားကြီးဆီ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားပြီး ထိန်းချုပ်ခလုတ်များကို ကိုင်တွယ်မောင်းနှင်လိုက်သည်။

ဖိုမင်က ကလော့စ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဒယ်သံတချက် ဖြန်းခနဲ တီးချလိုက်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ခပ်အုပ်အုပ် လေသံဖြင့် -

“စတန်ပင် လုပ်မယ်ဟေ့” ဟု လောဆော်လိုက်သည်။

ဖိုမင် ပြောသည့် စတန်ပင်(stamping)ကို ဘာမှန်း မသိသော်လည်း ‘ဆောင့်နင်းသည်’ ဟူသော ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အရ ပုရွက်ဆိတ်ကို နင်းသတ်သလိုမျိုး အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျဉ်ချပ်တွေပေါ် ဆောင့်နင်းရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်လိုက်ကြသော်လည်း တကယ်တမ်းမူ ‘တံဆိပ် ရိုက်သည်’ ဟူသော ယင်း၏ အခြားအဓိပ္ပာယ်အရ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များပေါ် တံဆိပ်ရိုက်သလိုမျိုး လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

လုပ်သားများက ပျဉ်ချပ်အစည်းကို အထူးရက်ထားသော ဖျာတစ်ချပ်ပေါ် မ, တင်ပေးရသည်။ စက်ယန္တရားကြီး၏ ပြားချပ်ချပ် ကျောက်ထုကြီးက ပျဉ်ချပ်များ၏ ထိပ်ဖျားကို ‘လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်’ ဟူသော မင်နီဖြင့် နှိပ်ထားသည့် တံဆိပ်ကို အုန်းခနဲ အုန်းခနဲ တစ်ခုချင်း ထုရိုက်သွား၏။ ရိုက်နှိပ်ပြီးသော တံဆိပ်ကို ဆေးမြန်မြန်ခြောက်အောင် လုပ်သားများက လေ ဝိုင်းမှုတ်ပေးရသည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် သစ်စက်နာမည် ရိုက်ထားသော ပျဉ်ချပ်များကို အိမ်နံရံမှာ သုံးကြပါ့မလားဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ထို့ထက် တံဆိပ်ရိုက်စက်ကို ကလော့စ် ဘယ်က ဘယ်လို မောင်းတတ်သွားသလဲဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ထို့ထက်ပို၍ ဖိုမင်က ဖီးလ်၊ သို့မဟုတ် တခြား အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက်ကို စက်မောင်းခိုင်းရမည့်အစား ဘာကြောင့် ကလော့စ်ကို ခိုင်းရသလဲဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဖီးလ်က -

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကလော့စ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စက်ကို မောင်းနေတာ အကျအနပ်ပဲ။ မင်းတို့က အလကားနေ ပူစရာ မရှိ၊ ကြိဖန်စိတ်ပူနေတာပဲ”

အုန်း။

ဝိုင်အိုလက်က ပျဉ်ချပ်ကို လေမှုတ်ရင်း ဇေဝေဝေဖြင့်-

“ဟုတ်မှာပါ”

“စတန်ပင် လုပ်တာဟာ သစ်စက်လုပ်ငန်းမှာ အလွယ်ဆုံးပါလို့ ငါ မပြောဘူးလား၊ လေမှုတ်ရတာကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကျိန်းလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

အုန်း။

ဆန်နီက-

“ဝီရီ”ဟု ပြောရာ ‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို စိတ်ပူတာတော့ ပူတာပဲ’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဖီးလ်က ဆန်နီ စကားကို အဓိပ္ပာယ်အကောက်လွဲကာ-

“ဒါမှပေါ့၊ အကောင်းဘက်က ကြည့်ပါလို့ ပြောသား...”

အုန်း။

“အား”

ဖီးလ်သည် စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲသွား၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်၍ ချွေးများ ပြန်လာ၏။ လပ်ကီးစမဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံဗလံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသော်လည်း သူ့အသံက ထိတ်လန့်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ အုန်းခနဲ အသံကြီးကို ဖီးလ်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် သံက တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက်သည်။ တံဆိပ်ရိုက်စက်ကြီးမှ ကျောက်တုံးသည် ပျဉ်ချပ်ပေါ် ထုရမည့်အစား ဖီးလ်၏ ခြေထောက်ကို မှားယွင်းစွာ ထုချ လိုက်လေရာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား၏။ ဖိုမင်က ဒယ်အိုးကို ပစ်ချကာ တံဆိပ်ရိုက်စက်ဆီ ပြေး၍ မူးနောက်ရီဝေနေသော ကလေးကို တွန်းဖယ် လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကို ပြန်မလိုက်စဉ် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ လူတွေ လာဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ကြီးရစ်စက်အိမ်သည် ကြက်ဥကွဲသလို ပွင့်သွားပြီး ကြီးတွေ ရစ်ပတ်လုံးထွေး၍ ထွက်လာသည်။ ဖီးလ် ခြေထောက် ကျိုးသွား သည့် မြင်ကွင်းမှာ ကိုးရိုးကားရားနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ယင်းကို မြင်လိုက်ရသော ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီတို့မှာ အူတွေ၊ အသည်းတွေ ပြောင်းပြန်

လန်သွားသလို ခံစားရသော်လည်း ဖီးလ်က သူတို့ကို မော့ကြည့်ကာ ချည်ချည် နဲ့နဲ့ ပြုံးပြရှာသည်။

“သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ခြေထောက် ကျိုးသွား ပေမယ့် ငါက ညာသန် ဆိုတော့ ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပေါ့”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က-

“လခွမ်းတဲ့မှ၊ ငါဖြင့် ‘အမယ်လေး ငါ့ခြေထောက်၊ ငါ့ခြေထောက်’ လို့ အော်မယ် မှတ်နေတာ” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဖီးလ်က-

“မတ်တတ်ပြန်ရင်လို့ ရအောင် ကူလို့ရရင် အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်မှာပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“မဟုတ်တာရှင်၊ ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

အလုပ်သမား တစ်ယောက်က-

“ဟုတ်တယ် ဖီးလ်၊ ငါတို့မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ လက အဟက်ဘ်မန်မိုရီရယ် ဆေးရုံမှာ တက်ရင် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ဈေးရမယ့် ကူပွန်တွေ ရှိတာပဲ၊ ငါ ဆေးရုံကား ခေါ်လိုက်မယ်”

ဖီးလ်က ပြုံးကာ-

“ကြင်နာလိုက်ကြတာ”

ဖိုမင်က-

“ဒီကိစ္စက သစ်ခွဲစက်သမိုင်းမှာ အဆိုးဆုံး မတော်တဆမှုပဲ။ လူ လုပ်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဖီးလ်က-

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ခြေထောက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ သဘောကျလှတာ မဟုတ်ဘူး”

ဖိုမင်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ-

“မင်း ခြေထောက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နလပိန်းတုံးရဲ့။ ကြီးရစ် စက်ကို ပြောတာ၊ စက်ပြင်ဖို့ ငွေတွေ မဟားတရားကို ကုန်မှာ”

တစ်ယောက်က-

“မဟားတရား ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု ထမေးသောအခါ ကလော့စ်က ရုတ်တရက် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ထခတ်လိုက်ပြီး-

“မဟားတရားဆိုတာ ပုံမှန်ထက် ပိုများတာကို ပြောတာ၊ ဖိုမင် ပြောချင်တာက စက်ပြင်ဖို့ ငွေတွေ အများကြီး ကုန်မှာတဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်ချမိမတတ် စိတ်ပေါ့သွားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကလော့စ်၊ နင် ရှင်းပြလို့ ရပြီပေါ့လေ”

ကလော့စ်က သူ့နှမလေးများကို ကြည့်ကာ အိပ်ချင်မူးတူးရုပ်နှင့် ပြုံးပြပြီး-

“ထင်တာပဲ”

ဆန်နီက-

“နီဂျီမို” ဟု ထအော်ရာ ‘နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပြီ ထင်တယ်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်၏။ ကလော့စ်သည် မျက်တောင်တချက်၊ နှစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို လိုက်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ-

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ခြေထောက် ဘာဖြစ်တာလဲ ဖီးလ်”

ဖီးလ်က လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားရင်း နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့တွကာ-

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်း နာသွားတာ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“နင် ဘာမှ မမှတ်မိဘူးလား”

ကလော့စ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း-

“ဘယ်တုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေပါဦး၊ ငါ ဖိနပ် လည်း စီးမထားပါလား”

ဖိုမင်က ကလော့စ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ-

“ငါကတော့ ဖြစ်သမျှအလုံးစုံ မှတ်မိတယ်၊ စက်ကို မင်း ဖျက်ဆီး တာ၊ ဆရာ့ကို တိုင်မယ်၊ မင်းကြောင့် တံဆိပ်ရိုက်လို့ လုံးဝမရတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ဘယ်သူမှ ကူပွန်ရမယ် မကြံနဲ့” ဟု အော်ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါတော့ မတရားဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဟာ၊ အစကတည်းက ကလော့စ်ကို စက်မမောင်းခိုင်းသင့်ဘူးလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း သူမှ မသိဘဲ”

“မသိရင် သင်ပေါ့။ ကဲ ငါ့ဒယ်အိုးတွေ သွားကောက်စမ်း ကလော့စ်” ကလော့စ်က ဒယ်အိုးသွားကောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဖိုမင်က ယခင် နေ့ကလို ခြေထိုးခံလိုက်၏။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါသည်။ ကလော့စ်မှာ ယခင်အတိုင်းပင် ခလုတ်တိုက်၍ လဲပြန်၏။ ကလော့စ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် မျက်နှာအပ်၍ မှောက်လျက်လဲလေရာ မျက်မှန်မှာ ပျဉ်ချပ်အစည်းများဆီ လွင့်သွား၏။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့မျက်မှန်သည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တာတီ ယန်နာ၏ ပန်းပုရုပ်တုတွေလို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍ ပြင်လို့ မရအောင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွား၏။

ကလော့စ်က-

“မျက်မှန်။ ကျွန်တော့်မျက်မှန် ကျိုးသွားပြန်ပြီ”

ဝိုင်အိုလက်သည် နေ့လယ်က ပီကေအစား မြွေတွေ စားမိသည့်နှယ် ဗိုက်ထဲမှာ တွန့်လိမ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမက ကလော့စ်အား-

“ဝတ်လို့ မရတာ သေချာရဲ့လား ဟယ်”

ကလော့စ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်မှန်ကို မြင်သာအောင် မြှောက်ပြရင်း-

“သေချာတယ်”

ဖိုမင်က-

“ကဲ၊ ကဲ၊ ကဲ၊ မင်း တော်တော်နမော့နမဲ့ နိုင်ပါလား၊ ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်နဲ့ ထပ်ပြရတော့မှာပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“သူ အလုပ်ရှုပ်နေပါ့မယ်၊ ကျွန်မ တောင်းတဲ့ အခြေခံပစ္စည်းလေးတွေ သာ ရရင် ကျွန်မဘာသာ ပြင်ပေးလို့ ရပါတယ်” ဟု ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြော လိုက်သည်။

ဖိုမင်က ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မျက်နှာဖုံး ခွက်ဝင်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်ပြီး-

“မရပါဘူး၊ မရဘူး၊ ပညာရှင်နဲ့ ပြတာ ပိုကောင်းတာပေါ့။ မင်း
မောင်လေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“မသွားရဘူး”ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပြောသည်။

မိဘများကို ပေးထားသည့် ကတိကိုလည်း ပြန်သတိရသွား၏။

သို့နှင့်-

“သူ့ကို ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဆီ ဆန်နီနဲ့ ကျွန်မပဲ ခေါ်သွားလိုက်
မယ်”

ဆန်နီက-

“ဒီးရစ္စ”ဟု အော်ပြောရာ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဆီ
မသွားဖို့ တားလို့ မရရင် ကျွန်မတို့ပါ သူနဲ့ လိုက်မယ်’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ပုတီးစေ့နှင့် တူသော ဖိုမင်၏ မျက်လုံးသေးသေးလေးများက ပုံမှန်
ထက် ပို၍ နက်မှောင်လာပြီး-

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ မင်းတို့ သုံးယောက်လုံး ဒေါက်တာ
အော်ဝဲလ်ဆီ သွားလိုက်ကြပေါ့”

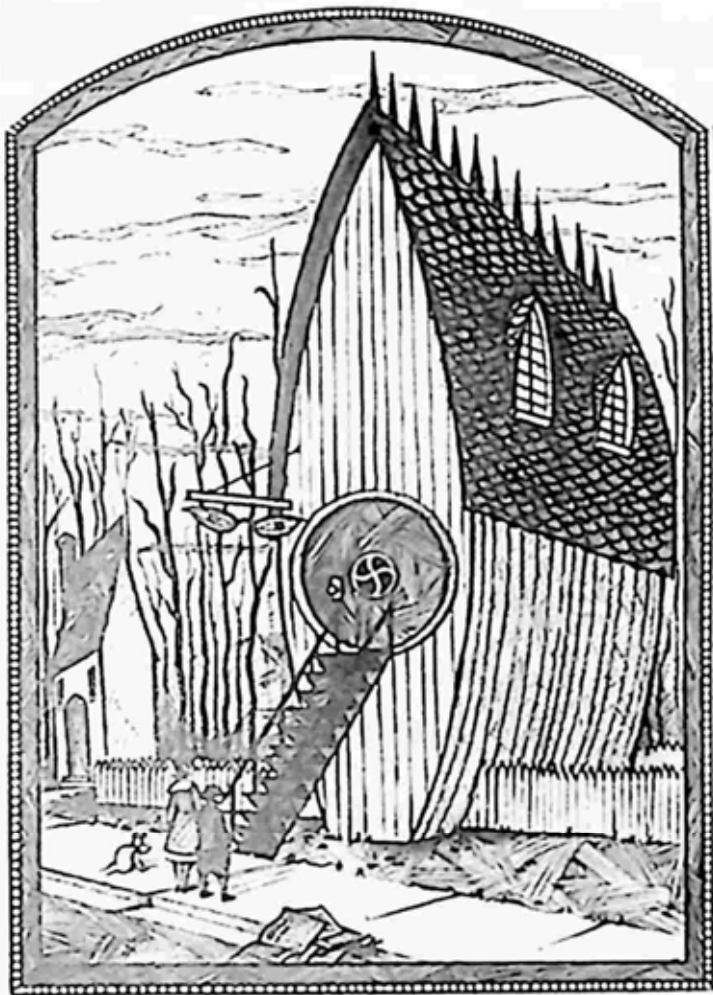
အခန်း (၈)

ဘော်ဒလဲယား ကလေးများသည် လပ်ကီးစမဲ ဂိတ်တံခါးဝတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဖီးလ်ကို တင်ဆောင် မောင်းထွက်သွားသော ဆေးရုံကားကို ကြည့်လိုက်၊ ပီကေ များဖြင့် ပုံဖော်ထားသော သစ်ခွဲစက် ဟူသည့် စာလုံးကြီးများကို ကြည့်လိုက်၊ ပန်ထရီဖီးလ်လမ်းထက်က ချိုင့်ခွက်များနှင့် ပလက်ဖောင်းကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေကြသည်။ တိုတိုပြောရလျှင် မျက်လုံးပုံ အဆောက်အအုံမှ လွဲ၍ မြင်မြင် သမျှ လိုက်ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါတို့ သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခုနေ ပြေးလို့ ရတာပဲ၊ နောက်ရထား လာတဲ့အထိ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြမယ်လေ၊ သစ်ခွဲစက်မှာ ဘယ်လို အလုပ် လုပ်ရသလဲ သိနေပြီပဲ၊ တခြားမြို့မှာ အလုပ်လေးဘာလေး ရှာလို့ ရမှာပါ”

ကလေးတစ်က မျက်စောင်းထိုးကာ-

“ငါတို့ကို ရှာတွေ့ သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါတို့ချည်းပဲဆို မြို့စားကြီး အိုးလမ်ရဲ့ ရန်ကနေ ဘယ်သူ ကာကွယ်ပေးမှာလဲဟ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကာကွယ်လို့ ရတာပဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လို ကာကွယ်မှာလဲ၊ တစ်ယောက်က လူမမည်း၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း ကလေးအရွယ်တွေ”

“အရင်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကာကွယ်ခဲ့တာပဲလေ”

“အဲဒါ ထွက်ပြေးရတာလေ၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ် လက်က ထွက်ပြေးတာပဲဟာ၊ မျက်မှန်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် ထွက်ပြေးမလဲ၊ အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ပြီး ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဆီသာ သွားကြတာပေါ့”

ဆန်နီက အိခနဲ အထိတ်တလန့် ထအော်သည်။ ဝိုင်အိုလက်မှာ အထိတ်တလန့် ထအော်ရမည့် အရွယ် မဟုတ်သော်လည်း မလန့်တတ်အောင်လည်း အသက်မကြီးသေးသောကြောင့် မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ပုံ အနက်ရောင် တံခါးကို ကြည့်ကာ-

“အထဲမှာ ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူးနော်၊ စဉ်းစားပါဦး ကလော့စ်ရယ်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ နင်အထဲရောက်တုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

ကလော့စ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်-

“မသိဘူးဟာ၊ ချားလ်စ်ကို မျက်စိဆရာဝန်ဆီ ခေါ်မသွားဖို့ ပြောနေ

တာပဲ မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဆရာဝန်ဆိုတာ မိတ်ဆွေပဲမို့ မကြောက်ဖို့ဘဲ တွင်တွင်ပြောနေတာ”

ဆန်နီက-

“ဟား”ဟု ထအော်သည်။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်မှာလည်း ‘ဟား’ဟု ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“နောက်ကော ဘာမှတ်မိသေးလဲ”

ကလော့စ်က မျက်စိမှိတ် စဉ်းစားပြီး-

“ငါလည်း ပြောပြချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ လုံးဝ ဗလာကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ အဲဒီအိမ်ထဲ ဝင်သွားကတည်းက အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားလိုက်တာ သစ်ခွဲစက် ပြန်ရောက်တဲ့အထိပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါပေမဲ့ နင် အိပ်ပျော်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်က ဇွန်ဘီလို လမ်း လျှောက်နေတာ၊ နောက်တော့ ဖီးလ်ကို ထိခိုက်မိအောင် မတော်တဆ လုပ်မိ တာပဲ”

“ငါ အဲဒါတွေ မမှတ်မိဘူး၊ မသိရင် ငါ...”

ကလော့စ်က ပြောရင်း စကားစပြတ်ကာ ဘာမှန်းမသိ ခဏလောက် ငေးနေသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်က စိုးရိမ်တကြီး-

“ကလော့စ်”ဟု သတိပေးလိုက်တော့မှ-

“မသိရင် ငါ စိတ်ညှို့ခံလိုက်ရသလိုပဲ”ဟု စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်သည်။

သူက ဝိုင်အိုလက်ကို တစ်လှည့်၊ ဆန်နီကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ သူ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေမှန်း သိလိုက်၏။

ကလော့စ်က-

“ငါ တကယ် စိတ်ညှို့ခံလိုက်ရတာပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“စိတ်ညှို့တယ် ဆိုတာ သရဲကားတွေထဲမှာပဲ ရှိတယ် ထင်တာ”

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“ဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မနှစ်က ငါ စိတ်ညှို့ပညာ စွယ်စုံကျမ်းဖတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီထဲမှာ သမိုင်းတစ်လျှောက် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ စိတ်ညှို့ အိပ်မွေ့ချဖြစ်ရပ်တွေ အကုန်ဖော်ပြထားတယ်၊ စိတ်ညှို့ခံရတာ အိဂျစ်က ဘုရင်တစ်ပါးတောင် ပါတယ်၊ ပညာသည်အားလုံးက ‘ရမ္မဒီစ်’ လို့ တစ်ပြိုင်တည်း အော်လိုက်တာနဲ့ ဘုရင်က တော်ဝင်တရားရုံးရှေ့မှာ ဖြစ်ပါစေ၊ ကြက်ကလေးလို လုပ်ပြရရောတဲ့”

“စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“လင်မင်းဆက် ခေတ်တုန်းက တရုတ်ကုန်သည် တစ်ဦးလည်း အိပ်မွေ့ချခံရဖူးတယ်၊ ပညာသည်အားလုံးက ‘မော်’ လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ တယောတီးတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ကုန်သည်ကြီးဟာ တယောထတီးသတဲ့”

“ဇာတ်လမ်းတွေက အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဆယ့်ကိုးရာစုမှာ အင်္ဂလန်က လူတစ်ယောက်လည်း အိပ်မွေ့ချခံရဖူးတယ်၊ ပညာသည်အားလုံးက ‘ဘလွန်းစ်ဘာရီ’ လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ စာတောင် မဖတ်တတ်တဲ့ အဲဒီလူဟာ ရုတ်တရက်ကြီး အရမ်းကို တော်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရောတဲ့”

ဆန်နီက-

“မဲဇန်” ဟု ထအော်ရာ ‘ဇာတ်လမ်းတွေ အကုန်နားထောင်ဖို့တော့ အချိန်မရဘူး ကလော့စ်ရေ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။

ကလော့စ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်-

“ဆောရီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာအုပ်က တော်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခုနေသာ လက်ထဲရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ညှို့မခံရအောင် ဘယ်လို တားရမလဲ ဆိုတာကော စာအုပ်မှာ မပါဘူးလား”

ကလော့စ်မျာ အရယ်ပျက်သွားပြီး-

“မပါဘူး”

“မပါဘူး ဟုတ်လား၊ စိတ်ညှို့ပညာအကြောင်း စွယ်စုံကျမ်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အဲဒါကျတော့ မပါဘူးတဲ့လားဟယ်”

“ပါရင်လည်း ငါဖတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညှို့ခံရတဲ့ နာမည်ကြီး ဖြစ်ရပ်တွေ အကြောင်းပါတဲ့ အပိုင်းတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ထင်လို့ အဲဒါတွေပဲ လိုက်ဖတ်မိတယ်၊ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အပိုင်းတွေကို ကျော်လိုက်တယ်လေ”

သစ်ခွဲစက် ဂိတ်တံခါးမှ ထွက်လာကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် မျက်လုံးပုံ အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ယင်းက သူတို့ကို ပြန်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ကြရ၏။ ကလေးစစ်အဖို့ ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်၏ ရုံးခန်းကို ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိသလို ညီအစ်မနှစ်ယောက်အဖို့လည်း ဒုက္ခစက်ကွင်းကြီးအလား ထင်မှတ်မှားမိသည်။ မျက်စိသူငယ်အိမ်နှင့် ဆင်တူ အောင် ဆေးအမည်း သုတ်ထားသော တံခါးအပိုင်းကြီးမှာ အဆုံးမဲ့တွင်းနက်ကြီး တစ်ခုအလား။ ကလေးများအဖို့တော့ ထိုတွင်းကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားတော့မလို ခံစားရ၏။

ကလေးစစ်က-

“နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ ပျင်းစရာအပိုင်းတွေ ကျော်မဖတ်တော့ ဘူး” ဟု ဆိုကာ အိမ်ကြီးဆီ သတိဝီရိယနှင့် လျှောက်သွားသည်။

ပိုင်အိုလက်က ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟူသော လေသံဖြင့်-

“နင် အထဲဝင်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကလေးစစ်က-

“မဝင်လို့ ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု တိတ်ဆိတ်စွာ ပြောရင်း တံခါးပေါက် ကို စရှာသည်။

ဤနေရာတွင် ဖြတ်ပြောစရာ တစ်ခု ရှိသည်။ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမေးခွန်းကို မေးနေမှာ သေချာ၏။ ယင်းမှာ တစ်လောကလုံးက လူတိုင်းလိုလို မေးနေကြသည့် အရေးကြီးသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဘော်ဒလဲယား ကလေးများလည်း မေးသည်။ မစ္စတာပိုးလည်း မေးခဲ့သည်။ အချိန်မတိုင်ခင် ကြွေလွင့်ရရှာသော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော ဘီးထရစ်ကလည်း မေးဖူး သည်။ ထိုမေးခွန်းကား မြို့စားကြီး အိုးလမ် အဘယ်မှာနည်း။

ဤဘော်ဒလဲယား မောင်နှမသုံးယောက်၏ ဇာတ်လမ်းကို ဟိုးအစ ကတည်းက ဖတ်ရှုလာခဲ့ကြသူများ ဆိုလျှင်တော့ မြို့စားကြီး အိုးလမ်သည်

သနားစရာ ကလေးများအနားတွင် အမြဲလိုလို ရစ်ဝဲကာ သူတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ များကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် အကွက်ချ ကြံစည်နေမှန်း သိကြပေလိမ့်မည်။ ကလေးများ နေရာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်နှင့် မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာသော အပေါင်းအပါတစ်စုက ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံရန် ပေါ်ထွက်လာနေကျ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်ကို ယခုထိ မတွေ့ရ။ မောင်နှမသုံးယောက် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်၏ ရုံးခန်းဆီ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် သွားနေကြစဉ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် လူယုတ်မာကား အဘယ်ရောက်နေ သနည်းဟု မေးကို မေးရမည်မှန်း သိပါ၏။ အဖြေကား အလွန်တရာ နီးကပ် လာချေပြီ။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီတို့က မျက်လုံးပုံအိမ်ကြီးဆီ လျှောက်သွားကာ ကလော့စ်ကို ကူရှာပေးသည်။ သို့သော် တံခါးပေါက်ကို သူတို့ မတွေ့ခင် မျက်စိသူငယ်အိမ်ကြီး ပွင့်သွားပြီး ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဟု ကတ်ပြားချိတ် ထားသည့် အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်သည် ရွှေရောင်ဆံပင်ကို တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ရှင် ကျကျ နောက်လှန်စုစည်းထားသည့် အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူမသည် အနက်ရောင် လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးကာ ထိပ်ဖျားတွင် တောက်ပ သော အနီရောင် ကျောက်မျက်တစ်လုံး တပ်ထားသည့် အနက်ရောင်ကြိမ်လုံး ရှည်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က ကလေးများကို ဝတ်ကျောတန်းကျော ခေါင်း ညိတ်ပြရင်း-

“ဟဲလို ကလော့စ်၊ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုကလေးမှာ ပြန်တွေ့ရ လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ မျက်မှန်ထပ်ကျိုးသွားလို့တော့ မပြောနဲ့နော်”

ကလော့စ်က-

“ဟုတ်၊ တကယ်တော့ ထပ်ကျိုးသွားလို့ ခင်ဗျ”

“ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ အပျိုင့်မနဲ့ နည်းတယ်၊ ဆိုတော့ လာ၊ အထဲဝင်၊ လိုအပ်တဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ အကုန်လုပ်ပေးမယ်”

ကလေးများက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည်က ထိုသို့ မဟုတ်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ကို သည့်ထက် ပိုအန္တရာယ်ရှိမည့် ပုံစံမျိုး ထင်ထားကြသည်။ ဥပမာ-မြို့စားကြီး အိုလမ်းက အယောင်ဆောင်ထားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ ကြောက်စရာ အပေါင်းအပါ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေခြင်း။ သူတို့ ထင်ထားသည်က မျက်လုံးပုံအိမ်ကြီးထဲမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခြင်း မရှိတော့မှာကို ဖြစ်၏။ သို့သော် ယင်းအစား ကျွမ်းကျင် ပညာရှင်ပုံပေါက်သော ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က သူတို့ကို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

သူမက အနက်ရောင် ကြိမ်လုံးနှင့် လမ်းပြရင်း-

“ကလော့စ်ကို မျက်မှန်လုပ်ပေးနေချိန်မှာ တို့ဧည့်ကြို ရှာလီက ကလေးမတို့တစ်တွေ waiting room နားနေတုန်း စားဖို့ ကွတ်ကီးတွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မနေ့ကလောက် ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကလော့စ်ကို စိတ်ညှိုးမှာလား ဟင်” ဟု အတွန့်တက်လိုက်သော အခါ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က ပြုံး၍

“စိတ်ညှိုးမယ် ဟုတ်လား၊ ဘုရားရေ၊ မဟုတ်တာကွယ်၊ စိတ်ညှိုး တယ် ဆိုတာ သရဲကားတွေထဲမှာပဲ ရှိတာပါ”

အမှန်တော့ ထိုသို့ မဟုတ်မှန်း ကလေးများ သိပါသော်လည်း ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်ကတော့ သူ့အတွေး မှန်သည်ဟု ထင်နေပုံရ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူမ သည် စိတ်ညှိုးပညာရှင် မဖြစ်တန်ရာ။ ကလေးများက သတိကြီးစွာ ထား၍ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ လက်မှတ်များဖြင့် အလှဆင်ထားသော စကြိုတစ်လျှောက် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်နောက်မှ တစ်လှမ်းချင်း လိုက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က-

“ဒါရုံးခန်းသွားတဲ့ လမ်းပဲ၊ ကလော့စ်ကတော့ စာအတော်ဖတ်ဆိုပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကကော စာတော်တော်ဖတ်ကြလား”

စိတ်သက်သာရာ ရလာသော ဝိုင်အိုလက်က-

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်ချိန်ရရင် ဖတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို စာထဲမှာ ‘ရှာလကာရည်ထက် ပျားရည်နဲ့ဆို ယင်ကောင် ပိုဖမ်းမိတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားများ ဖတ်ဖူးကြလားကွဲ့”

ဆန်နီက-

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“တုန်မို” ဟု ပြန်ပြောရာ ‘သမီးတော့ မထင်ပေါင်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ယင်ကောင်တွေ အကြောင်းတော့ မဖတ်ဖူးဘူးရှင်” ဟု အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရှာသည်။

“ဪ၊ တကယ်တော့ ယင်ကောင်တွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် လိုချင်တာကို မနှစ်မြို့စရာ ရှာလကာရည်လို အကြမ်းနည်းထက်စာရင် ချိုသာတဲ့ ပျားရည်လို အနုနည်းနဲ့က ပိုရလွယ်တယ်လို့ ပြောချင်တာပါ”

ကလော့စ်က အဆက်အစပ်မရှိ ထပြောသော ဒေါက်တာအော်ဝဲလ် စကားကို-

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

‘waiting room’ ဟု ရေးထားသော တံခါးရှေ့အရောက် ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်က-

“တို့ ဘာလို့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရသလဲ ဆိုတာ သိချင်ကြမှာပဲနော်၊ မကြာခင် အားလုံး ရှင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ကဲ... ကလော့စ်က တို့နဲ့ ရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ ကလေးမတို့က ဒီထဲမှာ စောင့်နေရစ်ကြနော်”

ကလေးများက ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က ဆန်နီခေါင်းကို ပုတ်ကာ-

“ခဏပဲ ကြာမှာပါ”

ဝိုင်အိုလက်က ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်နောက် လိုက်သွားသော ကလော့စ် ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း-

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက ‘waiting room’ တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အထဲဝင်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်စကား မှန်ကန်ကြောင်း တန်းသိ သွားသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် အားလုံး ရှင်းသွားလေပြီ။ waiting room သည် အခန်းငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ဆိုဖာခုံတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် အနည်းငယ် နှင့် မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းများ ထပ်ထားသော စားပွဲလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ဧည့်ကြို က စားပွဲခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေ၏။ သို့သော် ဧည့်ကြိုစာရေးမကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ထင်မှတ်မထားသော အရာကို တွေ့ကြရလေ၏။

စားပွဲခုံပေါ်တွင် 'ရှာလီ'ဟု ရေးထားသော နာမည်ပြားတစ်ခု တင်ထားသော်လည်း ဘယ်ရှာလီမှ ရှိမနေ။ ဧည့်ကြိုစာရေးမသည် အညှိဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံနှင့် သနပ်ခါးရောင် ရှူးဖိနပ် စီးထား၏။ ခေါင်းတွင် ဆံပင်တုတ်တစ်ခု စွပ်ကာ နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးထားသည်။ ထိုသူ့မျက်နှာပေါ်က တလက်လက် တောက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် ချက်ချင်း မှတ်မိသွား၏။ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ကား ရှာလကာရည်အစား ယဉ်ကျေးပျူငြာခြင်း ဟူသော ပျားရည် နှင့် ဝမ်းချသွားသည်။ ကလေးများကတော့ကံဆိုးစွာ ယင်ကောင် ဖြစ်ရချေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ဧည့်ကြိုစားပွဲတွင် မထိတရီ မျက်နှာပေးနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသော မြို့စားကြီး အိုးလမ်က သူတို့ကို ဖမ်းမိသွားလေပြီ။

အခန်း (၉)

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် ရှာလီ ဆိုသည့် နာမည်ပြား တင်ထားသော စားပွဲ
ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် မြို့စားကြီး အိုးလမ်ကို သေချာကြည့်နေမိသည်။

အိုးလမ်က ရယ်စရာကောင်းသော သံသေးသံကြောင်နှင့်-

“ဟဲလို ကလေးမလေးတို့၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲကွဲ့”

အိုးလမ်၏ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကို ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျွန်မတို့ နာမည်ကို ရှင် သိပြီးသားလေ...” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်

ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“...ဆံပင်တုတပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားရုံနဲ့ ကျွန်မတို့ကို အရူး

လုပ်လို့ ရမယ် မထင်နဲ့၊ ရှင်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်ပဲ”

“လူများ မှားနေသလားကွယ်၊ တို့က ရှာလီပါ၊ မယုံရင် နာမည်ပြား
ကို ကြည့်ပါလား”

ဆန်နီက-

“ဖိတီ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ‘နာမည်ပြားမှာ ရေးထားရုံနဲ့ သက်သေ ပြလိုမှ မရတာ’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဆန်နီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ နာမည်ပြားမှာ ရေးထားရုံနဲ့ ရှင်က ရှာလီ ဖြစ်မသွားဘူး”

အိုးလမ်က-

“ရှာလီပါလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ရှာလီလို့ ခေါ်စေချင်လို့ကို ရှာလီ ဖြစ်နေတာ။ ဒီလိုပြောတာ ရိုင်းတယ်နော်”

“ရှင်လို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ သူကို ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”
အိုးလမ်က ခေါင်းတခါခါဖြင့်-

“တို့ကို လာရိုင်းရင်တော့ ပြန်ရိုင်းသင့် ရိုင်းရမှာပဲနော်။ ဥပမာ-မင်း ဆံပင်ကို လက်နဲ့ ဆွဲဆောင့်ပစ်တာတို့ဘာတို့ပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက အိုးလမ်၏ လက်ကို လှမ်းကြည့်ရာ မူလ အသွင်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ပန်းရောင်တောက်တောက် ဆေးဆိုးထားသည့် အလွန် ရှည်လျားသော လက်သည်းများကို တွေ့ကြရသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ အိုးလမ်၏ လက်သည်းများကား တကယ်ပင် ချွန်ထက် လှပေ၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ပါပြီ ရှာလီ။ ပန်ထရိုဗီးလ်ကို ရောက်ကတည်းက ရှင် ကျွန်မ တို့ကို ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား”

ရှာလီက ဆံပင်တုကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်ရင်း သံသေး သံကြောင်နှင့်-

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ပြီးတော့ တစ်ချိန်လုံး မျက်လုံးပုံ အိမ်ကြီးထဲမှာ ပုန်းနေတာ မဟုတ် လား”

ရှာလီက ပေကလတ် ပေကလတ် မျက်တောင်ခတ်နေရာ ရှည်လျား
သော မျက်တောင်တုအပေါ်က ဒိုးလမ်း၏ အမှတ်အသား ဖြစ်သော မျက်ခုံး
မွေး အရှည်ကြီးကို သတိထားလိုက်မိကြသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါဆို ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ကလည်း ကြံရာပါပဲပေါ့”

ရှာလီက-

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဆိုကာ ခြေတစ်ဖက် ချိတ်ထိုင်လိုက်
ရာ မျက်လုံးပုံ အကွက်ဖော်ထားသော အဖြူရောင် ခြေအိတ်ရှည် ဝတ်ထား
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆန်နီက-

“ပေါ့နစ်ရှ်” ဟု စူးခနဲ အော်လိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဆန်နီ ပြောသလိုဆို ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က ကလေးကို စိတ်ညှို့
ပြီး မတော်တဆဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“အခုလည်း နောက်တစ်ခါ စိတ်ညှို့နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“တွေ့ကြည့်ပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီသည် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီလက်ကို ဆွဲကာ တံခါးဆီ နောက်ဆုတ်သွား
ရင်း-

“ဒါဆို အခု ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းခေါ် သွားတော့မှာပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား”

“ဘာလို့ ခေါ်ရမှာလဲ၊ တို့က ဖော်ရွေပျူငှာတဲ့ ဧည့်ကြိုစာရေးမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းတို့ကို ကွတ်ကီး ကျွေးမလို့ပါ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ရှင်က ဧည့်ကြိုစာရေးမမှ မဟုတ်တာ”

ရှာလိက-

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို။ တို့က ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အိပ်မေ့ချခံရတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ သွားပေါက်ခါစ ကလေးမလေးရယ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်နေတဲ့ သနားစရာ ဧည့်ကြိုစာရေးမလေးပါကွယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ရှင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ဆရာက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်”

ရှာလိ၏ မျက်လုံးများက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်သွားကာ-

“သူကလည်း မင်းတို့ကို မကြာခင် တို့ဆီ လက်လွှဲပေးတော့မှာ”

“မဖြစ်...”

ဝိုင်အိုလက်က ‘မဖြစ်နိုင်တာ’ဟု ပြောရန် ဖြစ်သော်လည်း ‘မဖြစ်’ မှာတင် ရပ်သွားသည်။ သူမက ‘မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဆရာက အဲဒီလို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး’ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း သူမကိုယ်သူမ မသေချာ။ ဆရာသည် သူတို့ သုံးယောက်ကို အိပ်စင်သေးသေးလေး တစ်ခုတည်းမှာ စုအိပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ခိုင်းသည်။ နေ့လယ်စာအဖြစ် ပီကေသာ ကျွေးသည်။ သူတို့မောင်နှမကို ရှာလို့လက်သို့ အပ်လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ချင်သော်လည်း ယင်းမှာ မသေချာ၊ မရေရာလှချေ။ ထို့ကြောင့် စကားစတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ် ဝိုင်အိုလက် နောက်မှ-

“မဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်”ဟူသော အသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးတစ်ကို waiting room ဆီ ခေါ်လာသည့် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကလေးတစ်သည် မျက်မှန်အသစ်တစ်လက် တပ်ထားပြီး စိတ်ရှုပ်နေပုံ ရသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“ကလော့စ်၊ ငါတို့ နင့်ကို စိုး...”ဟု ပြောရင်းမှ ကလော့စ်၏ အမူအရာကြောင့် ‘စိုးရိမ်နေတာ’ဟု အပြည့်အစုံ မပြောနိုင်တော့ဘဲ တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားပြန်သည်။

ကလော့စ်သည် မနေ့ည ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ဆီက ပြန်လာသည့် အမူအရာအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေ၏။ အသစ်စက်စက် မျက်မှန်နောက်ကွယ်မှ ကလော့စ်၏ မျက်လုံးများက သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ သည့်နှယ် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်၍ ရီဝေမှုန်မှိုင်းနေသည်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က-

“ဟော ကြည့်၊ ပြောပြန်ပြီ။ ‘ငါတို့ နင့်ကို စိုး’တဲ့ ဘာ စကားတွေလဲ”

ရှာလီက-

“တုံးအမိုက်မဲသူတွေ ပြောတဲ့ စကားပေါ့”

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က-

“ကလေးတွေက တော်တော်တုံးတာပဲနော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော် တော် အထင်သေးကြတယ်”

မသိလျှင် ရာသီဥတုအကြောင်း ပြောနေသည့်နှယ် ကလေးတွေကို ရှေ့မှောက်မှာပင် အားမနာတမ်း ဖော်ကားနေကြသည်။

ရှာလီက-

“ဒါပေါ့ ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ရယ်”

ဆိုးဝါးသော မျက်စိဆရာဝန်မက-

“ဂျော်ဂျီနာ လို့ ခေါ်လေ”ဟု ဆိုကာ ကလေးများဘက် လှည့်၍

“ကဲ ကလေးမတို့၊ ဒီမှာ ကလော့စ်က အပွင့်မန့် လုပ်ပြီးတော့ နည်းနည်းပြင်းသွားတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ တကယ်ဆို ကောင်းတာထက်တောင် ပိုဦးမယ်...”ဟု ပြောကာ တံခါးဝသို့ ကြိမ်လုံးဖြင့် ထိုးပြရင်း

“...ထွက်ပေါက်ကိုတော့ သိပါတယ်နော်”

ကလော့စ်က-

“မသိဘူး၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ မမှတ်မိဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က-

“မျက်စိစမ်းသပ်ပြီးရင် ဒီလို ဖြစ်နေကျပဲ၊ ကဲ... ပြေးကြပေတော့”
ဝိုင်အိုလက်က ကလေးကို လက်ဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ပြင်ရင်း မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်-

“ကျွန်မတို့ကို တကယ် လွှတ်ပေးတာလား”

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က-

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တို့ရော၊ တို့ရဲ့ ဧည့်ကြိုနဲ့ပါ ပြန်
တွေ့ရမှာပါ။ နောက်ပိုင်းကျ ကလေးက မတော်တဆတွေ အမြဲလုပ်တော့မှာ”

ဆန်နီက-

“ရူးပစ်ရှ်” ဟု အော်လိုက်ရာ ‘အဲဒါ မတော်တဆမှ မဟုတ်တာ။
စိတ်ညှို့ခံရလို့ ဖြစ်တာ’ ဟု ဆိုလိုဟန် တူ၏။

သို့သော် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ လျှောက်လမ်း
အတိုင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရှာလီကသာ နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ပန်းရောင်
ဆိုးထားသော အရိုးငေါငေါ လက်ဝါးကို ထောင်ပြသည်။ ကလေးက
ယောင်နုဖြင့် လက်ပြန်ထောင်ပြရာ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက သူ့လက်ကို
ဆွဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာစဉ် ဝိုင်အိုလက်က မောင်ဖြစ်သူ
အား-

“နင်က ဘာလို့ လက်ပြန်ပြရတာတုံး” ဟု ဟောက်သည်။

ကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ-

“သူပုံက သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးနဲ့ တူတာကိုး၊ အရင်က
တစ်နေရာမှာ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ဆန်နီက-

“ဘယ်လီဆွဲ” ဟု ပြောရာ ‘အဲဒါ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မြူးစားကြီး
အိုးလမ်လေ’ ဟု ဆိုလိုကြောင်း သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

ကလော့စ်က မရေမရာ လေသံနှင့်-

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

ဝိုင်အိုလက်က စိတ်ပျက်စွာ-

“ဖြစ်ရလေ၊ ကလော့စ်ရယ်၊ ရှာလီနဲ့ စကားပြောမယ့်အစား နင့်ကို လာကယ်လိုက်ရမှာ၊ နင်စိတ်ညှို့ခံလိုက်ရပြန်ပြီဟ၊ စိတ်ကို စုစည်းထားစမ်း ကလော့စ်။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

ကလော့စ်က လေးတွဲစွာ-

“ငါ့မျက်မှန် ကျိုးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သစ်ခွဲစက်ထဲက ထွက်လာ တယ်၊ ပြီးတော့... ငါ အရမ်းနုံးနေတယ် ဗာရွန်နီကာ၊ အိပ်ရာဝင်လို့ ရမလား”

“ငါ့နာမည် ဝိုင်အိုလက်လေ။ ဗာရွန်နီကာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆောရီးပါ။ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့”

ဝိုင်အိုလက်က အိမ်တံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပြီး သုံးယောက်သား ပန်ထရိုဗီးလ်လမ်းအတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျစွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက် နှင့် ဆန်နီသည် ရထားမှ ဆင်းလာပြီးနောက် သစ်ခွဲစက်ဆီ ပထမဆုံး ရောက်လာစဉ်က မျက်လုံးပုံ အဆောက်အအုံကို တွေ့ရသည့်အခိုက်ကို ပြန် သတိရမိကြသည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် အဓိကပြဿနာ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ မသိစိတ်က ပြောသော်ငြား နားမထောင်မိဘဲ မစွတာပိုး စကားကိုသာ နားထောင်ခဲ့သည်။

ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီအား-

“တို့တွေ အိပ်ဆောင်ကို ပြန်လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်၊ ဒီလို အခြေအနေမှာ ကလော့စ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမှန်း ငါလည်း မသိဘူး၊ ဆရာ့ကို သွားပြောသင့်တယ် ထင်တယ်၊ သူ ဆိုရင်တော့ ကူညီနိုင်မှာပဲ”

ဆန်နီက သုန်မှုန်စွာ-

“ဂူရီ” ဟု ထောက်ခံသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ကလော့စ်အား သစ်ခွဲစက်ဝင်းကို ဖြတ်သန်း ၍ အိပ်ဆောင်ဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အဆာပြေစားချိန် ရောက်လုပြီဖြစ်၍ အလုပ်သမားများ အိပ်စင်အသီးသီးမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထိုင်စကား ပြောနေ ကြတာ တွေ့ရသည်။

လုပ်သားတစ်ယောက်က-
 “ဪ ပြန်လာကြသေးတယ်ပေါ့၊ မင်းကြောင့် ဖီးလ် ဒဏ်ရာ ရသွားတာတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲတာ အံ့ဩပါ့”

ခြေထောက်ကို ကျောက်ပတ်တီးစည်းကာ အိပ်စင်မှာ လှဲနေသော ဖီးလ်က-

“ဟာ... ရပါတယ်၊ ကလေးက တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကလေးက ဇေဇေဝါနှင့်
 “ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာလဲ ဟင်”

ဝိုင်အိုလက်က-
 “မောင်လေးက အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ပါ၊ ဖီးလ်ကော သက်သာရဲလား ဟင်”

“ဟာ... သက်သာတာပေါ့၊ ခြေထောက်နာတာကလွဲပြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘဲဟာ၊ တော်တော်ကို ကံကောင်းလို့၊ အဲဒါ ထားပါဦးလေ၊ ဖိုမင်က မင်းတို့အတွက် ဆိုပြီး မှတ်စုတစ်ရွက် လာပေးထားတယ်၊ တော်တော်အရေး ကြီးတယ် တဲ့”

ဖီးလ်က ဝိုင်အိုလက်ကို ‘ဘော်ဒလဲယား’ ဟု စာရိုက်ထားသော စာတစ်အိတ် ကမ်းပေးသည်။ ထိုစာအိတ်ပုံစံက သစ်ခွဲစက်သို့ လာရန် ဖိတ်ခေါ် တုန်းက စာအိတ်နှင့် တူ၏။ အထဲတွင်-

‘အမှာစာ
 ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများသို့
 ဆရာမှ
 အကြောင်းအရာ - ယနေ့ဖြစ်ပွားသော မတော်တဆမှု
 ဒီနေ့မနက်က စက်ရုံမှာ မတော်တဆဖြစ်လို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်
 ဒဏ်ရာရပြီး အလုပ်ရပ်လိုက်ရတယ်လို့ သတင်းလာပို့တယ်။ မတော်တဆ
 ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေကြောင့်ပဲ။ လုပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲ
 စက်မှာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေ မခန့်ဘူး။ မတော်တဆတွေ ဆက်ဖြစ်

မယ်ဆိုရင် အလုပ်ထုတ်ပြီး တခြားနေရာ ပို့မယ်။ မြို့ထဲမှာ ကလေးသုံးယောက်
ကို ပျော်ပျော်ကြီး မွေးစားချင်တဲ့ သဘောမနောကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
နေတယ်။ နာမည်က ရှာလီတဲ့။ ဧည့်ကြိုစာရေးမ လုပ်တယ်။ အလုပ်မှာ
ဆက်ပြီး ညံ့ဖျင်းမယ် ဆိုရင် မင်းတို့သုံးယောက်လုံးကို သူ့ဆီ သွားထားမယ်’
ဟု ရေးထားလေသည်။

အခန်း (၁၀)

ဝိုင်အိုလက်သည် မှတ်စုစာရွက်ကို မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြပြီးသည့်နောက် မည်သူက ပို၍ ဝမ်းနည်းနေသည်ကို မဝေခွဲနိုင်တော့ချေ။ ဆန်နီသည် သတင်းဆိုးကို ကြားသည့်နောက် ဝမ်းပန်းတနည်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိရာ ထက်လှသော သွားလေးများကြောင့် သွေးစက်လေးများ မေးစေသို့ စီးကျလာသည်။ ကလေးစကား ဘာမှ မကြားလိုက်သလိုမျိုး တစ်နေရာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဤသည်မှာလည်း သောကရောက်နေသော အပြုအမူသာ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အိုလက်ကတော့ မှတ်စုစာရွက်ကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့သည့်အလား အိပ်စင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဖီးလ်က ကရုဏာသက်စွာ-

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“သတင်းဆိုးမို့လို့လား ဟင်၊ တစ်ခါတလေ တချို့အရာတွေဟာ သတင်းဆိုးဟန်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတတ်ကြပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်”

ဝိုင်အိုလက်သည် ဖီးလ်အား ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အပြုံး ကြွက်သားများက တင်းခံနေသဖြင့် မပြုံးနိုင်ချေ။ မြို့စားကြီး အိုးလမ် တစ်ဦး တည်းသာ အယောင်ဆောင်သူ ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူမက

“တို့တွေ ဆရာကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ အခု ဖြစ်နေတာတွေကို သူ့ကို သွားရှင်းပြရမယ်”

ဖီးလ်က-

“ဆရာကို အပိုင်မန်မယူဘဲ သွားတွေ့လို့ မရလောက်ဘူး”

“အခုက အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ၊ လာ ဆန်နီ၊ လာ...”

ကလော့စ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် သူမ ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ သည်တော့မှ သူ့အခြေအနေနှင့် ရှေးရှေးက ဘော်ဒလဲယား အုပ်ထိန်းသူမှန်သမျှ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်ကိုလည်း ပြန်သတိရသွား၏။ ကလော့စ်ကလည်း စိတ်ညှို့မခံရတော့သည့်အခါ အိုးလမ် လို ရက်စက်သော လူသတ်မှုတွေ ကျူးလွန်လာမှာလား မသိ။

ဆန်နီက-

“ဒင်နယ်” ဟု ဆိုရာ ဝိုင်အိုလက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး -

“ကလော့စ်ကတော့ လိုက်လို့ မဖြစ်လောက်ဘူး ဖီးလ်၊ ကျွန်မတို့ ဆရာ့ဆီ သွားနေတုန်း မောင်လေးကို ကြည့်ထားပေးလို့ ရမလား ဟင်”

ဖီးလ်က-

“ကြည့်ပေးမှာပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်က ကလော့စ်ကို အိမ်စင်ဆီ ခေါ်လာရင်း ဖီးလ်အား-

“မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ရမှာနော်၊ သူက...၊ သူက နောက်ပိုင်း ကျ အရင်လို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ ဖီးလ်လည်း သတိထားမိမှာပါ၊ သူ့ကြောင့် ပြဿနာမတက်အောင် ဂရုစိုက်ပေးပါနော်” ဟု သေချာမှာသည်။ ဖီးလ်က

“ဂရုစိုက်ပေးပါမယ်” ဟု ကတိပေးသည်။
 ဝိုင်အိုလက်က-
 “ကဲ ခုတော့ အိပ်လိုက်ဦးနော် ကလော့စ်၊ မနက်ကျရင် သက်သာ
 သွားမှာပါ”

ဆန်နီက-
 “ဝတ်” ဟု ဆိုရာ ‘သမီးလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်’ ဟု ဆိုလို
 ဟန် တူ၏။

ကလော့စ်က အိပ်စင်တွင် ဝင်လှဲသည်။ တစ်နေ့ကုန် ဖိနပ်မပါဘဲ
 လျှောက်သွားထားသဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခြေဗလာကို ညီအစ်မ
 နှစ်ယောက် တွေ့ကြရ၏။

ကလော့စ်က-
 “ဝွတ်နိုက် ဝိုင်အိုလက်။ ဝွတ်နိုက် ဆူဆန်”
 ဝိုင်အိုလက်က-
 “သူ့နာမည်က ဆန်နီလေ”
 ကလော့စ်က-
 “ဆောရီးပါ၊ အရမ်းပြင်းနေလို့၊ မနက်ကျရင် တကယ် သက်သာ
 သွားမှာလား ဟင်”

ဝိုင်အိုလက်က-
 “ကံကောင်းရင်ပေါ့လေ၊ ကဲ အိပ်လိုက်တော့နော်”
 ကလော့စ်က အစ်မဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ-
 “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြောပြီး မျက်လုံး မှိတ်လိုက်
 သည်နှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား၏။

ဝိုင်အိုလက်က မောင်ဖြစ်သူကို စောင်ခြံပေးရင်း စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေ
 မိသည်။ ပြီးနောက် ဆန်နီကို လက်ဆွဲကာ ဖီးလ်ကို ပြုံးပြပြီး အိပ်ဆောင်
 အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး ရုံးခန်းရှိရာ လျှောက်သွား၏။ မှန်ရှိသော နေရာကို
 ဖြတ်လာကြစဉ် မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် သူတို့ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ
 တံခါးကိုသာ သွားခေါက်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့”

မိုးပေါက်သလို ကျယ်လောင်လှသော ဆရာအသံကို မှတ်မိသည် နှင့် တံခါးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာသည် နက်မှောင်သော သစ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဧရာမစားပွဲကြီး တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် သောက်နေဆဲ ဖြစ်၍ မီးခိုးငွေ့ နောက်ကွယ်မှ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ စားပွဲခုံမှာ စက္ကူအိတ်တွေ၊ စာရွက်တွေ ပွနေပြီး အပြင်ဘက်ရှိ စက်ရုံသင်္ကေတလိုပင် ပီကေဖြင့် စာလုံးဖော်ထားသော ‘ဆရာ’ဆိုသည့် နာမည်ပြားတစ်ခု ရှိသည်။ ဆရာ ထိုင်နေသော စားပွဲခုံသာ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်လေး လင်းနေသဖြင့် အခန်းထဲရှိ ကျန်နေရာများမှာ ဘာတွေ ရှိမှန်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ဆရာဆေးမှာ ချားလိစ်က မတ်တတ်ရပ်နေပြီး သူတို့ညီအစ်မ ဝင်လာတော့ အားတုံ့အားနာ ပြုံးပြသည်။

ဆရာက-

“အပွိုင့်မန့် ယူထားသလား”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ အရေးတကြီး ပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

ဆရာက-

“အရေးကြီး၊ မကြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာ ငါ၊ နာမည်ပြားကို မြင်လား၊ ဆရာလို့ ပြောထားတာ၊ အေး၊ အဲဒါ ငါပဲ၊ ငါ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောမှ အရေးကြီးတယ်၊ နားလည်လား”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခု ဖြစ်နေတာတွေကို ကျွန်မ ရှင်းပြတဲ့ အခါ အရေးကြီးမှန်း ဆရာလည်း သဘောတူပါလိမ့်မယ်”

ဆရာက-

“ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ငါသိတယ်၊ ငါက ဆရာပဲဟာ၊ မသိစရာ လား၊ မတော်တဆမှုအကြောင်း ငါ ပို့လိုက်တဲ့ မှတ်စု မရဘူးလား”

ဝိုင်အိုလက်က အသက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းကာ ဆရာ့ မျက်လုံးကို သေချာကြည့်လိုက်၏။ အနည်းဆုံး ဆေးလိပ်ငွေ့ကြားမှ မျက်လုံး ရှိလောက်သည့် နေရာကို မှန်း၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက-

“မတော်တဆမှုက ကလေးစစ် စိတ်ညှို့ခံရလို့ ဖြစ်တာ” ဟု ပြောချ လိုက်သည်။

ဆရာက-

“မင်း မောင်လေး ဘာပဲ ဝါသနာပါပါ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မတော် တဆ ဖြစ်တာကိုတော့ လက်မခံဘူး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဆရာ နားမလည်လို့ပါ။ ကလေးစစ်ကို ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က စိတ်ညှို့ အိပ်မွေချလိုက်တာ၊ သူက မြို့စားကြီး အိုးလဖ်နဲ့ ကြံရာပါပဲ”

ချားလ်စ်က-

“ဟာ...၊ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးတွေပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ရပ်တန့်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ဆရာ”

ဆရာက-

“ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ရပ်၊ မင်းတို့ ကလေးတွေ မတော်တဆ ထပ်ဖြစ် အောင် မလုပ်နဲ့၊ မင်းတို့ ဘေးကင်းအောင် သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ခန့်ထားတာ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း အပြင်မှာ သွားနေကြ”

ချားလ်စ်က-

“ကလေးတွေကို ဒီလိုမျိုး လမ်းပေါ် မောင်းထုတ်လို့ မရဘူးလေ ဆရာ” ဟု အော်သည်။

ဆရာက-

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ မှတ်စုထဲမှာ ငါရှင်းပြပြီးပြီ၊ ဧည့်ကြိုစာရေးမ လုပ်တဲ့ သဘောအရမ်းကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီ၊ ငါ့မှာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ကလေးသုံးယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတော့ သူက ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် မင်းတို့ကို ခေါ်ထားပါရစေတဲ့ သူက ကလေး အရမ်း လိုချင်နေတာ”

ဆန်နီက-

“ပက်ရှ်” ဟု အော်လိုက်သလို ဝိုင်အိုလက်ကလည်း-

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“အဲဒါ မြို့စားကြီး အိုးလမ်ပဲ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။
ဆရာက မျက်နှာရှိနေဟန်တူသော ဆေးလိပ်ငွေများကို လက်ညှိုး
ထိုးကာ-

“ငါ့ပုံက အရူးနဲ့ တူနေသလား၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ် ဘယ်လိုပုံမျိုး
ဆိုတာကို မစွတာပိုးက အတိအကျ ပြောပြခဲ့တာ၊ ဧည့်ကြိုစာရေးမက သူနဲ့
တစ်နေရာမှ မတူတူး၊ သူက အရမ်းသဘောကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်”
ချားလ်စ်က-

“ဆေးမင်ကြောင်ကော တွေ့ခဲ့လား၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ်ရဲ့ ခြေချင်း
ဝတ်မှာ ဆေးမင်ကြောင်တစ်ခု ရှိတယ်လေ၊ မှတ်မိလား”
ဆရာက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ဆေးမင်ကြောင်ကို ရှာစရာလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်
ကို လိုက်ကြည့်တာ ရိုင်းတယ်”
ဝိုင်အိုလက်က-

“သူက မိန်းမ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သူက မြို့စားကြီး
အိုးလမ်ပဲ”
ဆရာက-

“သူ့နာမည်ပြားကို ငါ တွေ့ပြီးပြီ၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ်လို့ ရေးမထား
ဘူး၊ ရှာလီ တဲ့”
ဆန်နီက-

“ဖိတီ” ဟု ဆိုရာ ‘နာမည်ပြားမှာ ရေးထားရုံနဲ့ သက်သေပြလိုမှ
မရတာ’ ဟု ပြောမှန်း သိပြီး ဖြစ်ကြပေမည်။
သို့သော် ဆရာက စားပွဲကို အုန်းခနဲ လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုချလိုက်

သဖြင့် ဝိုင်အိုလက်ခမျာ ဘာသာပြန်ချိန် မရလိုက်ချေ။
ဆရာက-

“စိတ်ညှို့တာတဲ့၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ်တဲ့၊ ဖိတီ တဲ့၊ တော်...
တော်လိုက်တော့၊ မင်းတို့ အလုပ်က သစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ်ကြီးစားဖို့၊ မတော်
တဆ မဖြစ်အောင် နေဖို့၊ ကိုးရီးကားရား လာလုပ်နေတဲ့ ကလေးတွေနဲ့
ညှို့နှိုင်းရတာ အလုပ်ရှုပ်တယ်”

ဝိုင်အိုလက်က တခြားနည်းကို ခပ်မြန်မြန် စဉ်းစားရင်း-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မစ္စတာပိုးကို ဖုန်းခေါ်လို့ ရမလား၊ သူက မြို့စားကြီး အိုးလမ်အကြောင်း အကုန်သိပြီးသား ဆိုတော့ တစ်ခုခုများ ကူညီ နိုင်မလားလို့”

တကယ်တော့ မစ္စတာပိုးသည်လည်း သိပ်အကူအညီမရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း ထည့် မပြောတော့ချေ၊ ဆရာက-

“မင်းတို့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးထဲမှာ နယ်ဝေး ဖုန်းခေါ်ရမယ့် စရိတ်ပါ ထည့်တွက်စေချင်တယ်ပေါ့လေ။ ငါတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ထပ်လုပ် ရင် မင်းတို့ကို ရှာလို့ဆီ ပို့မယ်၊ ဒါပဲ”

ချားလ်စ်က-

“ဆရာရယ်၊ သူတို့က ကလေးတွေပဲဟာ၊ ဒီလိုတော့ မပြောသင့် ပါဘူး၊ တွေ့ရသလောက် ပြောရရင် ဘော်ဒလဲယားကလေးတွေကို စက်မှာ တောင် မခိုင်းသင့်ပါဘူး၊ မိသားစုဝင်တွေလို ဆက်ဆံရမှာ မဟုတ်လား”

ဆရာက-

“မိသားစုဝင်တွေလို ဆက်ဆံနေတာပဲလေ။ အိပ်ဆောင်မှာ ငါ့ အမျိုးတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ မင်းက ငါ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်နေလို့ အတိုက် အခံ မပြောချင်ဘူးနော် ချားလ်စ်၊ မင်းအလုပ်က ငါ့အင်္ကျီတွေ မီးပူတိုက်၊ ငါစားဖို့ ကြက်ဥကို မွှေကြော်၊ ငါ့ကို ဆရာ လာမလုပ်နဲ့”

ချားလ်စ်က လေသံပျော့သွားကာ-

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆောရီးပါဗျာ”

ဆရာက-

“ကဲ အခု အားလုံး ထွက်သွားကြတော့၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်”

ဆန်နီက တစ်ခုခုပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း အရာရောက် မည် မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် မပြောတော့။ ဝိုင်အိုလက်က တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခု ထောက်ပြဖို့ စဉ်းစားမိသော်လည်း မတန်မှန်း သိသဖြင့် မပြောတော့။

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

ချားလ်စ် အဓိကအချက်တစ်ခုကို ပြောရန် လက်ထောင်လိုက်သော်လည်း အရာလည်း မရောက်၊ တန်လည်း မတန်မှန်း သိသဖြင့် သုံးယောက်သား ဘာစကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ မှောင်မည်းနေသော ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်၍ စကြို လမ်းမှာ ခဏရပ်နေမိကြသည်။

ချားလ်စ်က-

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဦး ကူညီပါ့မယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်

က-

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ၊ မြို့စားကြီး အိုးလမ် ဒီရောက်နေပြီလို့ မစွတာပိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပေးမှာလား”

ဆန်နီက-

“အူလို” ဟု ဆိုရာ ‘ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်ကို သွားဖမ်းမှာလားဟင်’ ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“သမီးတို့ကို ရှာလီ တွေ့မသွားအောင် ဝှက်ထားပေးမှာလားဟင်”

ဆန်နီက-

“ဟန်နီပူးလ်” ဟု ပြောရာ ‘ကလေးတစ်ကို စိတ်ညှို့ပြေအောင် လုပ် ပေးမှာလား ဟင်’ ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ချားလ်စ်က-

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ ဦး မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဆရာ စိတ်ဆိုး သွားလိမ့်မယ်၊ တို့တွေ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျရင် စပျစ်သီးခြောက်တွေ ခိုးလာပေးမယ်လေ၊ အဆင် ပြေတယ် မလား”

မပြေပါ။ ယင်းမှာ လုံးဝ အဆင်မပြေပါချေ။ စပျစ်သီးခြောက် ဆိုသည်မှာ အာဟာရဖြစ်သော်ငြား ဈေးကြီးသည်လည်း မဟုတ်သလို တချို့ သူတွေ ဆိုလျှင် အရသာရှိသည်ဟုပင် မထင်ကြချေ။ အကူအညီ ရသည်ဟု ကြံဖန်တွေးရသည့်တိုင် စပျစ်သီးခြောက် ဆိုသည်မှာ ချားလ်စ် လုပ်ပေးနိုင် သော အနည်းပါးဆုံး အကူအညီသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဝိုင်အိုလက်က ဘာမှ

ပြန်မဖြောင့် စင်္ကြံလမ်းကိုသာ ငေးနေမိသည်။ ဆန်နီကလည်း မဖြောင့်
 စာကြည့်တိုက် တံခါးရှိရာကိုသာ တွားသွားနေ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည်
 ချားလ်စ်နှင့် စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အမြန်ကြံရတော့မည်။
 ကလေးများအနေဖြင့် အလွန်တရာ ခက်ခဲကျပ်တည်းလာသော အခြေအနေမို့
 စပျစ်သီးခြောက်ထက် ပို၍ အထောက်အကူရသော အရာတစ်ခုခု ထွက်ပေါ်
 လာရန် ရသမျှ အချိန်အတွင်း ကြိုးစားရတော့မှာ ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၁)

ရှေ့မှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်၏ ပထမဆုံးစာကြောင်းကို ဖတ်လိုက်သည်နှင့် ထိုစာအုပ်မှာ ဘာဇာတ်လမ်းမှန်း တန်းသိသည်မျိုး ဖြစ်နေတတ်ရာ ဤစာအုပ်မှာ ‘ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများသည် မီးရထား၏ ညစ်ထပ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ဖိုင်းနိုက် တောအုပ်ကြီးအုပ်ဆိုင် မှောင်မည်းနေပုံကို ငေးမောရင်း သူတို့ဘဝ ဘယ်တော့များမှ သာယာပါ့မလဲဟု တွေးနေကြသည်’ ဟူ၍ စထားသောကြောင့် ဤဇာတ်လမ်းမှာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့၍ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းမည်မှာ သေချာလှ၏။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက် စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီတို့ ခံစားရသော ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုအား ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ်လည်း သူတို့ခမျာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေကြရှာ၏။ တစ်ခုမှာ ဆရာ၏ မတရားသဖြင့် ရက်စက်

သော အပြုအမူဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ ချားလ်စ်ဆီမှ မည်သည့်အကူအညီမျှ မရနိုင်ဟု သိသွားသောကြောင့်ပင်။ ကလော့စ်တစ်ယောက် နောက်တစ်ဖန် စိတ်ပြန်ညှို့ ခံလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ပါသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်သည် ရှာလီအဖြစ် ဒုက္ခပေးရန် သူတို့ဘဝထဲ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာ သောကြောင့်တည်း။

ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်ရေးသော ‘အဆင့်မြင့် စက္ခုသိပ္ပံ’ စာအုပ်ကို စဖတ်လိုက် သည်နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးမှာ စိုးရိမ်မှုက အပိုဆောင်းလာပြန်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီအား ပထမဆုံးစာကြောင်း ဖြစ်သည့် ‘ထူထဲသော ဤ စာအုပ်သည် အမြင်အာရုံစနစ်များရှိ မျက်စိရောဂါကုသမှုဆိုင်ရာ သုံးသပ်ချက် များ၏ တွေးခေါ်ယူဆပုံနှင့် ယင်း၏ နောက်ပိုင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ အခြေအနေ များကို နုတ်ယူဖယ်ရှားခြင်းအတွက် အရေးကြီးသော မဖြစ်မနေ အားစိုက် ဖော်ထုတ်မှုများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနိုင်ရန် ပညာရပ်၏ ကျယ်ပြန့် မှု တချို့တစ်ဝက်ကို ခြုံငုံသုံးသပ်သောအားဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ထားပါ သည်။’ဟု အကျယ်ကြီး ဖတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် အလွန်ဖတ်ရခက်၍ ပျင်းရိ ဖွယ် ကောင်းမည်မှန်း နားလည်လိုက်ရာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ပြီးအောင်မှ ဖတ်နိုင်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ကြောက်လန့်သွားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“အမယ်လေး၊ ဖတ်ရခက်လိုက်တဲ့ စာအုပ်၊ အဘိဓာန် တစ်အုပ် လောက် ရှိမှ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း သိရမယ် ထင်တယ်”ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ဆန်နီက-

“ရက်ရှ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ‘ကလော့စ်သာ စိတ်ညှို့မခံရရင် ဒီ စာကြောင်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြနိုင်မှာ’ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

စိတ်ညှို့အိပ်မေ့ချခံနေရသော ကလော့စ်ကို သတိရကာ နှစ်ယောက် သား သက်ပြင်းချမိကြသည်။ သူသည် သူတို့ညီအစ်မ သိသော ယခင်က

ကလေးနှင့် များစွာ ခြားနားသွားပုံရသဖြင့် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကြံဆောင်နေသော မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ အစီအစဉ်တစ်ခု ထမြောက်အောင်မြင်သွားပြီဟု ပြောလို့ ရသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ကလေးသည် လောကကြီးအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသည့် အသွင် ရှိသော်လည်း ယခုအခါ သူ့မျက်နှာက ဗလာ ဖြစ်နေ၏။ စာဖတ်လျှင် မှေးစင်းနေတတ်သည့် သူ့မျက်လုံး များက အခုတော့ တီဗွီကြည့်နေသလို ပြူးကျယ်နေ၏။ သတိအနေအထားနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောစရာ စကားတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေတတ်သည့် ကလေးစံ မှာ ဆွံ့အ လုနီးပါး မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကလေးတောင် ဒီစကားလုံးတွေကို ရှင်းပြနိုင်ပါ့မလား ဟယ်၊ သူပြောတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဗလာကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲတဲ့။ စိတ်ညှိခံရရင် စကား လုံးတွေပါ မေ့သွားတာလား မသိဘူး၊ ဖီးလ် ဒဏ်ရာရသွားတုန်းက ‘မဟား တရား’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်သေးတယ်၊ ဆန်နီလည်း နားလိုက် တာ ကောင်းမယ်။ အသုံးကျမယ့်ဟာ တစ်ခုခု ဖတ်မိရင် နှိုးမယ်လေ”

ဆန်နီက သူ့တစ်ကိုယ်စာလောက် ထူသော အဆင့်မြင့် စက္ကသိပုံ စာအုပ်ဘေးမှာ လာလှဲသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ညီမလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စာအုပ်ဆီ အာရုံပြန်လွှဲသည်။ သူမလည်း စာဖတ်ရတာ နှစ်သက်ပါ၏။ သို့သော် စူးစမ်းလေ့လာဖို့ထက် တီထွင်ဖန်တီးဖို့ကို ပိုအားသန်သူ ဖြစ်ရာ ကလေးစံလောက် စာဖတ်စွမ်းရည် မကောင်းချေ။

ဝိုင်အိုလက်သည် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ် ရေးထားသော ပထမဆုံး စာကြောင်းကို သေချာကြည့်ရင်း ခက်ခဲသော စကားလုံးများ ရောထွေးနေ သည်ကို သိသွားသည်။ ကလေးစံသာ စိတ်ညှိမခံရလျှင် ဤအခြေအနေမှ ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုကို ရှာကြံနိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။ ကလေးစံသာ ဆိုလျှင် ဤစာကြောင်းများကို ဘယ်လို ဖတ်မလဲဟု စဉ်းစားကြည့်ရင်း သူနည်းနာ များအတိုင်း လိုက်တု၍ ဖတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ပထမဆုံး မာတိကာကို လှန်ပြီး ခေါင်းစဉ်နှင့် တစ်ခန်းချင်းရှိ စာမျက်နှာ နံပါတ်စာရင်းကို လိုက်ကြည့်သည်။ စာအုပ်ကို စလှန်စဉ်က

mgjoe.com

ဘယ်လိုမှ အာရုံစိုက်လို့ မရသော်လည်း ကလေးစစ်သာဆို ဘယ်အခန်းက အသုံးအဝင်ဆုံး ဖြစ်မလဲ ရှာဖွေဖို့ မာတိကာကို အရင်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်လိမ့် မည်ကို သိသည်။ မာတိကာကို ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ကြည့်သော် ဤသို့ တွေ့ရ၏။

၁။ မိတ်ဆက်	၁
၂။ အခြေခံမျက်စိပညာ	၁၀၅
၃။ အနီးကြည့်နှင့် အဝေးကြည့်	၂၇၉
၄။ မျက်စိကွယ်ခြင်း	၃၁၁
၅။ မျက်တောင်ယားယံခြင်း	၃၉၈
၆။ မျက်စိသူငယ်အိမ် ထိခိုက်ခြင်း	၅၀၁
၇။ မျက်တောင်ခတ်ခြင်း ပြဿနာ	၆၁၂
၈။ မျက်စိမှိတ်ခြင်း ပြဿနာ	၆၅၀
၉။ ခွဲစိတ်မှုဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းများ	၇၈၃
၁၀။ မျက်မှန်၊ တစ်ဖက်တပ်မျက်မှန်နှင့် မှန်ဘီလူး	၈၅၇
၁၁။ နေကာမျက်မှန်	၉၂၆
၁၂။ အိပ်မွေ့ချခြင်းနှင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း	၉၂၇
၁၃။ ဘယ်မျက်စိအရောင် အကောင်းဆုံးလဲ	၁၀၀၀

အခန်း ၁၂ မှာ အသုံးအဝင်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်မှန်း ဝိုင်အိုလက် တန်းသိလိုက်သည်။ စာမျက်နှာ ၉၂၇ ကို လှန်မကြည့်ရသေးသော်လည်း မာတိကာကို ကြည့်လိုက်မိတာ မှန်သွားပြီဟု ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့နှင့် ‘အိပ်မွေ့ချခြင်းနှင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း’ အခန်းစဉ်သို့ ရောက်အောင် တဖျပ်ဖျပ် လှန်လိုက်၏။

အစမှ အဆုံးတိုင် တစ်သမတ်တည်း တူညီသော စာအုပ်များကို ‘ရေးဟန် ငြိမ်သည်’ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပမာ-သင် ယခုဖတ်နေသော စာအုပ်သည် ဇာတ်လမ်းအစကတည်းက စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလိုက်သည် မှာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာသို့ ရောက်သည့်တိုင် ဆက်၍ စိတ်ညစ်စရာ

ကောင်း နေဦးမည် ဖြစ်၍ ရေးဟန် ငြိမ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် အခန်း ၁၂ ကို စဖတ်လိုက်သည်နှင့် ရေးဟန် ငြိမ်လှမှန်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ‘အိပ်မွေ့ချခြင်းနှင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း’ အခန်း၏ ပထမဆုံးစာကြောင်းမှာ ‘အိပ်မွေ့ချခြင်း ဆိုသည်မှာ အစွမ်းအနိသင် ထက်မြက်သော်လည်း ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ်များသော နည်းနာ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ယုံကြည်သက်ဝင်ခါစ လူများအဖို့ စမ်းသပ် မကြည့်သင့်ချေ။’ ဟူ၏။ ယင်းမှာ စာအုပ်အရှေ့ပိုင်းက ပထမဆုံးစာကြောင်းလိုပင် နားလည်ရခက်ပြီး ပျင်းစရာ ကောင်းသည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် ထိုစာကြောင်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျလာ၏။ ကလေးစံသည် ဒီလို စာကြောင်းမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်များ ဖတ်နိုင်သလဲ မသိ။

ဘော်ဒလဲယားစံအိမ်မှာ နေကြစဉ်က မိဘများ၏ စာကြည့်ခန်းမှာ ထူထဲကြီးမားလှသော အဘိဓာန်တစ်အုပ် ရှိသည်။ ကလေးစံက ဖတ်ရခက်သော စာအုပ်များကို ထိုအဘိဓာန်စာအုပ်ကြီး၏ အကူအညီဖြင့် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ယခု အဘိဓာန်မရှိတော့ ဘယ်လို ဖတ်ရမလဲ မသိ။ ယင်းမှာ ပဟောဠိတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဝိုင်အိုလက်အနေဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ဖြေရှင်းမှ ရမည် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ထဲ ပြန်အာရုံစိုက်ပြီး စာကြောင်းကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖတ်ကြည့်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မသိသော စကားလုံးများကို ကျော်ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ‘အိပ်မွေ့ချခြင်း ဆိုသည်မှာ ဟိုသင်းသော်လည်း ဟိုဟာသော နည်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဟိုသင်းက စမ်းသပ် မကြည့်သင့်ချေ။’ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ထွက်လာရာ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း အတိအကျ နားမလည်စေကာမူ မှန်းကြည့်လို့ ရလာ၏။ ဝိုင်အိုလက်က ‘အိပ်မွေ့ချတယ် ဆိုတာ ခက်ခဲတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အပျော်တမ်း မစမ်းသပ်သင့်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့’ ဟု ကိုယ့်ဘာသာ မှန်းဆ တွေးတောကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူမ၏ တွေးဆချက်နှင့် သိပ်မကွာလှသဖြင့် စိတ်ဝင်စားလာ၏။

ညက နက်သည်ထက် နက်လာသော်လည်း ဝိုင်အိုလက်မှာ ဒေါက်တာ အော်ဝဲလ်၏ စာအုပ်ကို ထိုနည်းအတိုင်း တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ဆက်၍ ဖတ်ရှုလေ့လာသွားသည်။ ထိုနည်းဖြင့် စာဖတ်ခြင်းသည် မှန်းဆချက် တလွဲတချော်

mg...e.com

ဖြစ်တတ်သောကြောင့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း မဟုတ်သော်လည်း အရေးပေါ် အခြေအနေမို့ လုပ်ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် လပ်ကီးစမဲ စာကြည့်တိုက်တွင် အထောက်အကူ တစ်ခုခု ရလိုရငြား ရှာဖွေနေသော ဝိုင်အိုလက်၏ စာရွက်သံ တရွက်ရွက်သာ ထွက်နေသည်။ ညီမငယ်ကို ကြည့်လိုက်မိတိုင်းလည်း ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆန်နီကို သူမထက် အသက်ပိုကြီးလျှင် ကောင်းမှာ ဟု တွေးမိသည်။ လူတို့သည် ခက်ခဲသော ပြဿနာတစ်ခုခုကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားရသည့်အခါ အသုံးဝင်မည့် အဖြေတစ်ခုခု အလျင်အမြန် ရအောင် ကြံဆောင်နိုင်မည့် သက်ကြီးဝါကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်ကြ၏။ ဒေါ်လေးဂျီဆက်ဖင်းနှင့် နေရစဉ်က လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု မြှုပ်ထားသော မှတ်စု တစ်ရွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကလေးစဉ်နှင့်အတူ တိုင်ပင်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ကို သွားသတိရသည်။ ဆန်နီကျတော့ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ဖြစ်၏။ ဘော်ဒလဲယား မိသားစု၏ အငယ်ဆုံး သမီးလေး ဆန်နီသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသလို သွားကောင်းစွာ ပေါက်နေပြီ ဖြစ်ပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်တွင် ရှိသင့် ရှိထိုက်သည့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော် လူမမည် အရွယ်သာ ဖြစ်နေသေးသဖြင့် အခန်း ၁၂ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လို့ မရမှာ စိုးသည်။ သို့သော် အသုံးဝင်နိုင်သည် ထင်ရသော စာတစ်ကြောင်းကို တွေ့သောအခါ ဆန်နီကို လက်နှင့် အသာတို့၍ နှိုးလိုက်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်ပြလိုက်၏။

ဆန်နီ မျက်လုံးပွင့်လာသောအခါ ဝိုင်အိုလက်က-

“နားထောင်နော် ဆန်နီ။ ‘ရိုးရှင်းသော ဟိုသင်းစကားတစ်လုံးက စိတ်ညှို့ခံရသူကို ဟိုသင်းစေလိုရာ ဟိုဟာ စေခိုင်းနိုင်သည်’ တဲ့”

ဆန်နီက-

“ဟိုသင်း” ဟု မေးတော့ ဝိုင်အိုလက်က-

“အဲဒီစကားလုံးတွေတော့ ဖတ်ရခက်လို့ ငါလည်း မသိဘူး။

ဒေါက်တာအော်ဝဲလ် ဆိုလိုတာကို မှန်းကြည့်ရသလောက် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ညှို့လိုက်ရင် တိကျသေချာတဲ့ စကားတစ်လုံးပဲ ပြောစရာ လိုတယ်။ အဲဒီ

စကားကို နာခံသွားရော၊ စိတ်ညှို့ပညာ စွယ်စုံကျမ်းဖတ်ပြီး ကလော့စ် ပြောပြခဲ့တာ မှတ်မိလား။ ကြက်ကလေးလို လုပ်ပြတဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်ရယ်၊ တယောတီးတဲ့ ကုန်သည်ကြီးရယ်၊ စာရေးဆရာရယ်။ စိတ်ညှို့ခိုင်းစေတဲ့သူ အားလုံးက တိကျသေချာတဲ့ စကားတစ်လုံးပဲ ပြောကြတာ။ စကားလုံးတွေ တော့ မတူဘူးပေါ့၊ ကလော့စ်ကို ပြောတဲ့ စကားလုံးက ဘာများ ဖြစ်မလဲ မသိဘူး”

ဆန်နီက-

“ဟီးစ်” ဟု ပြောရာ ‘ခက်တာပဲ၊ သမီးက ကလေး ဆိုတော့ မသိဘူး’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဝိုင်အိုလက်က အသာအယာ ပြုံးပြပြီး ကလော့စ်သာ ရှိပါက ဘာပြောမည်နည်းဟု လိုက်စဉ်းစားကြည့်ရင်း-

“ဒီထက် ပိုသေချာတဲ့ အချက်အလက်တွေ ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဆန်နီက-

“ဘရီးဝေါ” ဟု ဆိုရာ ‘သမီးတော့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ပြောချင်ရာ ပြောပြီးနောက် စာကြည့်တိုက် က ပြန်ငြိမ်သက်သွား၏။ ဝိုင်အိုလက်က စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း ပို၍ စိုးရိမ် မောဟိုက်လာသည်။ နောက်မှာရီအနည်းငယ် ကြာလျှင် အလုပ်ပြန်စရတော့ မည် ဖြစ်၍ ကြိုးစားသမျှ အရာမထင်မှာ ကြောက်နေသည်။ ဆန်နီဘေးမှာ တင် အိပ်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်စဉ်မှာပင် အသုံးဝင်နိုင်သည့် စာတစ်ပိုဒ်ကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် အကျယ်ကြီး ကောက်ဖတ်လိုက်ရာ ဆန်နီပါ ပြန်နိုးလာ၏။

“စိတ်ညှို့၍ ဟိုသင်းခိုင်းစေရန် စိတ်ညှို့သူက ဟိုသင်းတုန်းက အတိုင်း ပြန်လည် အသုံးပြုရသည်။ ဟိုသင်းစကားလုံးကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုပြီး စေလိုရာကို ဟိုသင်းလိုက်လျှင် ချက်ချင်း ဟိုသင်းလိမ့်မည်’ တဲ့၊ ငါ့စိတ်ထင် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်က စိတ်ညှို့ဖို့ စကားတစ်လုံး အကျယ်ကြီး ရွတ်ရမယ်၊ ပြီးမှ ခိုင်းချင်တာ ဆက်ပြောရတာပဲ၊ အဲဒီစကားလုံးကို ဖော်ထုတ် နိုင်ရင် ကလော့စ်ကို စိတ်ညှို့လို့ ရမယ်၊ တို့လည်း ရှာလို့ လက်ထဲ မရောက်

တော့ဘူး”

ဆန်နီက မျက်လုံးပွတ်ရင်း-

“စကဲလ်”ဟု ဆိုရာ ‘အဲဒါ ဘာစကားလုံးလဲ သိချင်လိုက်တာ’
ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်မနှောင်းခင် ဖော်ထုတ်နိုင်မှ
ဖြစ်မယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းပြိုင်တူချရင်း ထို
စကားလုံးမှာ ဘာများ ဖြစ်နိုင်မလဲဟု စဉ်းစားကြည့်ကြသည်။ ထိုစဉ် ဝီးခနဲ
ရှည်လျား ကျယ်လောင်သော စက်လည်ပတ်သံတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့်
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်မိရင်း ဒေါက်တာ
အော်ဝဲလ် စာအုပ်ကို လက်မှာ တင်းတင်းဆုပ်၍ နေရာမှ အမြန်ထွက်ကြည့်
ကြသည်။ ယင်းမှာ သစ်ခွဲစက် လည်ပတ်သံ ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ယောက်သည်
မိုးမလင်းခင် မနက်အစောကြီးမှာပင် အသက်အန္တရာယ် အရှိဆုံး သစ်ခွဲစက်
ယန္တရားကို ဖွင့်လိုက်ခြင်းတည်း။

မိုးသောက်ရောင်နီ လာလုဆဲ ဖြစ်သော်လည်း မှောင်နေသေး၏။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ဝင်းကို ဖြတ်၍ စက်ရုံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ကြည့်သော
အခါ ဝင်ပေါက်ဝနားမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို လက်ညှိုး
တထိုးထိုးနှင့် အပြင်ထွက်သွားရန် အမိန့်ပေးနေသော ဖိုမင် ဖလက်ကူနိုတိုကို
တွေ့ကြရသည်။ သံချေးတက်နေသော လွှစက်က ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်
တဝီးဝီး အသံနှင့် လည်ပတ်နေသည်။ လွှစက်ထဲ တွန်းထည့်ရန် ကြိုးအထပ်ထပ်
ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသော သစ်လုံးတစ်ခု မြေကြီးပေါ်မှာ အသင့်ချထား
သည်။

သေချာမြင်ရအောင် စက်ရုံနား ကပ်ကြည့်သောအခါ တစ်စုံတစ်ခု
ကို ကြိုးအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားမှန်း တွေ့ကြရ၏။ ပို၍ သေချာ
မြင်ရအောင် ဖိုမင်နောက်ကျောမှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးချည်
ထားသည်မှာ ချားလစ် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့
နေသော ချားလစ်ကို သစ်လုံးနှင့် ပူး၍ ပိုးအိမ်ပမာ ကြိုးအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

ထားသည်။ ချည်ထားသော ကြိုးတွေက ပါးစပ်ပေါ်အထိ ဖုံးနေသဖြင့် ချားလစ် ပါးစပ်မှ ဘာသံမျှ ထွက်မလာသော်လည်း မျက်လုံးများကို ဖုံးမ နေသဖြင့် တစ်စတစ်စ နီးလာသော လွှစက်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေရှာသည်။

ဖိုမင်က-

“ငတုံးလေး၊ မင်းက ခုထိ ငါ့ဆရာ လက်က လွတ်ပြီး ကံကောင်း နေတယ်ပေါ့လေ၊ ဒီတစ်ခါ မရတော့ဘူး မှတ်၊ မတော်တဆ ထပ်ဖြစ်တာနဲ့ ငါတို့ဆီ ရောက်လာတော့မှာဆိုတော့ အခုဖြစ်မယ့် မတော်တဆမှုက သစ်စက် မှာ ကြုံဖူးသမျှထဲ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာတော့မှာ၊ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ် ယောက် လူသားပျဉ်ချပ်တွေအဖြစ် ဘဝပြောင်းသွားမယ်ဆို ဆရာ ဘယ်လောက် ဒေါပွလိုက်မလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့၊ ကဲ လပ်ကီးလေးရေ၊ သစ်လုံး ကို လွှစက်ထဲ တွန်းထည့်လိုက်စမ်း”

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းလှသည့် မြင်ကွင်း ကို ကြည့်ချင်၍ မဟုတ်သော်လည်း ဖိုမင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ ရောက် အောင် ရှေ့တိုးလိုက်သည့်အခါ ကလေးစစ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ကလေးစစ်သည် ထိန်းချုပ်ခလုတ်များတွင် ခြေဗလာနှင့် မတ်တတ် ရပ်၍ ဖိုမင်ကို ခံစားမှု ကင်းမဲ့စွာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ချားလစ်ခမျာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် လွန်းလှ၍ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လာလေ၏။

အခန်း (၁၂)

“ကလော့စ်၊ မလုပ်နဲ့”

ဝိုင်အိုလက်၏ အော်သံကြောင့် ဖိုမင်က ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မျက်နှာဖုံး အုပ်ထားသော မျက်နှာပေါ်က ပုတီးစေ့ မျက်လုံးလေးများဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ

“အံ့မယ်၊ မလောက်လေး မလောက်စား နှစ်ကောင်ပါလား။ မင်းတို့ပါ မတော်တဆမှုကို အချိန်မီ ကြည့်ရတာပေါ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါ မတော်တဆမှုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင် တမင်လုပ်တာ”

ဖိုမင်က-

“ချစ်တီးခေါင်း သန်းရှာနေပြန်ပြီ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါတွေ တစ်ချိန်လုံး ရှင်ပဲ လုပ်တာ။ ရှင်လည်း ဒေါက်တာအော်ဝဲလ် နဲ့ ရှာလီတို့နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ”

ဖိုမင်က-

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဆန်နီက-

“ဒယ်လူနီ”ဟု အော်လိုက်ရာ ‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဖိုမင်။ ကောက် ကျစ် ယုတ်မာတဲ့ လူ’ဟု ဆိုလိုဟန် တူ၏။

ဖိုမင်က-

“ဘာပြောတာလဲ၊ နားမလည်ဘူး မလောက်လေးမလောက်စား လေးရဲ့၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ လပ်ကီးလေး ကလေးစစ်ရေ၊ ဆက်လုပ်ကွယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“မလုပ်နဲ့ ကလေးစစ်၊ မလုပ်ရဘူး”ဟု အော်သလို ဆန်နီကလည်း

“ကူးတု”ဟု စူးခနဲ လိုက်အော်၏။

ဖိုမင်က-

“မင်းတို့ စကားတွေ ဘာမှ လုပ်မရဘူး၊ တွေ့လား”

ခြေဗလာနှင့် ကလေးစစ်က သူတို့ ညီအစ်မ စကားကို လုံးဝမကြား သည့်အလား သစ်လုံးဆီ လျှောက်သွားသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ကလေးစစ်ကို မကြည့်၊ ဖိုမင် ဖလက်ကူတိုနိုကိုသာ ကြည့်ရင်း ပြောသမျှကို လိုက်စဉ်းစား ကြည့်နေသည်။

ဖိုမင်ပြောတာ မှန်၏။ သူတို့စကား အရာမထင်သော်လည်း ဖိုမင်၏ တချို့စကားလုံးများက အသုံးဝင်မှန်း ဝိုင်အိုလက်က သိသည်။ ကလေးစစ် ကို စိတ်ညှို့အမိန့်ပေးသည့် စကားလုံးနှင့် စိတ်ညှို့ဖြေသည့် စကားလုံးက တစ်ခုတည်း ဖြစ်ကြောင်း လက်ထဲမှ စာအုပ်က ပြောထားသည်။ ဖိုမင်သည် ထိုစကားလုံးကို သုံး၍ အမိန့်ပေးကို ပေးရမည်။ ထို့ကြောင့် သူပြောခဲ့သမျှ စကားတစ်လုံးချင်းကို လိုက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဖိုမင်သည် ကလေးစစ်ကို ‘ငတုံးလေး’ဟု ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ယင်းစကားလုံး ဟုတ်ပုံ မရ။ ‘သစ်လုံး’ နှင့် ‘တွန်းထည့်လိုက်’လည်း မဖြစ်နိုင်။ သို့တည်းမဟုတ် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင် သည်ဟု တွေးကာ စိတ်အားငယ်သွား၏။

ကလော့စ် သစ်လုံးနား ရောက်သွားသည်တွင် ဖိုမင်က-

“ဟုတ်ပြီ၊ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရဲ့ နာမတော်အားဖြင့် အဲဒီ သစ်လုံးကို လွှစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း တွန်းထည့်လိုက်ချေတော့”

ဝိုင်အိုလက်သည် မျက်စိမှိတ်ပြီး အတင်းဖျစ်ညှစ် စဉ်းစားကြည့် သည်။ ကလော့စ် ပယောဂကြောင့် ဖီးလ် ခြေထောက် ထိသွားသော ပထမဆုံး မတော်တဆမှုတွင်လည်း ထိုစကားလုံးကို ဖိုမင် သုံးခဲ့ရမည်။ ဖိုမင်က ‘မင်းက စက်သွားမောင်းရမယ် မလောက်လေး မလောက်စား လပ်ကီးလေး’ဟု ပြောခဲ့ သည်ကို ဝိုင်အိုလက် သွားသတိရသည်။ ကလော့စ်က ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ ဟု အိပ်မေ့ချခံရသော လေသံဖြင့် တိုးဖျော့စွာ ပြောခဲ့သည်။ ထိုလေသံမှာ မနေ့ည အိပ်ရာမဝင်ခင်က လေသံအတိုင်း ဖြစ်၏။

လွှစက်လည်သံက တစ်စထက်တစ်စ ပိုမို ကျယ်လောင် ကြမ်းတမ်း လာလေရာ ဆန်နီက-

“အီဂူး”ဟု ကြောက်လန့်တကြား ထအော်သည်။

လွှသွားက သစ်လုံးကို စဖြတ်နေပြီး ချားလ်စ်၏ မျက်လုံးအစုံက လည်း ပြူးသည်ထက် ပြူးလာ၏။ လွှသွားက ချားလ်စ်ကို ချည်ထားသော ကြိုးနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာလေပြီ။

ကလော့စ်က မအိပ်ခင် ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ဟု ပြောလိုက်သည်ကို မှတ်မိသဖြင့် ဝိုင်အိုလက် ကိုယ်တိုင် မတော်တဆ အမိန့်ပေးသည့် စကားလုံး သုံးမိခဲ့မှန်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်ရာ ကလော့စ်က ဆန်နီကို ဆူဆန်ဟု မှားခေါ်ခဲ့ပြီး မနက်ကျ တကယ် သက်သာသွားမှာလားဟု ပြန်မေးခဲ့၏။ ထိုအခါ ဝိုင်အိုလက် က ဘာပြန်ပြောခဲ့သနည်း။

ဖိုမင်က-

“တွန်းစမ်းပါ မလောက်လေး မလောက်စား လပ်ကီးရဲ့”

ဝိုင်အိုလက် ချက်ချင်း သိသွား၏။

လပ်ကီး။

ဝိုင်အိုလက်သည် ဖိုမင် ပြောသည့်အတိုင်း-

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၂)

“လပ်ကီး၊ သစ်တုံးကို လွှစက်ကနေ တွန်းဖယ်လိုက် ကလော့စ်”
ဟု အော်ချလိုက်သည်။

ကလော့စ်က-

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြန်ဖြေ၍ သစ်လုံးကို တွန်းဖယ်
လိုက်သည်။

လွှသွားနှင့် ထိတော့မလို ဖြစ်နေသည့် ချားလ်စ်၏ ခြေချောင်းများ
သိသိကလေး လွတ်သွားသည်ကို မြင်ရမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဟင်းချနိုင်
တော့၏။

ဖိုမင်က ဒေါသရောင် တောက်နေသော ပုတီးစေ့ မျက်လုံးလေး
များနှင့် ဝိုင်အိုလက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး-

“လပ်ကီး၊ သစ်လုံးကို လွှစက်ပေါ် ပြန်တွန်းတင်လိုက်စမ်း ကလော့စ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“လပ်ကီး၊ သစ်လုံးကို ဖယ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဖိုမင်က-

“လပ်ကီး၊ လွှစက်ပေါ် တင်”

ဝိုင်အိုလက်က

“လပ်ကီး၊ ဖယ်လိုက်”

ဖိုမင်က-

“လပ်ကီး၊ တင်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“လပ်ကီး၊ မတင်နဲ့”

“လပ်ကီး”

တံခါးဝမှ ကျယ်လောင်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကြောင့် အားလုံး
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ စိတ်ညှို့ပညာရှင် ဒေါက်တာအော်ဝဲလ်နှင့် သူမ နောက်
မှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေသော ရှာလိုကို တွေ့ကြရ၏။